

СПЕЦИАЛНА
КОЛЕКЦИЯ
КРИМИНАЛНИ
РОМАНИ
ОТ СВЕТОВНИТЕ
КЛАСАЦИИ

С Е Р И Я
ЧЕЖЕ

ВСИЧКИ ПРАВА
НА БЪЛГАРСКОТО
ИЗДАНИЕ
СА ЗАПАЗЕНИ
ЗА ИЗДАТЕЛСТВО
АТИКА

ЗЕМЕТРЪСНИ

МАГДРИ

БОНИ РАМТЪН

АТИКА

БОНИ РАМТЪН ЗЕМЕТРЪСНИ ИГРИ

Превод: Елисавета Маринкева

chitanka.info

ДОБРИТЕ МОМЧЕТА ОТИВАТ ПРИ БОГА. ЛОШИТЕ СИ ХОДЯТ НАВСЯКЪДЕ.

Край една от военновъздушните бази в Колорадо е убита млада жена. Скоро след това се самоубива експерт от свръхсекретен военен проект. Двата случая са възложени на следователката Айлийн Рийд от Бюрото за специални разследвания в Колорадо. Наблизо е суперсекретната Зона 51, където се предполага, че американското правителство съхранява доказателства за контакт с извънземни... И някой упорито се опитва да внуши на Айлийн Рийд, че в мистерията са намесени „малките сиви човечета“. Но когато разследването ѝ се натъква на доказателства от съвсем „земно“ естество, влизат в действие наемните убийци. След две неуспешни покушения срещу нея, Айлийн Рийд е на прага на невероятни разкрития. И тогава влиза в действие цялата тежка артилерия — ЦРУ, ФБР и всички, които искат да пуснат завесата над един скандал, който ще взриви правителството...

БЮРО ЗА СПЕЦИАЛНИ РАЗСЛЕДВАНИЯ

(Из вътрешен доклад)

Ако убийствата на неизвестната жена край ВВС-базата и на майор Лийтсдейл не са свързани, то значи са намесени извънземните...

ЗАПЕЧАТАНО ОТ ФБР

(Отказан достъп)

Всички документи по случая са засекретени от ФБР. Достъпът до тях става след писмено разрешение на директора...

ПОКУШЕНИЕТО

(Из доклада на инспектор Рийд)

... беше извършено в 2,30 през нощта пред дома ми. Прострелях го два пъти и видях как пада. Докато изляза пред входа, тялото му беше изчезнало.

ВСИЧКО ТОВА — В НОВИЯ РОМАН НА БОНИ РАМТЪН „ЗЕМЕТРЪСНИ ИГРИ“

ГЛАВА 1

Колорадо Спрингс, Колорадо

— Непрекъснато мисля за това — каза Айлийн. — Предполагам, че с повечето хора е така.

— За какво мислиш? — попита Гери Матюс и се облегна назад в креслото си. — За Теди Шоу или за Джийни Берновски?

Гери беше подпряла на коляното си служебната папка, в която си водеше бележки, и спокойно си играеше с химикала си. Спокойствието ѝ е измама, помисли си Айлийн, също както бяха измама и подчертано небрежно обзаведеният ѝ малък кабинет, отзивчивото ѝ лице, изкусителният аромат на топлия чай, който сервираше в груби керамични чаши. Гери беше назначеният отгоре придворен психолог на стрелците. На ченгетата убийци. След шест години в полицията беше дошъл ред и Айлийн Рийд да се присъедини към групата.

— Какво? — попита тя Гери.

— Мислиш за това как си застреляла Теди или как си намерила Джийни? — търпеливо повтори Гери.

— Как застрелях Теди, естествено.

— Добре — отговори Гери. Тя беше на четиридесет, но можеше да мине и за двадесет и пет годишна. От колоезденето било, както ѝ беше казала по време на предварителните сеанси. Или защото със съпруга си нямаха деца и винаги ѝ оставаше време да се наспи добре. Беше придружила обясненията си с намигване и закачлив смях, заразителен като смеха на малко момиче. Гери имаше пясъчноруса коса и тъмносини очи и се обличаше с дрехи, които изглеждаха толкова удобни, че спокойно можеха да бъдат и пижами. На някоя поедра жена биха стояли ужасно, но на крехкото тяло на Гери развлечените панталони и безформените пуловери изглеждаха страхотно. На Айлийн ѝ се искаше да я хареса от пръв поглед, но в същото време усещаше как се дърпа назад като кон, готов да хапе. Всичко беше толкова различно отпреди четири дни. Откакто застреля Теди.

— Сънуваш ли Джийни Берновски? — спокойно я попита Гери.

Айлийн затвори очи за момент и сцената на убийството се завъртя като на лента пред очите ѝ. Опакоето на клепачите ѝ, изглежда, беше развило способностите на видеоустройство и всеки път, щом затвореше очи, въртеше филма, който явно заемаше номер едно в класацията в главата ѝ.

— Не — каза тя. — Спомням си Теди.

Беше топла лятна нощ в Колорадо Спрингс. Нежният нощен ветрец подухваше през отворените прозорци на колата ѝ и донасяше аромата на летни рози, наскоро окосени морави и напечени от слънцето борове. Усещаше как бризът гали косата и лицето ѝ. Един и половина сутринта, четвъртък. Улиците бяха съвсем пусати.

Айлийн се прибираше към апартамента си. Беше работила по доклада си — убийство от по-лесните — до късно, за да може да остане вкъщи в петък и понеделник и така да си спечели четиридневна ваканция. Щеше да я прекара в планините с Джо Танър, приятеля си. Отдавна се носеха слухове, че в Националния парк Пайк има останки от катастрофирал F-16. Самолетът се разбил преди двадесетина години и оттогава бил виждан на няколко пъти от разни туристи, или поне така гласяха слуховете. Нито един турист не си беше признал открито да е виждал останките, но историята си остана. Самолетът така и не бил открит и се предполагаше, че цялата му апаратура е още там, включително сигналните ракети и амунициите за пистолета на мъртвия пилот. Говореше се, че духът на пилота, непогребан и все още привързан към седалката си, продължава да обитава самолета... Беше си като „Летящият холандец“ на местните планини и примамлива цел. Фактът, че всичко най-вероятно е измислица, само разпалваше желанието на Айлийн да намери самолета. Приключението беше вълнуващо, а и се радваше, че се маха от града.

Всъщност беше толкова ваканционно настроена, че се поддаде на импулса си. Градът сякаш бе напълно заспал, а нощният въздух — толкова опияняващо топъл. Тя отби от главното шосе към Брайъргейт, предградие с дълги, виещи се улици, и изключи фаровете си. След секунда-две ужасяваща тъмнина нощта оживя. Къщите бяха тъмни и при тридесет мили в час колата ѝ почти не издаваше звук. На седемнадесет това беше едно от любимите начини да си прекарва времето с тайфата от гимназията, все деца, отраснали по фермите като

нея. Подкарвах я с петдесет мили в час по облените в лунна светлина магистрала на Уайоминг, изгасяха фаровете, смееха се и в тъмното крещяха любимите си реплики от „Междузвездни войни“. Да караш без фарове беше едновременно някак нереално и страшно, и забавно и Айлийн не го бе правила от години.

— Значи затова Теди не те е забелязал.

— Да — отговори Айлийн. — Реших да не го включвам в доклада си.

— Разбирам. И както виждаш, не си вода бележки — каза Гери. — Аз съм психолог. Можеш да ми довериш всичко и да си сигурна, че нищо няма да излезе от тази стая.

— Вече ми го каза.

— Ще ти го повтарям, докато го запомниш, мила — спокойно натърти Гери. — Сега ми разкажи какво стана по-нататък. Добре описа атмосферата. Мисля, че мога да си го представя.

— Видях Теди — някакъв мъж — да излиза от една от къщите с голям сак. Вървеше много бързо и колата му беше запалена. Но микробусът му стоеше на тротоара, а алеята към гаража беше празна и всички светлини в къщата — изгасени. Всичко това обикновено означава грабеж. Току-що бях излязла иззад ъгъла, там има остър завой. Знаех, че улицата е дълга и права, така че положително щеше да ми се наложи да премина по вентилационната тръба като в „Междузвездни войни“.

Айлийн рязко повдигна очи, за да види дали Гери ще реагира на шегата ѝ. Гери се усмихваше, но по лицето ѝ нямаше подигравка. Просто се смееше.

— Използвай силата, Люк — каза тя.

— Точно така — отвърна Айлийн и не можа да сдържи усмивката си. — Дръж целта на мушка. Всички велики реплики. Завих зад ъгъла точно като бунтовниците и там беше Теди Шоу с малката Алис Гъркин в чантата си. Само че тогава естествено още не го знаех.

— Но знаеше, че има нещо нередно.

— О, определено — отговори мрачно Айлийн.

Мъжът беше стигнал до микробуса си и в началото не я видя. Почти беше успял и единствената му цел явно бе да се вмъкне в колата. А и Айлийн караше на изгасени фарове. И след смъртта лицето

на Теди Шоу си остана с кисело изражение като на малко момче, което са победили нечестно.

За части от секундата Айлийн се превърна обратно от човек, на когото му предстои романтична почивка, в полицай, рязко включи фаровете и насочи колата си към крадеца. Очакваше мъжът да побегне към микробуса си и дори да ѝ се наложи да го преследва по улицата, но предположенията ѝ се оказаха погрешни. Това не беше грабеж. Мъжът пусна чантата си — която тупна на земята и зае странна форма, едновременно позната и неопределима, форма, в която имаше нещо ужасяващо — и измъкна огромно оръжие изпод дългото си палто. Приличаше на саморъчно сглобена базука, чудовищно черно дуло с малка дръжка в края.

Айлийн натисна рязко спирачките и колата намали колкото да ѝ позволи да се наведе, преди предното стъкло на любимия ѝ джип „Чероки“ глухо да се пръсне на парчета. Не се чу изстрел. При тридесет мили в час спирачният път на джипа беше четири секунди, четири ужасно дълги секунди. Време, колкото да реши какво оръжие да използва. В кобура си имаше „Зигзауер 239“ 40-и калибър със седем патрона в пълнителя, на удобно място и готов за стрелба. В кобур на глезена държеше „Лейди Смит“, калибър .38, револвер с пет патрона. Спря се на него, тъй като и без това беше свита под таблото и щеше да ѝ е трудно да извади зигзауера.

В момента, в който джипът спря, тя се изтърколи от вратата, като внимаваше колата ѝ да остане между нея и нападателя, притисна се към асфалта и отдолу се прицели в краката на моравата. Нямахше как да ги види под друга кола, но джипът беше доста висок.

— Полиция! — извика и страничното стъкло на джипа се разлетя на парчета. Нямахше време за нищо друго. По-скоро инстинктивно се увери, че няма да уцели черната чанта, и натисна спусъка три пъти.

Краката изчезнаха във водовъртеж от кръв, черна като в стар филм, в тъмното не можеше да различи цветовете. Мъжът падна назад. Айлийн се изтърколи към багажника на джипа, веднага скочи на крака и излезе иззад колата, здраво хванала пистолета си, с надеждата, че мъжът стиска простреляния си крак, а не оръжието. Не беше изтървал пистолета си. Базуката се оказа обикновен калибър .357 със саморъчно изработен заглушител, перфорирана картонена тръба, натъпкана с памук. Памукът гореше, но мъжът явно не го усещаше. Опитваше се

да повдигне оръжието си и да се прицели в нея и му трябваше още част от секундата, за да успее.

Айлийн натисна спусъка още два пъти, преди да свършат патроните ѝ. На челото на мъжа се появи миниатюрна черна точка, още една разцъфна на гърдите му. Айлийн захвърли револвера си в тревата и измъкна зигзауера от кобура. Прищракване на предпазителя и ето че отново беше въоръжена.

Мъжът се отпусна назад бавно, като спукана надуваема топка. Приличащият на базука заглушител продължаваше да гори. Собственикът му застина на тревата. Мъртъв вече не приличаше на човешко същество. Айлийн примигна и изведнъж усети биенето на сърцето си, липсата на кислород, неприятния мирис на барут и понаситената тежка миризма на кръв. Огледа се, но не видя нищо, никого. Микробусът още стоеше до тротоара с безцелно ръмжащ двигател. Черната му врата беше отворена.

— Полиция! — извика. — Излезте с вдигнати ръце!

От микробуса се чу нещо. Тъничък, писклив глас, като на заек, уловен от ястреб или лисица. Без да изпуска от поглед микробуса и вече напълно мъртвия мъж, Айлийн се запромъква покрай джипа, докато стигна до страничната врата. Опипом намери мобилния си телефон и повика помощ.

— И после реши да погледнеш в микробуса — каза Гери.

— Да. Трябваше да изчакам, но този звук... Ако беше рикоширал куршум, можех и да слушам как някой умира. Трябваше да проверя.

— Някой ли не излезе от къщите? Някой съсед?

— Калибър .38 издава звук като от отваряне на бутилка, не силен трясък. Калибър .357 вдига доста шум, но Теди си беше сглобил онзи идиотски заглушител. Най-много шум се бе вдигнал от строшаването на стъклото. Хората в съседните къщи започнаха да се размърдват, но помощта пристигна, преди някой да излезе навън. А и всичко стана за не повече от половин минута.

— Така че ти погледна в микробуса — повтори Гери и отпи премерена глътка чай.

Айлийн също отпи от своя и въздъхна. Чаят беше билков, слаб, сладък и някак изискан. Както би го пило малко момиче.

— Да, погледнах в микробуса. И там беше Джийни Берновски, снимката на която от седмица виси на всеки телефонен стълб и пред

всички супермаркети в града. Познах я веднага и останах като гръмната. Знаеш ли колко често намираме изчезналите деца живи?

— Не много често — отвърна Гери.

— Статистически погледнато, никога. Спомням си как търсиха Хедър Доун Чърч. Момиченцето беше отвлечено от спалнята си рано следобед, извикаха хеликоптери от Форт Карсън и основно претърсиха Блак Форест още същата нощ. Чак след една година случайно намериха костите ѝ. Всички си мислеха, че така ще стане и с горката малка Джийни. Ако детето не е отвлечено от някой от родителите си, шансовете да го намерим са почти нулеви. А и Слим беше напуснал града — добави Айлийн и отправи към Гери твърда, нещастна усмивка.

— И все пак тя беше там — каза Гери.

Айлийн се претърколи покрай задните врати на микробуса, но дори и това кратко време бе достатъчно да получи представа за кошмара вътре. Лампичките в микробуса осветяваха кръвта.

Срещу едната стена се беше свило малко телце. По пода бяха нахвърляни чували и други боклуци, нищо достатъчно голямо, за да скрие мъж или жена. Нямаше да ѝ се налага да застреля още някого. Изправи се на крака. Телцето изглеждаше човешко, но беглият поглед не беше достатъчен, за да различи детайлите.

Приближи се до вратата, погледна вътре все още с насочен пистолет и видя малката Джийни Берновски. Беше сама в микробуса. В далечината виеха сирени, колегите ѝ трябва да бяха решили да не изчакат превключването на светофарите. Джийни усети нещо и бавно повдигна глава, но очите ѝ бяха незрящи като на подплашен гълъб. Беше покрита с белези и драскотини. Имаше доста кръв. Бяха я приковали към стоманена релса, заварена за страничната стена на микробуса. От другата страна чакаше още една свободна релса.

Айлийн погледна назад към черната чанта, премина няколко крачки, които я деляха от нея, и се наведе. Имаше време колкото да се порадва на топлината на бриза, на звездите и красотата на колорадската нощ. После ципът се разтвори със съскащ звук, разнесе се задушаващ мирис на етер и отвътре, с очи и уста здраво увити с лейкопласт, се показа тялото на изпадналата в безсъзнание шестгодишна Алис Гъркин.

— И затова се върна към микробуса?

— Не знам — каза Айлийн. — Но капитан Харбън явно не одобри идеята ми. Пропълзях в онзи микробус, сякаш мозъкът ми беше изтекъл през задника — поне така каза капитан Харбън, — и прегърнах момичето.

— Трябва здравата да се е ядосал — засмя се Гери.

— Ядоса се — отговори Айлийн. — Добре ми натри сол на главата. Да се намесвам на сцената на местопрестъплението. Съсипване на веществени доказателства. И т.н.

— Но тя е отговаряла на въпроси, когато е дошла линейката, поне така пише в доклада.

— Тя е смело момиче — каза Айлийн. — Беше й направил какво ли не, но не я бе сломил. Нито вътрешно, нито външно.

— Е, сега си герой. Но чрез убийството на друг човек.

— Теди Шоу — намръщи се Айлийн. — Знам. И ти трябва да ме излекуваш.

— Нямам магическа пръчица, Айлийн — усмихна се Гери и погледна часовника си. — А и сеансът ти за днес свърши.

— Пак ли ще трябва да идвам? — ужасено попита Айлийн. — Мислех си, че е само, знаеш...

— Какво, за пред хората? Няма начин, госпожичке. В ръцете ми си за поне два месеца. Може и повече. Веднъж в седмицата, ти си избери какъв чай ще прием.

Когато Айлийн излезе навън над върха Пайкс, слънцето вече залязваше. Кабинетът на Гери се намиреше в заобиколена от разкошни брястове и люлякови храсти стара викторианска сграда, натъпкана до пръсване с психолози и социални работници. Айлийн спря за момент, вдъхна дълбоко и пое уханието на топлата пръст и цветята, които растяха в прекрасните си стари лехи. Някаква жена я подмина забързано, държеше главата си наведена, но избеляващите следи от здрав побой си личаха и през тъмните очила. Айлийн остана още малко с ръце в джобовете, заслушана в отварянето и затварянето на вратата и далечния шум от гласове. След една седмица на същото място, същия чай. И в края на краищата, ако не внимава, Гери ще открие за кои точно неща я беше излъгала.

ГЛАВА 2

Големите пясъчни дюни, долината Сан Луис, Колорадо

Пет дни по-късно Марша Фаулър намери тялото на мъртвото момиче. Нужно ѝ беше време да разбере какво точно представлява тъмният предмет. Вървеше през пясъчните дюни, примижала срещу полумрака на ранното утро, а съзнанието ѝ прехвърляше и една след друга отхвърляше възможностите. Камък? Не, изглеждаше прекалено познато. Нечие отвято през нощта палто? Не, беше прекалено голямо. Пума, която се беше снижила и я дебнеше?

Марша спря на място и остави дъха си да излети на малко облаче. Това все пак бяха Големите пясъчни дюни в Югозападно Колорадо. В тази част на щата имаше пуми.

Можеше да е пума. Не помръдваше. Марша също. Беше тръгнала преди половин час, тъй като искаше да стигне първия хребет на дюните преди разкошния есенен изгрев. Сега не смееше да помръдне, беше леко задъхана ѝ не знаеше какво да прави. На по-малко от две мили оттук имаше пълен с хора лагер, но повечето от тях все още спяха. В края на август по тия места беше доста студено.

От нещото не се издигаше пара. Не трябваше ли една пума да диша? Слънцето бързаше по пътя си над планинския хребет на изток и светлината се усилваше с всяка измината секунда. На запад планините изведнъж пламнаха от лъчите на изгрева. Снегът по върховете им заискри в невъзможно нежнорозово. Това се наричаше алпийско зарево и при нормални обстоятелства Марша щеше да е разтърсена до мозъка на костите ѝ. С крайчеца на околото си тя проследи как зората подгони светлината по хребетите. На запад прериите пламнаха в кехлибареножълто. Линията светлина погълна пясъка и от сивкав го превърна в златен.

Коленете на Марша трепереха от страх и напрежение. Беше дошла в Големите пясъчни дюни заради известния звук Таос, тъй като бе чела, че се чувал най-добре в огромната колорадска версия на пустинята Сахара. Дюните бяха съставени от ситен кварц с високо

съдържание на желязо, материал, за който някои казваха, че е източник на свръхестествена енергия.

Марша вярваше в свръхестествената енергия. Преди да се пенсионира, работеше като гимназиална учителка по биология. Беше се омъжила, но бракът ѝ не продължи дълго. Нямахше деца. Беше само на петдесет и пет, защото се пенсионира рано, и сега прекарваше свободното си време в изучаване на паранормалното.

Това беше третата ѝ експедиция, откакто се наслаждаваше на разкошната си новопридобита свобода. Не вярваше времето да ѝ стигне да посети всички места, които мечтаеше да види. А за това място четеше от години. Стоеше замръзнала, в игра на нерви с каквото и да я очакваше, и се опитваше да отхвърли мисълта, че тази екскурзия може и да ѝ е последна.

В този момент утринното слънце достигна до предмета и го огря. Светлината не беше милостива към него, защото бе труп.

Страхът на Марша отведнъж отстъпи място на ужаса. Пред нея, обърната на една страна, лежеше млада жена. Голото ѝ тяло беше гладко и бледо като статуя от слонова кост, сякаш някой бе източил цялата ѝ кръв. Очите ѝ бяха отворени и пълни с пясък. Около тялото ѝ липсваха отпечатъци от стъпки. Беше оставена под наклон и около нея се пластяха тънки слоеве пясък. Вълничките, които вятърът и сухите дни бяха втвърдили до хрущящ хоросан, бяха непокътнати.

Беше оставена като дар за боговете, но не и за Господа, на който се кланяше Марша. Имаше нещо странно в рамото и горната част на ръката на момичето и Марша отведнъж осъзна, че на места кожата на момичето е била изрязана. Извърна се, гледката остана запечатана пред очите ѝ и побягна към началото на дюните.

Изведнъж във въздуха се понесе жужене, ниско стенание, което достигаше до всеки милиметър на тялото ѝ. Звукът Таос, не си беше мислила да го чуе точно така. Беше по-ужасно, отколкото си го бе представяла.

Тя се запрепъва, залитайки в пясъка. Земята сякаш се надигаше изпод краката ѝ. Марша се свлече на колене, а около нея дюните трепереха и се извиваха на огромни вълни. Марша се сви на една страна и закри глава с ръце. Около нея тонове пясък се движеха и гърчеха, заплашвайки да я погребат като под гигантска пясъчна вълна. От стенещия звук пломбите в устата ѝ я пронизваха от болка, а

жуженето вибрираше в главата ѝ и я подлудяваше. Движението започна да се забавя и отведнъж спря. Над дюните се разнесе пронизителен писък. Едва по-късно Марша осъзна, че крещи самата тя, и здраво стисна устни.

— Земетресение — си каза. Гласът ѝ звучеше дрезгаво като безпомощен и безжизнен шепот.

С мъка се изправи на крака. Пясъкът не я беше затрупал. Глезенът я наболяваше, а раницата ѝ висеше под странен ъгъл. Тя поприбра косата си, изтупа пясъка от шортите си и нагласи обратно раницата. Погледна назад към тялото на момичето. Беше там. Марша отпи от бутилката с вода и отново изпробва гласа си.

— В Колорадо стават земетресения. Само че много рядко. Така беше по-добре. Трусовете си бяха рядко, но нормално явление, напълно обясним природен феномен. Просто земетресение. Какво означаваше жуженето, не беше сигурна. Но и без това в момента нямаше време за размисли.

Не трябваше да се обръща пак към мъртвото момиче. Не беше зрителна измама. В Големите пясъчни дюни имаше мъртвец и Марша трябваше да съобщи за това на пазачите, преди някой друг да го намери. Със или без земетресение, момичето не можеше да остане тук. Годиците в гимназията бяха закалили Марша. Тя изпъна рамене и колкото се може по-бързо закуцука към лагера.

Уестсайд, Колорадо Спрингс, Колорадо

Айлийн направляваше уличното движение.

Нямаше как. Линејката трябваше да премине, а светофарите не работеха. Облечена само с шорти и бяла тениска, стоеше на кръстовището и размахваше ръце. Кобурът под мишницата ѝ се виждаше отдалеч, което може и да беше причината изплашените шофьори на Колорадо Спрингс да се отнасят към командите ѝ с респект.

Колите плавно се точеха през кръстовището. Линејката премина бавно със запалени светлини. Санитарите помахаха на Айлийн. Лицата им бяха още бледи, но си личеше, че скоро ще се оправят. Ухилиха се на детектив Рийд, която в цивилно облекло се правеше на регулировчик.

Айлийн отговори на усмивките им. Още няколко минути, и колите щяха да се подредят в четири правилни потока, които да се движат първо в едната и после в другата посока. Колорадо Спрингс често оставаше без ток по време на небезизвестните си летни бури, които налитаха върху града от върха Пайкс. Колите сега нямаше да пълпят така, ако хората не бяха толкова зашеметени от странното земетресение. От мястото си Айлийн чуваше радиоапаратите на колите, повечето настроени на местната станция KALT. Предприемчив дисководещ се беше обадил на свой колега в Калифорния, който в момента раздаваше земетръсни съвети с обиграно и успокояващо безгрижие.

Последно махване с ръка, и Айлийн побягна към апартамента си, две пресечки по-надолу. Като всички останали при първия тряс Айлийн се беше озовала на поляната пред къщи само по сутиен и бикини, увита с хавлия, която, след като тревогата поотмина, се оказа не по-голяма от кърпа за съдове. Пренебрегна и съвсем реалната вероятност от експлозия по газопроводите, само и само да си намери някакви дрехи. Воят на сирените я беше заварил да се облича в спалнята. Отказа се от опитите да намери униформата си и навлече първите дрехи, които ѝ попаднаха. Линейката трябваше да премине, а кръстовището до дома ѝ беше ад от объркани шофьори. Трябваше да направи нещо.

Докато се върне в апартамента си, домоуправителят, поучен от предупрежденията на жизнерадостния калифорнийски дисководещ за опасността от спукани газопроводи, вече беше спрял главния кран на сградата, като за всеки случай бе изключил и електричеството. Айлийн набързо довърши тоалета си в неестествено тихия апартамент. Без шума на хладилника, вентилаторите и часовниците апартаментът ѝ сякаш беше затаил дъх.

Бети, котката ѝ, се беше свила настръхнала, бясна и смълчана под леглото. Земетресението беше само работа на Айлийн Рийд и Бети нямаше скоро да ѝ го прости. Тя беше ярко, почти невъзможно оранжева осиновена улична котка, която жестоко бранеше независимостта си, и Айлийн чудесно знаеше, че в подобно състояние е невъзможно да я измъкнеш изпод леглото. Айлийн не се и опита. В знак на разкаяние ѝ отвори консерва котешка храна и остави шепя

котешки бисквитки — нещо като котешки вариант на букет за помирение.

Мобилният ѝ телефон звънна точно когато влизаше в колата си.

— Къде се губихте досега? — попита тя.

— Ъ, детектив Рийд? — попита гласът насреща. — Аз съм Кати, от централата.

— Идвам, Кати — запали колата Айлийн.

Кати благодари и затвори. Звучеше изнервено, в полицейското управление предстоеше напрегнат ден. Айлийн си даде сметка, че няма да свърши кой знае колко „детективска“ работа днес. Очакваше я предната линия, гражданите трябваше да си легнат да спят щастливи, а крадците — нещастни.

Започна да набира номера на Джо просто за да провери как е. На Джо можеше да се разчита. Ако зависеше от него, нямаше да направи нищо глупаво.

В същия момент видя първата счупена витрина и малката тълпа пред нея, и прекъсна набирането на номера, спря до тротоара с предупредително изсвистяване на гумите и силно затръшна вратата. Тълпата се разбяга още докато тя крачеше към витрината, като се опитваше да изглежда висока поне два метра. Очакваше я дълъг ден, въздъхна тя наум. Много дълъг ден.

Панорамна отбивна, долината Сан Луис, Колорадо

При вида на върха Бланка Алън Бакстър затаи дъх. Беше в долината Сан Луис за пръв път. Върхът се издигаше в края на планинската верига Сангре де Кристо като огромен кол, забучен в края на ограда. На ранното утринно слънце изглеждаше чисто, ослепително бял. Трудно беше да си представи, че лятното слънце някога би достигнало до върха и би разтопило снега му. През долината се виждаха планините Сан Хуан, още една висока планинска верига с увенчани със сняг върхове. Между тях лежеше Сан Луис, живописен пъзел от обработваема земя и пасища. В далечината в края на долината бяха потъмнелите като стар кожен колан. Големите пясъчни дюни. Прекрасно място.

Алън беше спрял на панорамната отбивка и излезе да се поразтъпче. Трябваше да спира на всеки два часа, иначе тялото му се

схващаше. След дългото каране студеният въздух му се стори чудесен. Беше сам на отбивката, кацнала на ръба на огромно свлачище, оттук се откриваше великолепна гледка към върха Бланка и долината. На тоалетната имаше знак, че не работи, така че Алън спокойно поля няколкото диви цветя, които растяха отвъд мантизелата, закопча ципа си, протегна се, въздъхна и се усмихна. С малко късмет следобед щеше да бъде на Рио Гранде и да разбере по какви бръмбари си падат местните риби. Никога не беше ходил за риба на Рио Гранде. Канеше се да го стори от години, но винаги изникваха други места. Нямахше как да пропусне летния риболов в Йелоустоун и Монтана. А и „Тиганчето“ и „Гънисън“^[1]. И така и не стигна до Южно Колорадо.

Докато по-рано тази зима Сам Браун случайно не седна на масата им в един бар в Западен Йелоустоун, Монтана. Бяха се събрали да се посгреят след убийствено студения ден на реката и Сам седна на тяхната маса, защото познаваше приятеля на Алън Дитрих. Дий ги запозна и разговорът се завъртя, както обикновено става, към риболова.

Оказа се, че Сам притежава малко ранчо в долината Сан Луис, и взе да хвали околната част на Рио Гранде като най-доброто място за риболов след легендарната „Милионерска дупка“ на Хенрис Форк^[2]. Алън винаги си беше падал по дивата пъстърва. Сам Уилямс пък, прадедите на когото създали ранчото преди три поколения, обичаше компанията. Както много други животновъди, и той, и жена му обичаха гостите. Това важало особено за жена му Бет. С удоволствие щели да подслонят Алън за около месец. По дяволите, за цялото лято, ако поиска.

— Чух, че си падаш по компютрите — беше подхвърлил Сам. — Бет има компютър. Мисля, че ще ѝ е забавно да си поговорите за вашите си неща.

Дитрих красноречиво завъртя очи. Ексцентричността на Алън беше добре известна. Всъщност, сравнена с маниите на някои други, бе доста безобидна. Един рибар например си носеше торба пепел, събирана малко по малко от всички огньовете, край които беше стоял. Доста беше понатежала, но и мъжът беше почти на седемдесет. Той така и не обясни защо го прави, а и никой не го беше грижа. Естествено, налагаше му се да изтърпява дебелашките шеги на

останалите, също както на Алън му се налагаше да преглъща шегите за малкия си лаптоп и за Интернетта си. Неговия Интернет.

— Алън си пада по сайтовете за киберсекс — ухили се Дитрих.

— Знаете ли, четох за тях в „Тайм“ — намеси се Джак от съседната маса. — Всички момичета били дебели и пъпчиви и не можели да си намерят гаджета, така че си стояли вкъщи и си въобразявали, че са виртуални секс кралици.

— Мислех, че ти такива ги обичаш, Джак — отбеляза незлобливо Алън и всички се разсмяха.

Алън наистина си имаше приятелка в Интернет, но не мислеше да го споделя с момчетата. Тя се казваше Криста Люис и беше на двадесет и шест.

Криста трябваше да прекара месеца в долината Сан Луис, още една неназована причина Алън изведнъж да реши да си пробва късмета с рибата по Рио Гранде. Тя предложи да вечерят заедно и въпреки че ги делеше цяло поколение, Алън не можа да пропусне възможността най-после да се срещнат. Все пак ставаше дума само за вечеря.

Алън тръгна обратно към бронкото си. Първо трябваше да намери ранчото Уилямс и да си навакса около шест часа сън. Така щеше да може да започне с риболова рано следобед, добро време за лов на изкуствена муха.

В мига, когато понечи да отвори колата си, въпреки че ключовете бяха в другата му ръка, помисли, че двигателят се е включил. Бронкото изведнъж му се изплъзна, сякаш беше живо. Под краката му земята се извиваше и вълнуваше. Алън извика нещо глупаво, нещо като „Хей!“.

Мантинелата, до която беше застанал само допреди малко, се сгърчи и пропадна надолу. Секунда по-късно се разнесе пронизителен, остър звук, като че се скъса струна на китара. Част от мантинелата рязко се изви във въздуха. Алън заряза бронкото и клатейки се, тръгна към шосето, по-далеч от отбивката. Имаше време колкото да оплаче любимата си стара въдица за лов на муха. Имаше я от години и заедно бяха хванали тонове риба. Ако бронкото паднеше в пропастта, щеше да загуби целия си багаж, но единственото, за което съжаляваше в момента, беше въдицата. Трусът го повали на колене в момента, в който достигна асфалта на шосето. Изведнъж люлеенето спря. Надигна се пронизителен тътен, Алън погледна нагоре и в тъпо

учудване видя как лавина от камъни и пръст се посипа върху по-отдалечения край на намалялата отбивка. Малки камъчета отскачаха от гумите на бронкото. Лавината спокойно премина през тоалетната, повлече дървената барака и я строши някъде долу в пропастта отвъд изчезналата мантиanela.

Тътенът секна. Алън се изправи бавно. Цареше пълна тишина. Катериците и птиците бяха замлъкнали. Шосето беше задръстено на места, но, изглежда, бронкото щеше да се справи. Самото то бе съвсем невредимо. Половината паркинг беше някъде долу, погребан под части от планината. Ако Алън беше паркирал шест места по-наляво, щеше да му се наложи да стигне до Аламаса пеша. Или вече щеше да е мъртъв. За момент коленете му омекнаха. Беше прекалено нереално. В Колорадо нямаше земетресения.

Докато бавно и внимателно слизаше към долината, прахът започна да се слята. След малко се чу и песента на птиците.

Брайъргейт, Колорадо Спрингс, Колорадо

Когато в Калифорния има земетресение, хората реагират веднага. Зарязват всичко и хукват към укрепените каси на вратите, по-далеч от смъртоносните прозорци. Не стоят зяпнали като хората от Колорадо и не се опитват да разберат какво, по дяволите, става.

Джо Танър не знаеше какво става. Първият трус го завари да седи в хола си с кифличка с мак в ръка и да гледа новините на „Фокс“. Слънцето вече беше изгряло и въздухът бе свеж и чист, с тази прохлада, която докъм десет часа щеше да прелее в топлината на ранното лято. Едва минаваше шест сутринта и пиковият час в Колорадо Спрингс още не бе настъпил, но половината град вече беше станал и се приготвяше за тръгване. Джо беше облякъл своята версия на делови костюм — дънки и памучна тениска. Като компютърен програмист му беше позволено да се облича както си иска, а като много програмисти и той предпочиташе удобните дрехи. Лек тътен разтърси стените на хола му и накара плъзгащата се врата да потрепери. Разнесе се глух звук, като че изстребител от Военновъздушната академия се беше ускорил до свръхзвукова скорост прекалено близо до града. Периферното зрение на Джо регистрира някакво движение и го накара да се обърне към прозореца.

На улицата имаше мъж, почти гол, ако не се смятат белите му боксерки. Лицето му беше покрито с пяна за бръснене, а в лявата си ръка стискаше евтина самобръсначка. Беше съседът на Джо, Ралф Морисън. Тази година се беше преместил от Калифорния и досега изглеждаше свестен. При първата им среща Джо си беше помислил, че страшно прилича на Дани Глоувър. Сега с удивление забеляза, че съседът му носи сини чорапи. Дани Глоувър стоеше наред улицата по сини чорапи, боксерки, каквито носят пенсионерите, и с пяна за бръснене по цялото си лице.

— Земетресение! — изрева той. — Земетресение!

Земята се разтрепери. На Джо, който никога не беше преживявал земетресение, му се стори, че подът изведнъж се е превърнал в желатин.

Думата, която Ралф Морисън крещеше, най-после достигна съответната точка в мозъка му. Джо се опита да побегне към вратата, но подът се надигаше под краката му. Залитна и се натърти на някаква лавица, а ударът го отпрати към вратата. Успя да се извърти и да се приземи на колене, отвлечено горд, че тренировките, на които приятелката му Айлийн го беше накарала да се подложи, не са отишли напразно. Бойните изкуства му бяха влезли в работа, докато поне засега упражненията по стрелба си оставаха забавни, но безполезни. Зад него къщата издаде ужасна, почти човешка въздишка. Все още на колене, Джо залази към Ралф, Мистър Калифорния. Самата земя сякаш пищеше. Асфалтът се гърчеше под тялото му и чувството беше толкова отвратително, че той извика и се опита да изпълзи обратно към къщата си. Ралф се държеше на крака и продължаваше да крещи, все още стиснал в ръка самобръсначката си.

Всичко свърши също толкова внезапно, колкото и беше започнало. Джо се опря на длани и колена на тротоара. Дънките му бяха изпоцапани с кал и трева. Видя и други хора, повечето по хавлии. Някои стискаха пицци деца. Ралф се огледа, вдигна самобръсначката и я размаха.

— Не влизайте вътре! — изкрещя той. — Газопроводите може да са се спугали!

— Да помогна с нещо? — попита Джо, изправи се на крака и слезе на улицата, като се опитваше да спре треперенето, свил ръце в

юмруци — то заплашваше да обхване цялото му тяло. Ралф го погледна изненадан, после рязко кимна.

— Да — каза вече с нормалния си глас. — Ти поеми тази страна на улицата. Аз ще тръгна по моята. Кажи на хората да останат навън. Аз ще започна да изключвам тръбите. Ако намериш някой, който да е в състояние да ми помогне, прати ми го.

— Окей — каза Джо твърдо.

Ралф го изгледа изпитателно, после за голяма негова изненада му намигна.

— Ще се оправим, моето момче. Това си беше земетресение-бебе. И пак не е шега работа, а?

— Няма майтап — потвърди Джо и възпря нервния си смях.

Без повече приказки Ралф Морисън се обърна и делово тръгна към своята страна на улицата. Джо се отправи в обратната посока от неговата страна.

— А, още нещо — извика му Ралф. Джо се обърна и видя зъбите му, бели почти колкото пяната за бръснене около тях. Ралф се усмихваше, после му махна. — Ако някой случайно има резервна хавлия, прати една насам.

Военновъздушна база „Питърсън“, Колорадо Спрингс, Колорадо
Джим Лийтсдейл знаеше, че ще умре. Знаеше го от мига, в който реши да разкрие проекта. Щяха да го убият, и то днес, а още не беше привършил. Оставаше му да подреди още толкова много неща, да се обади на толкова много хора. Оставаше Криста Люис. Криста щеше да бъде проводникът, по който новините да достигнат до хората. Криста разследваше какво става в долината Сан Луис, а той можеше да й предостави доказателства.

Но ето че бяха вече в другия край на коридора и идваха, без да бързат особено. Земетресението не ги беше забавило, дори им бе помогнало, защото опразни сградата и отвлече вниманието на пазачите. Пазачите на Военновъздушната база и без това бяха почти деца. Нямахме как да се изправят срещу тези хора и да победят. А и кой ли би могъл?

Смъртта, дошла да го прибере. Бяха двама, аварийните светлини по коридора ги осветяваха от време на време. Идваха към Джим и към

офиса му, където бяха всички доказателства, необходими да разобличи проекта, убил жена му. Изглеждаха съвсем нормално, но яки. Единият беше със сива коса, набит, с наскоро поомекнало коремче. Другият беше по-млад и нисък, с весели черни очи и лека наченка на усмивка.

Джим се обърна и затвори вратата на офиса си. Имаше само две ключалки, но беше направена от метал и щеше да им отнеме известно време да я разбият. Усети, че трепери, а дъхът му излизаше на накъсани хрипове.

— Идвам, Лори — прошепна, просто в случай че на ангелите им отнемеше известно време да я вземат откъдето и да се намираше и да я заведат до другия край на тунела. Лори никога не закъсняваше. Дори бременна и изтощена от сутрешното гадене, беше пристигнала навреме и го чакаше на летище „Бърбанк“, когато лосанджелиското земетресение срути върху ѝ онази стена. Лори, нероденото им дете и млад, безработен актьор на име Стивън Брил загинаха, единствените три жертви от последния трус в Сан Андреас. Смъртта им дори не стигна до националните новини.

С паническа скорост започна да прехвърля файловете на дискети, като разхвърляше цялата информация, която пазеше на хартия в чекмеджетата си, веднага щом я прехвърлеше в компютъра си. Щеше да им се наложи да изгорят целия му кабинет, за да се уверят, че не са пропуснали нещо, нещо, което Криста да намери по-късно. Реши да не обръща внимание на шумоленето, което се разнасяше иззад вратата на кабинета, можеха и да са мишки, но чудесно знаеше, че не са. Беше подпъхнал здрав стол, от тия, които се използват във Военновъздушната база, под дръжката на вратата, но знаеше, че няма да ги спре за дълго.

Записа името на Криста, постави жълтото листче върху дланта си и се загледа в него. Какво да прави? Трябваше да остави името ѝ в кабинета си, но естествено не искаше войниците да го намерят. Щяха да убият и нея. Джим се изсмя нервно при мисълта колко смел се опитва да бъде, докато цялото му тяло се тресе. Тялото, му не искаше да умре. Изпитаният му стар мозък, мозък на земноводно, изпомпваше адреналин в тялото му и го приготвяше за битка до смърт. Добре де, щеше да се бори, обеща на влечугото той. Щеше да се опита да повлече със себе си и копелетата. Но беше виждал на какво са способни, когато убиха Макс О'Дел в дюните. И О'Дел се беше опитал

да се откаже, което автоматично го превръщаше в предател. Предател като самия Джим.

Вратата се разтrese в касата си. Джим се обърна към нея, дишането му се беше учестило до хриптене, сърцето думкаше в гърдите му. Оставаха му няколко секунди. Погледна към името на Криста Люис и безмълвно се помоли. После обърна бележката и бързо я залепи под плота на бюрото си.

— Дай им да се разберат, Криста — каза тихо той и издърпа едно от чекмеджетата на бюрото. Така въоръжен зачака вратата да се разтrese отново и този път да се разтвори. Джим Лийтсдейл вече не се страхуваше. Обзе го странно спокойствие и отново се сети за Лори, която го чакаше от другата страна.

— Идвам, скъпа — прошепна той.

[1] Риболовни вериги в тази част на Колорадо, първата за риболов с мухи, а другата — за риболов с плувка. — Б.пр. ↑

[2] Местност в Колорадо, известна с риболова на пъстърва. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Грейт Фолс, Вирджиния

— Свършено е с живота ми — проплака Люси Джомети.

— Не, не е — каза Каролин Джомети. Гласът ѝ се точеше като захарен сироп и по тембър напомняше гласовете на говорителите, които озвучаваха филмите за животни по телевизията. В действителност зълвата на Люси беше дребна, закръглена и весела, с шарещи черни очи и коса, която къдреше толкова ситно, че отдалеч изглеждаше, сякаш на главата ѝ е кацнало кълбо черна прежда. В момента гласът ѝ по телефона беше единственото, до което Люси можеше да се докопа, а тя имаше нужда от него.

— Ханк почти не спа снощи — каза Люси, като се опитваше да спре да хленчи. В момента любимото ѝ синче, едногодишният Хенри Теодор Джомети, точно на възраст да бъде отбит, въпреки че не изявяваше никакво желание да се откаже от млякото на майка си, спеше на оголената ѝ гръд. По устичката му, която толкова приличаше на бащината му и бе толкова хубава, имаше засъхнало мляко. Миглите му лежаха върху розовите му бузки също като на херувимчетата по детските книги.

— Мисли за това като за Бебешката световна война — каза Каролин.

— Като за какво? — Люси не беше сигурна, че е чула правилно. Трябваше да си измие очите, а и я болеше гърбът.

— Бебешката световна война — спокойно повтори Каролин. — Забременяваш, раждаш дете и през следващите три години си в нещо като война. Никога не се отпускат, винаги си мръсна и мърлява и никога не успяваш да се наспиш като хората.

— Ако знаеш колко си права — въздъхна Люси.

— Знам, и се бориш първо този мъник да оцелее, после да израсне свястно човешко същество. Да е възпитано, да си има всички зъби и да си дава играчките на другите деца, а не да ги удря по главата с тях. А това си е чиста война. Може да си седиш вкъщи, но това не е

твоят дом. Все едно че си в някой мръсен окоп някъде из Франция и около главата ти свистят шрапнели.

— Предпочитам да съм в окоп във Франция — каза Люси и се понамести в стола си. Ханк се размърда, но не се събуди. Никнеха му зъби и беше изкарал ужасна нощ. Новият зъб му докара хрема и сега не можеше да диша добре. Люси му беше дала ацетаминофен и го бе люляла половината нощ, даваше му да суче, докато не я заболяха гърдите — той най-после заспа чак на разсъмване. Сега Люси беше пред компютъра в офиса си и никога не се беше чувствала по-малко настроена за работа.

— Ти поне работиш вкъщи — каза Каролин. — Въпреки че можеш и да не го правиш, ако наистина не го искаш. Брат ми може да се грижи за вас.

— Знаем, но...

— Да — прекъсна я Каролин. — Без външен дразнител мозъкът ти направо ще се изпари. Вземи мен за пример. Едва приключихме с къщата, и вече се чудя какво да правя.

Каролин и съпругът ѝ бяха купили стара викторианска къща в Чикаго още когато децата им бяха пеленачета. Понастоящем най-малкият им син беше на дванадесет, а разкошната къща бе преустроена от горе до долу и цялата работа беше свършила Каролин, напълно сама.

— Купете си друга къща — предложи ѝ Люси.

— Може и да го направя — каза Каролин. — А може би не. Но ми остава луксът да премислям възможностите. Ти, от друга страна, живееш без почти никакъв сън. Как успяваш да вместиш и държавните проекти отгоре на всичко това?

— Доста добре — призна си Люси. — Учудвам се, че въобще успявам да свърша нещо, но проучванията са забавни. — Люси никога не беше казвала на Каролин, че работи за Централното разузнавателно управление. Занимаваше се с компютърни анализи, малка пчеличка в огромната организация, без никаква реална опасност от истинска оперативна дейност.

Е, не съвсем. Когато беше в шестия месец, Люси се беше забъркала в недеklarирана война, ядрен конфликт между Съединените щати и терористична група. Бяха изстреляли ракета с ядрена бойна глава от завзет силов в Узбекистан и ако Люси не беше в Колорадо,

бомбата можеше и да отнесе повече от половината от околните щати. Но тя и няколкото ѝ нови приятели успяха да пуснат свръхсекретната програма за ядрена отбрана и свалиха ракетата. Всичко стана доста случайно, но нейният анализ на терористите и предупрежденията ѝ може и да бяха спасили света.

Всичко това ѝ спечели вечеря с Тед в Белия дом — в много тесен кръг — и медал, който не можеше да покаже на никого. Съжаляваше единствено за това, че на вечерята беше принудена да се появи в рокля за бременни. Най-вълнуващата вечер в живота ѝ, а тя приличаше на гърбав кит, увит в черно кадифе.

Това се беше случило, преди да се роди Ханк. С появата му всичко се промени. Люси се мъчи два часа, преди докторът да успее да издърпа главата му, а после цялото му телце някак се изхлузи навън. Люси се отпусна на родилното легло, изтощена от болката и усилията, и тогава сестрата разкопча нощницата ѝ и остави Ханк на гърдите ѝ. Беше още с пъпната връв, целият покрит с кръв и течност, и все пак беше най-красивото нещо, което някога бе виждала. Тя го прегърна, Тед прегърна нея и двамата се разплакаха, а Ханк, за когото се предполагаше да плаче, дори не се обади. Просто лежеше в ръцете ѝ и ги гледаше с блестящите си очи.

В ЦРУ се паникьосаха, когато подаде оставката си. Напоследък не отбелязваха много успехи, а тя беше звездата им за момента, красива, млада и умна, способна да докаже на другите бюрократи, и най-вече на Белия дом, че в ЦРУ не безделничат.

— Те ти направиха офис вкъщи и така нататък — прекъсна мислите ѝ Каролин. Люси не успя да сдържи усмивката си.

Стивън Милс, отвратителният ѝ шеф, я беше убедил да работи вкъщи. Само си го представете. За човек като него трябва да е било възможно най-лошият вариант. Беше шеф в стил 50-те, дребен началник и ненавиждаше Люси. Медалът и новото ѝ положение не го бяха накарали да я мрази по-малко, но той си беше умен отвратителен шеф. Беше твърдо решен да я задържи.

Прокара ѝ специална закодирана телефонна линия и използва някаква новопридобита връзка, за да изолират електронно офиса ѝ в приземния етаж. Сега, за да стигне до компютъра си, трябваше да мине през странна врата, облицована в медни плоскости, а стените странно наподобяваха шперплат, но кошчето на Ханк и масата, на която

сменяше пелените му, си стояха в ъгъла, а кучето й, Фанси, лежеше в краката й и похъркваше, докато стопанката му се трудеше. Не работеше на предишните нива, но все пак продължаваше да прави анализи. Ако й се приискаха по-секретни материали, все още можеше да прескочи до сградата на ЦРУ и да ги прегледа там. Беше по-добре от никаква работа.

Не че в момента работеше върху нещо. Разговаряше със зълвата си и се чудеше дали ще може дори да се концентрира върху екрана на компютъра.

— Става ми по-добре само като те чуя — каза тя. Каролин се засмя. — Ей, защо направо не напишеш ръководство за отглеждане на деца. Можеш да го кръстиш Бебешката световна война. Или да работиш нещо, например да записваш на касети книги. Имаш страхотен глас.

— Моята Люси — топло каза Каролин. — Винаги се опитваш да разрешиш чуждите проблеми. Зарежи племенника ми в кошарата, поработи малко и после си отспи. Зъбите не растат вечно, само така ти се струва.

След като Каролин затвори, Люси остана няколко минути усмихнато загледана в Ханк. Беше страхотно да си поговориш с Каролин. И тя бе преминала през всичко това. И беше оцеляла.

Когато го остави в кошарката, Ханк промърмори нещо, но след като тя подпъхна одеялцето около него, само въздъхна и отново заспа. Веднага щом се върна на мястото си, английският й шпаньол я побутна с муцунка.

— Да, миличка — погали кученцето тя. — Време е да обърнем малко внимание на Фанси. После работа, после Ханк. После се връща Тед, ще трябва да обърна внимание и на него, и когато той заспи, ще се събуди Ханк.

Люси сведе глава над копринено меките уши на кучето си и си поплака малко, просто от самосъжаление и умора. Мразеше се за тия сълзи, но нямаше как да ги спре.

Най-сетне се изправи, набързо издуха носа си и постави ръце на клавиатурата на компютъра. Време за работа.

Бюро за специални разследвания, Колорадо Спрингс, Колорадо

— Радвам се, че си добре — въздъхна Айлийн. Цял следобед се беше мъчила да се свърже с Джо и едва преди няколко минути се сети, че той най-вероятно е на работа.

Джо Танър работеше във военновъздушната база „Шрийвър“ по строго секретна система, за която Айлийн би трябвало да е в пълно неведение, но не беше заради едно убийство там преди около година. Джо беше програмист в областта на противоракетните системи и Айлийн бе научила всичко за системата, която уж не съществуваше. Дори беше работила с нея. В кошмарите ѝ ядрената бомба все още се стрелваше нагоре в небето и се отправяше към Съединените щати. Бомбата, която заедно с Джо и още няколко приятели бяха обезвредили.

Оттогава Джо и Айлийн бяха заедно. Джо беше умен и забавен и изглеждаше така, че само при вида му коленете на Айлийн се разтреперваха. И най-хубавото беше, че той явно не изпитваше нужда да я превърне в сладка домакиня, която да му готви, да кърпи чорапите му или с каквото там си запълваха времето модерните домакини. Ако Айлийн се забавеше по някой случай, той просто се отместваше, за да ѝ направи място в леглото, без дори да промърмори някакво оплакване. Джо беше почти перфектен и тя започваше да обмисля варианта да се обвърже сериозно. Не че някога би му го предложила. В някои неща момичетата трябваше да си останат старомодни.

— Добре съм. Радвам се, че и при теб всичко е наред — каза ѝ весело той. — Машинариите тук се справиха без проблем. Обадих се веднъж да проверя как си, но ми казаха, че си заета, затова не ти оставих съобщение. Май трябваше да го направя.

— Трябваше да се сетя, че си там — каза тя. — Цял ден бях затрупана с обикновена полицейска работа. — В момента седеше на бюрото си и се опитваше да въведе ред във формулярите, които трябваше да попълни за всяко произшествие. Офисът кипеше от бурна дейност. След земетресението бяха повикали дори и полицаите, които не бяха на смяна, и всички едновременно се опитваха да си наваксат с бумагите и да си отидат вкъщи. Капитан Харбън управляваше ефикасен отдел дори и когато детективите му от отдел „Убийства“ се потяха над детайлите на уличните произшествия.

— Крадци и изгубени деца? — попита Джо и от полушеговития, полусъчувствен тон на гласа му Айлийн усети как кожата ѝ настръхва

приятно. — Е, днес поне няма да се занимаваш с изгубени гаджета. Какво ще кажеш да вечеряме някъде?

— Всички в Колорадо Спрингс вече са си помислили същото.

— Ще взема малко крекери, докато чакаме на опашката.

— Става — съгласи се тя през смях. — Обади ми се, ако изникне нещо.

Айлийн изключи телефона и се загледа в своята планина, Шайен. Не изглеждаше по-различно от друг път, но днес Айлийн се чувстваше по-особено. Земята не трябваше да се надига така, да се тресе и извива като локва рядка кал. Ако можеше да се вярва на новините, дори огромните Шайенски планини се бяха разтресли. В НОРАД^[1], подземната база в планината, бяха изключили външните си енергийни източници, също както се предполагаше да направят в случай на ядрен взрив. Тренировката явно беше протекла отлично и с изключение на лек дъжд от камъни близо до входа нямаше други произшествия. Поне така гласеше докладът по Си Ен Ен. Оттам преди малко бяха изчерпали мистерията около земетресението в Колорадо и в момента задоволяваха интереса към загадки от рода на противоракетните инсталации в Шайенските планини.

— Поне ще има някаква полза от този проклет ден — извика й Питър О'Брайън, който току-що седнаше на бюрото си. Ризата му беше мокра и по челото му бяха избили капчици пот.

— И каква е тя? — усмихната го попита Айлийн.

— Вече не си новина номер едно — усмихна се той. Айлийн замръзна на място. Наистина ли беше забравила Теди Шоу? Наистина ли беше прекарала цял ден, без да си мисли, че е убила човек?

— Бях забравила — каза с тънко гласче.

О'Брайън й се усмихна още по-широко.

— Както и всички останали. Сега Теди може да спре да убива деца и спокойно да продължи да наторява някое дърво, а ти можеш пак да си бъдеш Айлийн Рийд, тихото, интелигентно, красиво ченге, което винаги си разрешава делата...

— Престани, Питър — каза Айлийн и примигна.

По дяволите, Питър О'Брайън. Ако засечеше в някой детектив и най-малката проява на слабост, това, което той наричаше аварияен бутон, Питър го натискаше без умора, докато човекът не експлодираше като настъпена бутилка кетчуп или не преодолееше слабостта си.

Досега Айлийн беше избягвала дебелашките му шеги. От почти самото начало О'Брайън разбра, че изобщо не ѝ пука за външния ѝ вид. Ако хората я намираха красива, окей. Ако тя самата се мислеше за грозна, също нямаше особено значение. Но сега О'Брайън беше надушил, че мисли за Теди Шоу, и нямаше да изтърве следата толкова лесно.

— Червенокосото маце, същата, дето преди беше ас-изстребител от Военновъздушните сили, пред която заподозрените направо си разпиляват червата да си признаят всичко... опа...

Последва кратка пауза. О'Брайън внимателно наблюдаваше Айлийн. Накрая тя се обърна и му се озъби.

— Е, образно казано — довърши той с очарователна усмивчица и Айлийн не можа да се сдържи и се разсмя.

О'Брайън стана от стола си и размаха ръце като победител в боксов мач. Под мишниците му се бяха образували потни пръстени, като кръгове на много старо дърво, а от тялото му се излъчваше убийствено силна миризма на тоалетен сапун.

— Посрещнете шампиона — изграчи О'Брайън.

Все още усмихната, Айлийн му помахаше, сякаш отпъждаше досадна муха. О'Брайън ѝ действаше по-добре от хиляди сеанси с Гери Матюс. А и О'Брайън никога нямаше да се опита да открие какво всъщност се беше случило във фургона на Теди. С малко повече късмет Айлийн щеше да успее да го скрие и от Гери.

Големите пясъчни дюни, Колорадо

Горският беше два пъти по-млад от Марша. Заметресението го беше изплашило до смърт и сега се държеше отблъскващо грубо, което донякъде развесели Марша и ѝ помогна да се поокопити. Нямаше си работа с някой обигран и силен представител на властта, а с млад перко, който сам с мъка запазваше самообладание.

Той нареди на още по-млад пазач да следи никой да не влиза в дюните и пое редом с Марша. Крачеше напето, а шапката му с мечока Смоуки^[2] беше накривена на една страна и сякаш се присмиваше над възрастната туристка и глупавите ѝ страхове. Марша дори не се опита да го настигне, въпреки че ако не беше изкълченият ѝ глезен, би го направила с лекота. У дома Марша редовно ходеше на фитнес и от време на време за удоволствие се включваше в десеткилометрови

маратони. Не беше рядкост да получи подсвирквания зад гърба си. Нямахше какво да доказва на тоя фукльо. Той на два пъти я изчака, добра почивка за него, но не и за Марша. Тя от своя страна гледаше да щади глезена си и без да се съобразява с него, вървеше бавно. Накрая той се видя принуден да забави и да нагоди крачките си към нейните.

— Далече ли е, госпожо? — попита я наперено, след като бяха вървели мълчаливо около десетина минути.

— Около половин миля — отговори Марша. На почти миля зад гърба им се простираше сплескан като палачинка пясък. През центъра му минаваше потокът Медано Крийк, който извираше от далечните Сангре де Кристо, минаваше под дюните, излизаше наред пясъка и чак след още около миля около бреговете му се появяваше растителност. През топлите дни като вчерашния Марша беше виждала тълпи деца да се къпят в топлата, примесена с пясък вода, да се пръскат и да крещят от удоволствие. Потокът не беше по-дълбок от десетина сантиметра и водата му беше вряла. Гумените ѝ сандали отдавна бяха изсъхнали след сутрешното му преминаване. Ботушите на пазача обаче се намокриха и най-вероятно щяха да си останат мокри, още един повод за размисъл. Как можеш да работиш в Големите пясъчни дюни и да носиш ботуши? Навярно сандалите не вдъхват особен респект към властта, отговори си сама тя.

След около километър и половина започнаха истинските дюни. За първите няколко възвишения им бяха необходими не повече от петнадесетина минути. След тях следваха планини, после още по-високи планини, докато тъмнокафявото на пясъка не се срещнеше с нагрятото синьо на колорадското небе. Количеството пясък беше удивително. Когато намери тялото, Марша едва беше преминала началната група хълмове и се готвеше за първото си голямо изкачване. Призори пясъкът беше пъстро оцветен в различни отсенки на кафяво, синьо и черно. Сега беше монотонно кафяв и безличен и от него на вълни се излъчваше топлина. Имаше и някаква миризма, слаб, но остър аромат, който Марша не можеше да определи.

Изкачиха се на билото на последния хълм и Марша видя тъжно захвърленото тяло на момичето. Рейнджър Кейт с нахлупената шапка подмина напред. Марша постави ръка на рамото му и когато той се обърна, мълчаливо му посочи трупа. Лицето на пазача доби пепеляв цвят и за момент съвсем заприлича на озадачено малко момче. Марша

знаеше, че до този момент си беше повтарял, че има работа с побъркана, поредната маниачка на тема извънземни, и че бие път за нищо.

— О — прошепна той.

— Ще трябва да я покрием с нещо и да оставим някой от рейнджърите да я пази. После можеш да изпратиш човек да извика шерифа от града — меко каза Марша.

Рейнджър Кейт кимна. Лицето му беше измъчено и тя почти го съжали.

— Трябва да се уверя, че е мъртва — неохотно изсумтя той.

— Добре, направи го — отвърна му рязко Марша. — Но тя е съвсем гола и първо трябва да я покрием с нещо. Не искам хората да я зяпат така.

Рейнджър Кейт се изчерви чак до ръба на шапката си. За момент Марша изпита силна омраза към съществата, които бяха оставили горкото момиче на показ. Беше почти сигурна, че е дело на сивите човечета. Мъртвото момиче беше търколено по по-ветрената страна на дюната и трупът ѝ лежеше в естествена поза. Около тялото липсваха отпечатъци от стъпки. Част от кожата ѝ бе отрязана на ивици. По пътя към управлението на парка Марша бе имала достатъчно време да обмисли нарезите по кожата и липсата на следи. Марша Фаулър не беше от хората, които вярват, че извънземните са добродушни същества и мило наблюдават развитието на човечеството. Твърдо принадлежеше към лагера на вярващите в злите намерения на чуждите посетители. Беше чела истории за отвличания, обезобразявания, за дупки във времето и мъже в черно. Досега не бяха намирали човешко тяло. Още се носеха слухове за намерения в пустинята Невада майор от Военновъздушните сили. С изрязана на места кожа, изстърган анус и липсващи гениталии, също като при документираните случаи на обезобразени крави. Но освен слуховете — а това все пак си оставаше слух — нямаше случаи на освидетелствана смърт.

Това момиче можеше да е първото. Марша си представи реакцията на обществото на вярващите в извънземни и за момент почувства леко погъделичкване в стомаха. После очите ѝ попаднаха върху изчервения рейнджър. Зад него лежеше простряното и обезобразено тяло на момичето и Марша се засрами.

— Да отидем да огледаме — каза твърдо тя. — После ще я покрийем с нещо и ще се върнем.

— Да, госпожо — измънка рейнджърът и свали шапката си. Черепът му отдолу се оказа учудващо розов и плешив.

Той избърса потта от темето си и върна шапката на мястото ѝ. Без нея беше просто мил и нерешителен младеж. С шапка веднага се превърна отново в рейнджър Кейт, мъж с масивна челюст и блестящи смели очи.

Заслизаха заедно по склона на дюната към момичето, което ѝ да беше то, мъртво, с очи, пълни с пясък. Марша беше учителка по биология и бе привикнала със смъртта, а и като малка баща ѝ често я водеше на лов за сърни в Южна Дакота. Мухите, бледата кожа, започналото подпухване не ѝ направиха впечатление. Марша внимателно гледаше прорезите; някой беше срязал точно като с лазер кожата на рамото и надолу по ръката. Около носа и тила на момичето имаше следи от натъртвания, същите белези, но по-бледи имаше и по гърлото. Едната ѝ ръка още не беше подута и стърчеше под странен ъгъл. Бяха я убили малко след като са я счупили.

Рейнджър Кейт се затича нагоре по дюните, но наскоро склона се спря, опря длани на коленете си и се преви на две. Марша неохотно остави момичето и тръгна след него. За малко да повърне. По страните и врата му ясно си личаха избилите капчиците пот.

— Ще трябва да съобщя за това, преди да тръгнем — каза дрезгаво той и неловко зачопли бутона на радиостанцията. Може и да беше виждал мъртъвци, но Марша знаеше, че не бе виждал точно такъв. Е, тя също.

— Добре. — За последен път погледна назад и се опита да попие всички детайли, да запамети картината, за да може да я разгледа внимателно и обмисли по-късно.

След разговора с шерифа мислеше да се обади на няколко места. Да се свърже с хора, които изведнъж силно щяха да се заинтересуват от долината Сан Луис. Може пък това да беше случаят, който най-после да донесе признание на вярващите в извънземни. Ако това станеше, Марша беше убедена, че човечеството ще победи сивите човечета. Хората бяха по-силни и по-умни и засега губеха само защото не знаеха, че са във война. Момичето, мъртвото момиче, може и да им го докаже.

Бюро за специални разследвания, Колорадо Спрингс, Колорадо
— Труп във Военновъздушната база „Питърсън“ — провикна се Харбън.

Айлийн и Роузън се протегнаха за якетата си. Късното лято явно беше решило да премине в есен. По небето се бяха струпали сиви облаци, а в листата на дърветата беснееше пронизващ вятър. Сякаш земетресението беше изненадало и времето. Утре със сигурност щеше да е към тридесет градуса и безоблачно. Беше се случвало снежни бури да се разбушуват през иначе разкошни септемврийски и октомврийски дни. След такива случаи неизменно намираха туристи по сандали, леки летни дрехи и с учудено изражение на мъртвите си лица. Колорадо можеше да се окаже смъртоносен за неподготвените.

— Страхотно, пак работа с военните — измърмори Айлийн на Роузън, преди да влязат в кабинета на Харбън.

— Ще работите съвместно с майор Бандимиър — затвори телефона Харбън. — Знам, че мразиш да работиш с военните, Айлийн, но и двамата се справяте страхотно. Както ви е добре известно.

— Къде отиваме?

— Правителствена сграда 12-Е. Не се притеснявайте, майор Бандимиър ще ви чака и ще ви заведе до мястото.

— Господи, майор Бандимиър — сухо изстена Айлийн.

Роузън и Харбън се спогледаха равнодушно. Майор Даяна Бандимиър беше доста симпатична и винаги носеше силен грим. Беше висока само около метър и шестдесет, имитираше Мерилин Монро и се превземаше като ученичка. Айлийн, която почти не се гримираше и никога не се превземаше, изобщо не си падаше по дребния майор.

— Поне не ти се налага да я слушаш как се превъзнася по всяка твоя дума — промърмори тихо Роузън. Бандимиър флиртуваше с всички мъже над дванайсетгодишна възраст и Дейв Роузън беше добре дошла плячка. — Имате ли представа за какво става дума, шефе?

— Бъдете внимателни — разсеяно каза Харбън и понечи да се върне към екрана на компютъра си. — Дръжте си очите на четири. Майорът намекна, че е самоубийство, но искам да сме сигурни.

— Няма проблеми — обади се Айлийн. Поне щеше да се отърве от проклетите доклади по земетресението.

Тя и Роузън се измъкнаха от столовете си, а Харбън се обърна към компютъра си.

[1] Северноамериканска база за противоракетна отбрана. — Б.пр.

↑

[2] Емблема на националните паркове в САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Военновъздушна база „Питърсън“, Колорадо Спрингс, Колорадо
Бандимиър, намахана, къдрокоса и миловидна зад волана на
огромния държавен джип, ги чакаше на портала. С няколко елегантни
завъртания свали прозореца откъм страната на шофьора.

— Здравейте — обърна се към Айлийн. — Как си, Ели? Приятно
ми е да те видя пак, Дейв.

— Роузън — ледено я поправи Дейв.

— Имаме самоубийство на площадка 12-F — продължи дребният
майор. — Карайте след мен, след минутка сме там.

— Мразя хората, които говорят така — отбеляза Роузън, докато
Бандимиър ловко направи остър завой и подкара към
военновъздушната база „Питърсън“.

Айлийн се разсмя.

— Не й се връзвай.

— Няма, Ели — отговори Роузън.

Айлийн сви рамене.

— Не сме ли истински късметлии? — промърмори Роузън.

— Почти предпочитам да се занимавам с ония доклади по
земетресението — оплака се Айлийн и погледна към Роузън.

— Почти — довършиха в един глас двамата.

Караха след майор Бандимиър, без да разговарят. Нямахше нужда,
между тях отдавна се беше установило спокойното мълчание, резултат
от почти година работа като партньори. Айлийн всъщност харесваше
Дейв Роузън. В началото се беше притеснявала, че той ще се опита да
поеме командването, нещо, което повечето мъже биха направили, в
случай че непосредственият им началник е жена. В полицията
обикновено не постъпват пасивни мъже, но и Айлийн нямахше да се
даде лесно, не и след като беше работила под ръководството на Джим
Ериксън цели три години. Надушваше неприятности, но такива не
последваха. Дейв беше толкова мълчалив, че Айлийн често се
хващаше да мисли, че в стереотипа за тихия индианец може и да има

нещо вярно. Беше почти сигурна, че Роузън е индианец. Със сигурност не сиукс, беше израснала в Североизточен Уайоминг и добре познаваше сиуксите от племето дакота. После бе решила, че е навахо, но, от друга страна пък, идваше от Ню Йорк. Какъвто и да беше и откъдето и да идваше, Роузън бе най-уравновесеният човек, когото някога беше срещала. Не се опитваше да поеме лидерството, въпреки че работеше колкото и самата Айлийн. Не говореше много, но когато го правеше, думите му бяха винаги на място. Айлийн говореше, а Роузън слушаше, като от време на време вмъкваше по някой коментар, и в края на краищата винаги успяваха да разрешат случаите си.

И най-хубавото беше, че помежду им не съществуваше никакво сексуално привличане. Дейв Роузън беше висок, с мастиленочерна коса, изразителни черни очи и мъжествено, сякаш изсечено лице и въпреки това никога не бе привличал вниманието на Айлийн, дори и по времето, когато постъпи в управлението, а тя още работеше с Джим Ериксън. Самият Роузън явно също не я намираще привлекателна.

Веднъж ѝ попадна някаква статия за феромоните, идеята беше, че ако двама души не са генетично съвместими — тоест ако има опасност потомството им да има дефекти, — то тия двама души няма да изпитат никакво привличане помежду си, независимо как изглеждат. Една вечер по време на много досадно дежурство Айлийн разказа за откритието си на Роузън. Тъкмо си поделяха огромен пай с месо. Роузън смучеше соса от пръстите си и ако на неговото място беше Джо Танър, Айлийн щеше да му се нахвърли веднага. Джо, който физически не беше много различен от партньора ѝ, я разсейваше. Всичко, което правеше, я възбуждаше силно. Джо е забележителен човек, обясни тя на Роузън, докато на свой ред облизваше един по един пръстите си. И не само външно, Джо не беше само тъпкач, с когото да си ляга от време на време. Не, тя го обичаше. А и беше невероятно привлекателен физически.

— Вие двамата ще си имате красиви бебета — с типичното си многословие каза Роузън. — Докато от нас двамата ще излязат космати чудовища с по три глави и огромни носове.

Айлийн се беше разсмяла толкова силно, че се задави със сандвича си и докато се опитваше да го изкашля, си блъсна главата в предното табло. Роузън ѝ подаде колата ѝ и по очите му си личеше, че също се смее.

Майор Бандимиър зави елегантно, спря джипа си и изскочи навън. Вълна парфюм обля Айлийн. Бандимиър беше успяла да придаде на униформата си вида на костюм от витрината на скъп магазин, изложен на симпатична манекенка с перфектно ситно накъдрена руса коса. Синята ѝ пола беше тясна и къса, а светлосинята ѝ риза явно бе шита по поръчка и плътно прилягаше към повдигнатите ѝ, стегнати гърди.

— Почти сигурни сме, че е самоубийство — повтори тя, докато вадеше от кожен калъф два пропуска за посетители. — Майор Джим Лийтсдейл, намерили са го в градината до 12-Е, до сградата, в която работи. Има рани от огнестрелно оръжие, но никой не е чул изстрели. Било е или по време на земетресението, или веднага след това. Не знаем със сигурност. — Тя подаде единия пропуск на Айлийн и пристъпи към Роузън, направи се, че не забелязва протегнатата му ръка и сама го закачи на джоба на ризата му.

— Така — каза тя и потупа с малката си ръка масивните му гърди.

Айлийн прикачи сама пропуска си и едва се сдържа да не се изсмее.

Военновъздушната база „Питърсън“ беше приятно място, с широки улици и много зеленина. Сградите бяха бетонни, с типичната за модерното строителство изсечена форма, но явно някой беше положил усилия да ги разхубави, като живописно разхвърля между тях храсти и дървета. Паркингът, на който ги беше завела майор Бандимиър, се намираше срещу 12-Е, номерът на сградата бе ясно изписан с огромни, почти двуметрови черни букви. Площадката беше почти празна. Зад нея започваше красива полянка, последвана от парк на възвишението, сред който беше поставено оръдие. До него караулеше войник.

Не, Айлийн видя крайчеца на син брезент. Войникът пазеше тялото. Техния труп. Нещо присви гърлото ѝ. Чувството беше приятно, както когато захапеш нещо едновременно кисело и сладко. Отдавна беше спряла да се чувства виновна, че точно това е работата, която я прави щастлива.

— Кой откри тялото? — попита тя.

— Редник Ейми Шнески — отговори майор Бандимиър. — Подготвя се за Академията на специалните служби и всяка сутрин бяга

с голяма раница камъни. Поне така казва. В момента е в 12-Е, в стаята за отдих.

— Окей — въздъхна Айлийн. Даяна Бандимиър може и да не ѝ беше приятна, но бе компетентна. — Да видим тялото.

Майорът сви рамене и ги поведе към тялото и караула.

— Някой докосвал ли е трупа? — попита Айлийн.

— Само Шнески, за да провери пулса му. И аз по същата причина. Обадох се на доктор Дърланд. Ще изпратят екип до един час.

Караулът изглеждаше отегчен и измръзнал. Все още не беше заваляло, но вятърът пронизваше, а войникът бе само с лятната си камуфлажна униформа. Той се изпъна и отдаде чест на майор Бандимиър.

— Иди да похапнеш и се облечи — му каза тя. — Върни се след около час.

Войникът отпусна ръка и побягна надолу.

Айлийн извади чифт латексови ръкавици. Винаги имаше пълна кутия в джипа си. Роузън мълчаливо последва примера ѝ. Бандимиър вече беше сложила своите. Айлийн пристъпи напред и внимателно разгъна брезентовата торба.

Майор Лийтсдейл, ако Бандимиър не грешеше, беше съвсем мъртъв. Очите му бяха полуотворени и безжизнени. От носа, устата и ушите бе изтекла малко кръв. Ръцете му с отворени и обърнати нагоре длани лежаха до тялото, краката му също бяха прибрани. Няколко омаломощени от студа мухи лениво пълзяха по устата му. Пистолетът беше в дясната му ръка и пръстът му още лежеше върху предпазителя. Беше се прострелял веднъж в лявото око. Куршумът беше изкарал окото от очната кухина, но не го бе засегнал и то се взираше нещастно встрани. Другото безпристрастно гледаше нагоре.

Айлийн усети как коремът ѝ се стяга. Скришом погледна към Роузън, който ѝ отговори с леко кимване. Тя се обърна пак към тялото.

В тревата лежеше празна бутилка вино, по дъното на която имаше малко тъмночервена течност.

— Ще трябва да изследваме това — промърмори Айлийн. — Когато дойдат от криминалния отдел.

— Ако изобщо е негова — каза Роузън.

— Негова е — отговори Айлийн и Бандимиър кимна.

Айлийн обясни на Роузън. От опита си във Военновъздушните сили знаеше, че в никоя военна база няма фасове, опаковки от чипс, книжни чаши. В началото на обучението си Айлийн беше участвала в безброй почиствания. Подреждаха курсантите в две редици и ги подкарваха през паркингите или поляните. Целта беше да приберат всички боклуци, които се изпречеха на пътя им. И най-малката хартийка от дъвка означаваше лишаване от неделен отпуск. Тази практика беше още в сила и благодарение на нея всяка база се поддържаше изрядно, направо призрачно чиста.

— Така че — заключи Айлийн — предмет с големината на бутилка не може да е престоял на това място повече от една нощ.

— Звучи ми като престараване — отбеляза Роузън.

Айлийн направи гримаса.

— Ще ти го обясня простичко. Мините.

Роузън примигна неразбиращо.

— Хората от тия бази обикновено биват изпращани по разни страхотни места като Босна — обясни Айлийн. — Често животът им зависи от това да обръщат внимание на подробностите.

Роузън, както винаги пестелив на думи, само кимна. Айлийн почти си представи как вечно заетият библиотекар в главата на Роузън си записва новата информация, категоризира я и я поставя на място, където да му бъде подръка при нужда. Беше забавно да му кажеш нещо, което да не знае.

— Оставил ли е прощално писмо? — попита тя Бандимиър.

— Поне не тук — отговори Бандимиър. — Но може и да е в офиса му. Запечатахме го. Никой още не е влизал там.

Айлийн приклепна до тялото и докосна прилепените към земята, тихи и неподвижни гърди. После за пръв път се вгледа в него, опита се да надникне зад започващото подпухване, мухите и странния поглед. Джим Лийтсдейл, доскоро жив, може би женен, с деца. Какъв човек е бил Джим Лийтсдейл? Видя следите от мъка и грижи по челото и около устата му, бръчки толкова скорошни, че приличаха на белези от порязано. Зад тях бяха бръчиците от смях и мрежата бръчици около очите. Последните явно се бяха появили от често примижаване срещу слънцето или ветровете, следи от спортуване на открито. Зъбите зад отпуснатите му устни бяха чисти и равни, ръцете му — с добре оформени мускули, коремът му явно доскоро е бил стегнат. Имаше

късо подстригана оредяваща руса коса. Не си личеше собственикът ѝ да ѝ беше отделял някакво особено внимание.

— Беше ли женен?

— Да, загубил жена си миналата година — прочете от досието му Бандимиър. — Лори Лийтсдейл, загинала при земетресението на „Бърбанк“. Върху нея и още няколко души се срутила стена. Била е бременна.

Последва кратко мълчание. Все още клекнала до Лийтсдейл, Айлийн погледна към Роузън. Той срещна очите ѝ и безмълвно показва, че я е разбрал. Айлийн кимна и се върна към тялото.

Не беше суетен, изглеждаше добре, коремът му се бе поотпуснал от стоенето на бюрото, но иначе беше в добра форма. Мъж, когото са обичали, преди нещастията да го лиши от семейство.

— Защо точно тази бутилка? — внезапно попита Роузън.

Айлийн се изправи и разтърси крака. Беше се питала същото, но не ѝ се мислеше за това.

— Плодово сладко вино. По-скоро женско питие — каза тя и сбръчка чело. — Не че особено се радвам точно аз да го кажа.

— Може във виното да е имало нещо — каза Бандимиър. — Тези вина са сладки и вътре може да се разтвори нещо горчиво. Така че да набере смелост да натисне спусъка.

Айлийн погледна Даяна Бандимиър с наченки на интерес. Не беше очаквала толкова много от майора.

— Хей — извика някой зад тях.

Айлийн почти подскочи и светкавично се обърна, ядосана, че са я стреснали. По хълма се качваше мъж с костюм. По бузите му бяха избили червени петна.

Изглеждаше вбесен. Имаше гъста кафява коса и вежди, а около кестенявите му очи се червенееха кръгове, като че ли беше прекарал безсънна нощ или наскоро бе плакал. Кожата му беше надупчена от стари белези от акне, от които лицето му придобиваше някакъв мъжествен чар. Беше висок и добре сложен, мъж, който очевидно знае, че е привлекателен, или поне се мисли за такъв. Ръцете му бяха здраво свити в юмруци.

— Здравейте — спокойно го поздрави Роузън.

— Господин Мичъл — изписка страхливо Бандимиър.

— Какво означава този... цирк? — Гласът на Мичъл беше дълбок, силен и много ядосан.

Бандимиър се сви от страх и без това дребното ѝ тяло се снижи пред погледа му.

Айлийн побесня не само поради тона на непознатия, но и от презрение към Бандимиър.

Жените, към които се числеше и тя, не трябваше да отстъпват така пред мъж. Беше готова да защити това свое убеждение с подготовката си в бойните изкуства и двата си пистолета. Айлийн се опитваше да говори с жените при всеки удобен случай и винаги се чудеше защо повечето жени, които стрелят, и то добре, са твърдо за ограниченията за притежаване на оръжия. Дали ако им отнемеха пистолетите, мъжете щяха да спрат да се бият? Или мъжете като Теди Шоу щяха да се откажат от тампоните, напоени с етер, и шперцовете?

— И кой, по дяволите, сте вие? — попита любезно тя.

Мичъл я удостои с гневен поглед.

— Джейкъб Мичъл, директор на проекта в 12-Е — отговори той. — Защо не се погрижите за този нещастник?

— Точно това правим, сър — намеси се Бандимиър с толкова задъхан и тих гласец, че прозвуча като мишка в анимационен филм.

На Айлийн ѝ се прииска да я изрита.

— Това ли наричаш да се погрижиш за Джим? Той е мъртъв, сложил е край на живота си, а вие сте се скупчили около него като ято проклети лешояди и сте оставили да го налазят мухите! — Мичъл игнорира Айлийн и извърна ядосаното си лице към Роузън.

— Ти, ти кой си? Ти ли отговаряш тук?

— Аз отговарям — каза Айлийн стегнато. — Инспектор Рийд. Това е инспектор Роузън. Отдел „Убийства“, Колорадо Спрингс. А сега се отдръпнете от мястото на престъплението? Не искам случайно да разместите нещо.

— Откога наричате самоубийствата престъпления? Нямате ли си истински престъпления за разследване? — изкрещя Мичъл. От поредния леден полъх на вятъра краят на синия брезент заплющя. Няколко листа паднаха върху тялото. Звукът беше като от корнфлейкс.

— Просто се отдръпнете назад, сър — повтори Айлийн.

— Искам да се погрижите за приятеля ми — каза Мичъл. На думата приятел гласът му потрепери, мъжът се изчерви и лицето му

още по-ясно се открии на фона на сивия следобед.

— Съжаляваме за приятеля ви — меко каза Айлийн. — Но трябва да спазваме определени процедури. Нека се погрижим за това, окей? А сега да се отдръпнем назад. — Тя направи грешката да постави ръка на рамото на Мичъл. Мускулите му под костюма бяха напрегнати и пулсираха като гнездо отровни змии. Той извика с погнуса, отхвърли ръката ѝ и отстъпи назад. Беше забравил за наклона, загуби равновесие и едва не падна.

— Майор Бандимиър, искам веднага да поемете контрол над ситуацията — извика той, когато най-последно възстанови равновесие и тръсна ръце, сякаш допирът на Айлийн го беше изгорил. — А ти — каза той, гледайки към нея. — Ще се обадя на твоя шеф и ще ти отнема службата.

Обърна се и закрачи към колата си, чисто нов седан, който изръмжа като пантера, когато собственикът му запали мотора. Преди, да излезе на улицата, Мичъл превъртя гумите му така, че изпод тях излетя черно облаче.

При оръдието остана само шумът от падащите върху брезента листа и накъсаното дишане на Бандимиър.

— Е — каза Айлийн. — Това не беше особено приятно.

— Не го виждам на твоето място — без да променя изражението на лицето си, отбеляза Роузън.

Айлийн понечи да се засмее, но при вида на Бандимиър веселието ѝ се стопи. Дребната жена беше бледа, с разширени от ужас очи. Приличаше на миниатюрен пудел, хвърлен в плувен басейн.

— Кой беше този клоун, Даяна — попита тя. — Винаги ли е такъв?

— О, не — проплака Бандимиър и закърши ръце. — Наистина не трябва да ядосваме господин Мичъл. Той е важна клечка. Има власт.

— Не и над нас — успокои я Роузън.

— Натопи нас — каза Айлийн. — Не забравяй, че можеш да ни прехвърлиш всичко. Над нас е само Конгресът. Нали си спомняш, че прокараха закон за военните бази и углавните престъпления? — Бандимиър нещастно кимна. — Без значение каква роля изпълнява тук Мичъл, той няма власт над нас. Изглежда ми познат, но не мога да се сетя откъде. Кой е той?

— Господин Мичъл е бивш конгресмен. Не го ли познахте? Преди няколко години се кандидатира за президент, но отпадна преди предварителните избори. Сега ръководи проекта в 12-Е. Вие май не следите политиката. — Тя въздъхна и издуха кичур руса коса от челото си, но изражението ѝ се поразведри, когато премести поглед от Роузън към Айлийн. — И не ме питайте за какво става дума, ще трябва да ви кажа, че нямам никаква представа. Поверителна информация.

— Какво означава поверителна? — попита Роузън.

— Повече от строго секретна — разсеяно отговори Айлийн. — Получавах разрешително за достъп само ако притежаваш специална парола. Така че ако работиш върху вътрешен проект, получавах поверителен пропуск и специален код, като „съдба“ например.

Тя прехапа език. В момент, особено опасен за Америка, нелегално ѝ бяха дала „съдба“ за парола. Думата просто ѝ се изплъзна. За щастие Роузън и Бандимиър не усетиха нищо и кимаха, сякаш Айлийн бе измислила думата на момента. Проклети тайни. Айлийн не ги обичаше и мразеше да ги пази.

— Значи господин Мичъл работи по специален проект — попита бързо тя. — Е и?

— Знам само, че става дума за нещо много голямо и важно и че досега е издействал много пари за базата — каза Бандимиър.

— Той е политик. Наистина има власт. Не можем ли просто да побързаме и да приключим с това заради него? Наистина ще ми направите голяма услуга.

Айлийн погледна скришом към Роузън, който незабележимо сви рамене. Повдигнатата ѝ вежда и свитите му рамене бяха равностойни на цял разговор. Вятърът се бе засилил, а и светлината отслабваше. Айлийн хвърли поглед към планината. Огромният връх Пайкс, който обикновено се виждаше ясно, сега бе забулен в облаци. Явно денят щеше да приключи с истински дъжд.

— Даяна — каза тя. — Ще ми се да приключа със случая, но ще трябва да направим допълнително разследване.

— За едно самоубийство? — проплака Даяна. — Вие да не се опитвате да ми погубите кариерата?

— За убийство — каза Айлийн. — Този човек не се е самоубил. Бил е убит и са го подхвърлили тук така, че да изглежда като самоубийство.

— Брезентът — обади се Роузън.

Айлийн скочи, за да хване другия край на чувала, преди да го отнесе един особено силен полъх на вятъра. Двамата с Роузън с мъка го закрепиха с няколко от камъните, които се търкаляха около оръдието.

— Кога очаквате доктор Дърланд? — попита Айлийн, когато първите капки студен дъжд зачукаха по брезента. Няколко леденостудени капки бръснаха бузата ѝ и тя сви глава в яката си.

— Целият екип трябва да е тук до час — каза нещастно учудената Бандимиър. — Мислите, че е бил убит?

— Да — каза Айлийн и Роузън кимна.

— О, Господи — промълви Бандимиър. От дъжда косата прилепна към страните ѝ, а така изглеждаше още по-дребничка и млада. — Убийство.

ГЛАВА 5

Ранчото Уилямс, долината Сан Луис, Колорадо

Единственото желание на Алън Бакстър беше да се добере до леглото си и да се предаде на умората. Но беше мръсен и целият в пясък, а леглото бе покъртително бяло и чисто. Стаята за гости на Бет Уилямс беше райско кътче и не би си позволил да изцапа чаршафите още през първата нощ.

Той изтощено свали дрехите, с които беше пътувал, и ги скрита на купчинка. Банята към стаята му беше наскоро почиствана и направо блестеше. Все още се усещаше слабата миризма на почистващия препарат. В светлите дъбови шкафчета имаше всичко, от недокосвани четки за зъби до електрическа самобръсначка. По дългите дъбови закачалки висяха невероятно пухкави бели хавлии. Бет Уилямс обича гостите, реши Алън, преди да пусне душа. Водата беше вряла и остана такава през цялото време. Той застана под струята и я остави да изличи от позастаряващите му мускули част от умората.

С пристигането си в ранчото Уилямс, все още екзалтиран от мисълта, че е преживял земетресението, отнесло половината паркинг, изведнъж се бе озовал да помага в прибирането на разбягалите се на всички страни паникьосани животни. Малък надпис на дебелия и заключена врата към ранчото гласеше просто „Уилямс“. На дълъг прът, така че да може да бъде достигнат и от пикап, бе монтиран звънец. Алън го натисна, но му се наложи да изчака около десетина минути, преди да забележи по пътеката откъм ранчото да се приближава вдигащ пушилка пикап. Караше го жената на Сам Бет Уилямс, в момента главен надзирател на спасителната операция в главната сграда. Не се бяха срещали преди, но Бет го очакваше, отключи вратата и с широк жест покани Алън вътре. Сам Уилямс бил излязъл от часове и събирал разпръснатите се полудиви кончета. Тя самата отчаяно се нуждаела от някого, който да откара вода, кафе и сандвичи на пасище номер четири. Алън незабавно предложи себе си и бронкото и петнадесетина минути по-късно вече караше по неравните пасища с

привързани към задната седалка огромна хладилна чанта и гигантски термос с кафе. Дори не бе успял да излезе от колата.

Лесно намери пасище номер четири; нямаше поставени знаци, но цялото ранчо беше един неразличим вихър от добитък, кучета и хора с пикапи, които после се оказаха само четирима, въпреки че ако се съдеше по вдигнатия шум и прах, можеха да минат за поне сто. Без да излизат от колите си, мъжете отделяха наранените животни от стадото. Повечето биваха отвеждани в набързо сглобен корал, въпреки че на около три метра от него бяха внимателно оставени два трупа. Когато мина покрай тях, Алън забеляза, че всяко животно е застреляно точно между очите. Той паркира до корала и се зачуди какво да прави.

Към него с големи крачки се приближи мъжът, който явно командваше операцията. Лицето му беше скрито зад плътно нахлупена до веждите му шапка, а около носа и устата си беше завързал кърпа като на каубоите по уестърните. Преди каубоят да стигне до бронкото и да повдигне глава, Алън успя да отбележи, че в ризата на мъжа има нещо странно.

— Кажете ми, че ви изпраца мама и носите храната — се раздаде женски глас иззад кърпата.

— Отзад е — с мъка сдържа смеха си Алън. Вече виждаше очите и можеше да чуе гласа ѝ и му се стори направо абсурдно, че я беше взел за мъж. Може би трябваше да се замисли за очила.

— Добре, излезте и ми помогнете — каза жената, свали кърпата и го изгледа изпитателно. — Ще си умрем тук. Работим от часове.

Алън изскочи навън и отвори багажника. За няколко секунди трима от четирите каубои вече бяха до бронкото и пиеха вода от пластмасовите чаши, които Бет Уилямс беше нахвърляла в багажника. Водата се стичаше по брадичките и от ъгълчетата на устите им и оставяше светли улейчета по покритите им с прах и кал лица. Две от четирите кучета притичаха в лек тръс и също получиха вода. И техните обноски не бяха по-добри от тези на каубоите, лочеха ожесточено и водата капеше от муцуните им. Алън се озова хванал чашата на едно от кучетата и остана изумен, когато то го изгледа изпитателно, преди да отпие от чашата в ръката му. Досега не се беше сблъсквал с подобна интелигентност у куче.

Двете кучета се върнаха при корала и другите двама каубои притичаха до бронкото. През това време останалите каубои — Алън се

замисли как всъщност трябва да ги нарича, след като освен дъщерята на Уилямс още една от тях беше жена — с радостни възгласи заровиха из хладилната чанта. Дъщерята на Уилямс бутна в ръката му дебел сандвич.

— Яли ли сте днес? — попита тя, без да спира да дъвче огромния залък, който беше отхапала.

— Не — каза Алън и разви сандвича си. При вида на дебелия резен месо стомахът му се разбунтува. Върху месото имаше маруля, а хлябът явно бе домашен. Никога не беше ял по-вкусен сандвич.

— Рибар, а? — попита между две хапки момичето и кимна към бронкото на Алън.

— Тъхъ — отговори с пълна с месо уста Алън.

— Приятел на татко ли си?

Този път той само кимна.

— Някога занимавал ли си се с животни?

— До днес не — каза Алън, преглътна и се усмихна широко на момичето.

Тя му върна усмивката. Беше на около тридесет, висока поне метър и осемдесет и имаше кръглото лице и веселите черни очи на Сам Уилямс. Покрай очите си имаше бръчици, а косата ѝ беше влажна от потта. Изглеждаше страхотно.

— Ще оценим малко помощ — каза дъщерята на Сам, изтупа трошите от ръцете си и му подаде мръсната си мазолеста длан. — Сюзан Уилямс.

— Алън Бакстър — каза Алън. — Води ме.

Това беше преди цели дванадесет часа. В момента беше полунощ и едва преди малко бяха приключили с почистването и окачването на четирите животни, жертви на земетресението. Бет Уилямс им бе приготвила истински пир, пържоли и яйца, залети с домашен сироп бисквити и огромна купа със салата от спанак и марули, от която надничаха миниатюрни домати, морковчета и грах. Всичко идваше от градината на Бет и на вкус беше разкошно.

— Ще оставим две крави за ранчото — съобщи по време на вечерята Сам. — Другите отиват за фонд „Милосърдие“. Сигурен съм, че ще оценят дарението.

— Фонд „Милосърдие“ предоставя храна на семейства с по-малък доход — тихо обясни на Алън Сюзан. — Не е държавен и се

управлява от частни лица, точно както предпочитаме ние.

— Благодаря ти, Алън — каза Сам. — Радвам се, че се случи да пристигнеш точно днес.

— Аз също — отговори Алън и наистина го чувстваше, въпреки че беше мръсен и не се бе усещал толкова уморен от лятото, когато работи на един строеж. Преди много, много години.

— А къде те завари земетресението? — попита Франк. Подчертано италианец, niskият и мургав Франк беше от Ню Джърси и си бе купил едноразов билет за Уайоминг в деня, в който завършил гимназията. В крайна сметка се озовал каубой в някакво ранчо около Джаксън Хол и накрая стигнал до ранчото на Уилямс. Докато зашиваше дългата рана по бедрото на една юница, беше обяснил на Алън, че винаги е искал да бъде каубой. Алън стоеше на главата на кравата и държеше муцуната ѝ, положение, което му се стори неудобно и потенциално опасно. Но Франк си знаеше работата.

По-късно той разказа на Алън как се събудил насред Уайоминг и през прозореца на автобуса видял яркия, смълчан Синклер, град с петролни рафинерии. Помислил, че е попаднал в увеселителен парк, не можел да си представи, че на стотици мили от един град може да няма абсолютно нищо. Светлините, кулите и изтощеното му въображение вмъкнали в празните рафинерии виенски колела, влакчета и миниатюрни флагчета за голф. Когато се събудил пак, зората се издигала над планините Уинд Ривър и Франк разбрал, че е пристигнал в земята на мечтите си — Запада.

— Бях на отбивката след прохода Ла Вета — обясни на останалите Алън. — Но не мисля скоро пак да спирам там. По-голямата част от паркинга и без това е на дъното на каньона. — Радваше се, че има какво да разкаже, и почувства удоволствие от изненадата и интереса, с който домакините изслушаха историята му.

— Не ни мина през ум, че може и да има сериозни последици — каза Бет. — Надявам се никой да не е загинал.

— Можем да видим новините — предложи Сам.

— Аз ще си наваксам с новините утре — каза Алън. — Засега имам по-голяма нужда от душ и хубав сън.

След душа Алън навлече ужасно старите си любими кафяви шорти и бяла тениска, отметна завивките, въздъхна, бавно се настани върху хладните чаршафи и изгаси светлината. Обикновено, преди да

заспи, премисляше изминалия ден, но днес заспа, преди дори да започне.

Ресторантът „При Джони“, Колорадо Спрингс, Колорадо

— Днес съм готов на всичко за една маса — въздъхна Джо Танър. „При Джони“ гъмжеше от хора. Тълпи чакащи клиенти се разхождаха на оживени групи из градината. Джони не позволяваше в ресторанта ѝ да се пуши, затова отвътре се разнасяше само уханието на гозбите ѝ.

— Бях права — каза Айлийн. — Всички в Колорадо Спрингс са решили да вечерят навън.

— Айлийн — извика Джони. — И красивият Джо! Надявах се да наминете тази вечер. Запазила съм ви маса.

Джо вирна нос, усмихна се подличко и така последва Джони през тълпата чакащи хора. Джони беше нисичка, сбръчкана и много сладка с карираната си престилка. Гъстата ѝ бяла коса беше наскоро подстригана, тупирана по последна мода и захваната назад с панделката на цветя, която винаги носеше.

— Можем и да почакаме, Джони — опита се да протестира Айлийн. — Не искам да пререждам.

— Глупости! — веднага отговори Джони. — Погледни градината ми. Тези хора се забавляват чудесно.

— Много правилно — жизнерадостно потвърди Джо.

Градината на Джони бе атракция сама по себе си. Из парка бяха разхвърляни скамейки и плетени столове, а внимателни сервитьори приемаха поръчки за аперитиви. Късната августовска вечер беше доста студена, но дъждовните облаци се бяха разнесли и, изглежда, утре времето щеше да се затопли.

— А и добре познавам моята Айлийн, тя не е спирала да работи днес — каза Джони. — Цял ден се е грижила за другите и се е уверявала, че всички са добре след земетресението.

— Горе-долу — измърмори Айлийн, като си мислеше за Джим Лийтсдейл в хладилния шкаф в моргата.

— Ето я и масата ви — каза Джони и ги настани в тази част на къщата, в която някога трябва да се беше помещавала трапезарията.

Масата беше в нишата на огромен прозорец и с пълно право минаваше за най-хубавото място в ресторанта.

— Благодаря ти, Джони — щастливо каза Джо. Той замърда с вежди, наведе се към нея и театрално подаде устни за целувка. Джони изписка от удоволствие и побърза да се измъкне назад, като преди това лекичко го перна през ръката.

— Престани, ти си на Айлийн — каза тя, а Айлийн завъртя очи.

— Само защото не мога да те навия да избягаш с мен — оплака се Джо.

— По-добре да го нахраним, преди да е станало още по-зле — отбеляза Айлийн.

Джони се засмя и ѝ махна успокоително.

— Ей сега ще го уредя — каза тя и бързо изчезна.

— Е — каза Джо, след като седна и пое ръката на Айлийн, — разкажи ми какво прави днес.

— Разследвах убийство във военновъздушна база „Питърсън“ — отговори Айлийн с възможно най-нормалния си глас.

В ресторанта определено беше шумно от разговорите и тракането на приборите по чиниите. Клиентите наистина се опитваха да изядат до трошица зашеметяващите ястия на Джони. Основната тема за разговор беше земетресението и хората го обсъждаха жизнерадостно и развълнувано. Нямаше данни за произшествия, така че всъщност имаше повод за празнуване. Нивото на шума бе болезнено.

— Гадост. Някой наркоман?

— Не — неохотно каза Айлийн. Убийствата по военните бази край Колорадо Спрингс обикновено бяха свързани с наркотици. Последното по-различно убийство, по което бе работила, стана във военновъздушната база „Шрийвър“ и от него ѝ бе останала връзката с Джо, паролата „съдба“ и приятелство със служителка от ЦРУ на име Люси. — В това има нещо странно. Бяха го нагласили така, че да изглежда като самоубийство, но определено е бил убит.

— Откъде знаеш?

— Хлебчетата! Скоро ще дойде и вечерята. Леден чай за теб, скъпа, и ледено кафе за моя Джо. — Джони остави още вдигащите пара пресни хлебчета и малко кубче масло и изчезна също толкова незабелязано, както се беше появила.

Чашите им бяха запотени от леда. Айлийн пое своята, отпи с облекчение и се усмихна на Джо, който ѝ мажеше хлебче. Джо обичаше да я храни, да ѝ дава да опита храната му — от неговата вилица или направо от крайчето на пицата си. Айлийн намираще малко странната му прищявка за трогателна. Беше нещо като осъвременен вариант на това да улови плячка и да я остави пред отвора на пещерата ѝ — хранейки я, Джо се грижеше за нея. Тя прие крайче от хлебчето. Беше пълно със сушени на слънце домати и босилек и божествено на вкус.

— Господи — каза тя и повдигна ръка, за да обере трохите около устата си. — Трябва да го пробваш.

— И как разбра, че е било убийство — отново попита Джо и отхапа голямо парче от хлебчето.

— Ами бяха го оставили да лежи по гръб, с прибрани ръце и крака — започна да изброява на пръсти Айлийн. — Никой не застава в такова положение, ако преди това се е застрелял в главата. Второ, въпреки че по пръстите му имаше обгаряния от изстрел, пистолетът беше в ръката му. В повечето случаи жертвите изтърват пистолета при падането. Не го стискат. Трето, от устата му бяха изтекли струйки кръв.

— Струйки кръв? — попита Джо и започна да маже ново хлебче. Навремето една от лелите му, с която живели заедно, била медицинска сестра. На вечеря тя разказвала разни неща на майката на Джо, истории, които Джо и братята му слушали с най-голям интерес. Джо можеше да преглътне всичко, още една причина Айлийн да обича компанията му. Нямаше нужда да цензурира разказите си.

— Струйки кръв — усмихна се тя и отхапа от хлебчето. — От устата към брадичката му. И от брадичката към ухото му. И от брадичката към скулата му.

Джо обмисли казаното, без да спира да дъвче.

— Не е възможно — каза накрая. — Освен ако не се е извъртял, след като се е прострелял.

— А и тогава кръвта щеше да е на пръски, не струйки — доволно отбеляза Айлийн. — Бил е преместен след смъртта си. Кръвта не тече в различни посоки. И последно, мъжът се беше прострелял в окото.

— В окото? — сбръчка нос Джо.

— Да, в окото. Знаеш ли колко самоубийци го правят?

— Нито един? — предположи той.

— Нито един — каза Айлийн. — Никой не се прострелва в окото. Окото е прекалено крехко, прекалено чувствително, прекалено...

— Прекалено гадно — предложи сериозно Джо.

— Прекалено гадно — разсмя се Айлийн. — Всичко това поотделно може и да е случайност, но събрано на едно място, то говори, че Джим Лийтсдейл не се е самоубил. Ще открия защо някой е искал да помислим, че е било самоубийство, и после ще прибера на топло този човек.

— Вечерята — остави на масата чиниите Джони и изчезна. Сама избираше какво да им сервира и това винаги бяха най-вкусните неща в менюто ѝ.

— Горкото копеле — каза Джо, като жадно оглеждаше чинията си.

— Кой, Лийтсдейл ли?

— Не — кръвожадно се засмя Джо. — Този, който ще е зад решетките до най-много седмица. Копелето, което го е убило.

Мотел „Бест Уестърн“, Аламоса, Колорадо

— Мястото строго се охранява — повтори Марша. Усещаше наченките на страхотно главоболие. Трябваше да направи снимки. Заради съжалението, което изпита към убитото момиче, бе пропуснала да се сдобие с истинско доказателство за обезобразен човек.

В мотелската стая беше запарено и горещо. Марша накисна навехнатия си крак във ваната и докато се подсушаваше със за съжаление прекалено тънките хавлии, предоставени от мотела, оправи двойното легло, както тя го обичаше; и четирите възглавници срещу таблата при главата, допълнително одеяло, дистанционното на телевизора, чаша ледена вода и дневникът ѝ така, че да са ѝ подръка. Почувства се отново чиста за пръв път през този изтощителен ден едва след като навлече чисти топли панталони и дебел пуловер. После се настани в леглото и се залови с телефона.

— Нищо лично, Марша — каза ѝ Робърт.

Робърт Картър оглавяваше Колорадската мрежа за проучване на извънземните (МУФОН) и ѝ задаваше въпроси, на които тя не можеше да отговори. Беше настоял да ѝ позвъни от закодираната си линия,

защото избягваше да обсъжда каквото и да било по нормалните телефони. В каква посока е лежало тялото? Имало ли е белези от изгаряния? Някой виждал ли е светлини през нощта на убийството? Чули ли са Таоса?

— Не мога да си простя, че не снимах — проплака Марша, грубо разтърка чело и едва потисна желанието си да се разплаче.

— Съжалявам, ако съм бил груб. На твоє място щях да направя същото, повярвай ми — каза Робърт. — Особено след като преживяхме първото от не знам колко години земетресение в Колорадо. Ето защо имаме такива проблеми с доказателствата. Когато хората се успокоят достатъчно, че да проведат някакво научно изследване, правителството вече е пристигнало и е забранило достъпа до мястото. Но разказът ти беше чудесен.

— Благодаря, Робърт — каза Марша. Още се чувстваше нещастна. — Просто не се сетих да снимах. Тя беше толкова бледа и... млада.

— Идентифицираха ли вече тялото й?

— Не съм чула. Засега е в моргата, но никой не я е потърсил. С малко повече късмет лекарят може и да се съгласи да публикува доклада си.

— Сигурен съм, че няма да го направи — мрачно каза Робърт. — Аутопсията сигурно ще разкрие всички класически симптоми на обезобразяване на отвличената жертва — изгорена тъкан, липсващи органи, източена кръв. Няма да публикуват това.

— Аламаса е сравнително малко градче — каза Марша. — Мисля да поговоря с няколко души и да видя какво ще успее да открия. Хората говорят, нали знаеш. — Тя започна да масажира крака си, като внимателно раздвижваше глезена.

— Побързай — каза Робърт. — Аз ще видя кого може да ти изпратим от МУФОН. Ако не изпратим подходящ човек, местните ще се затворят в черупките си и никога няма да открием нищо. Да се надяваме, че Паплачта няма да чуе за това прекалено скоро.

Марша се намръщи. Хората от нейната организация наричаха „Паплач“ побърканите, за които нямаше място в Мрежата.

„Паплачта“ бяха хора, които вярваха, че те самите са извънземни, че фашистка Германия е колонизирала Марс или че специалните ефекти в „Стар Трек“ са истински снимки, направени от

галактическите кораби на Обединените нации. „Папlachта“ беше и богато инфилтрирана с федерални агенти, чиято цел беше да дезинформират и да компрометират цялата организация.

— Ако надушат за това, наистина ще загазим — каза Марша.

— Ще цъфнат до края на седмицата — мрачно отбеляза Робърт.
— Правителството ще ги изпрати да изопачат нещата, за да са сигурни, че никой в Аламаса няма да проговори за това.

— Ще гледам да науча нещо, преди да дойдат — обеща Марша.

— Марша — започна Робърт, после млъкна и прочисти гърлото си.

— Да?

— Ами, пази се. Може да те посетят мъжете в черно. Или — Господ да ни е на помощ — могат да отвлечат още хора.

Когато говори за действителна опасност, Робърт сякаш се извинява, учудено забеляза Марша и за пръв път осъзна, че може и наистина да е в опасност.

— Ще внимавам. Никой не ме подозира — обеща тя. — Мислят, че съм просто пенсионирана учителка, която случайно е намерила тялото.

— Добре — каза Робърт. — Не им казвай. И се пази.

— Естествено.

Няколко минути след като затвори, тя разсеяно масажира затопленото си и смачкано от слушалката ухо. Цял живот беше преподавала и събирала материали. Беше наблюдавала отстрани. Сега бе попаднала в нещо — Нещо — и й беше трудно да го осмисли, да го преглътне и да го направи разбираемо. Ако стореше нещо глупаво, можеше да свърши на дюните мъртва и безкръвна като горкото момиче.

„Само дето няма да съм толкова красив труп“ — си каза тя и не можа да сдържи усмивката си. После се протегна за дистанционното, включи телевизора, отпусна се назад върху меките възглавници и отметна косата от лицето си. Щеше да се справи.

ГЛАВА 6

Ранчото Уилямс, долината Сан Луис, Колорадо

Алън Бакстър се събуди отведнъж и за момент се зачуди къде е. После си спомни. Ранчото Уилямс. Земетресение. Животни. През прозореца на стаята за гости — който предната нощ бе просто един черен квадрат — нахлуваше ярка светлина. Слънцето чертаеше ивици върху леглото му и караше белите квадрати на юргана да изпъкват. Беше пронизващо студено дори за август, така че трябва да беше още рано.

Алън се изтегна доволно под завивките и почти чу как простенаха мускулите му. Може да беше на шестдесет и пет, но бе стегнат. За да газии из бързеите, един рибар трябва да има добре развит вестибуларен апарат и доста сила. А ако си наистина добър, мускулите на ръцете ти заякват, защото трябва първо да се пребориш с рибата, а после и да я пренесеш до коша. Алън сменяше потоците всяка година и му се налагаше често да прави големи преходи. Щеше да се чувства малко схванат още един ден, но само толкова.

Той стана, бързо се облече и вече по-спокойно се избръсна и приглади непокорната си бяла грива. Беше си легнал с мокра коса и сега приличаше на Айнщайн. Време му беше за подстригване и май трябваше да го направи, преди да се срещне с Криста.

От мисълта за Криста по тялото му премина приятна тръпка. Наистина интересна жена. Жалко, че ги деляха толкова много години. Алън нещастно погледна за последен път собственото си глупаво, замечтано изражение в огледалото и излезе от банята. Отдръпна завивките и сръчно оправи леглото. Годишите риболов го бяха направили добър гост. Отплащаше се на домакините си с уловената риба. Колкото повече риба хванеше, толкова по-добре. Учителската му пенсия не предполагаше разходи за мотели, така че Алън се стараяше да притеснява домакините си колкото е възможно по-малко.

Бет Уилямс, по пенъоар, беше в кухнята и правеше палачинки. Бет бе красива жена, едра, с огромни извивки, които напълно пасваха

на ръста ѝ. Кожата ѝ беше свежа и чиста като праскова и възрастта си личеше само по бръчките по врата и ръцете ѝ. Тъмната ѝ коса беше захваната на опашка с огромна цветна ластичка в тон с пеньоара.

— Стаята за гости е чудесна — каза от вратата Алън.

Кухнята на Уилямс беше от селски тип, просторна и с огромна маса, на която без проблем биха се събрали поне петнайсетина човека. Подът беше чамов, лакиран до блясък и лесен за почистване от мръсотииите и калта, които винаги изобилстваха в едно ранчо. При звука на гласа му Бет се обърна и широко му се усмихна. Усмивката ѝ беше хубава като кожата ѝ.

— Благодаря, Алън — каза тя. — Исках да ти бъде приятно. Добре ли спа? Ето ти кафе. Как го пиеш?

— Със сметана, но мога да си я взема и сам.

— Благодаря — каза Бет и се върна към палачинките. — Опитвам се да направя повечко, а после ще трябва да изпържа и малко яйца. За децата. Чака ги тежък ден.

Алън отвори чекмеджето над кафемашината и попадна на пълна колекция чаши. Всички бяха туристически сувенири: Йелоустоун, Дисниленд, Големият Каньон, Ню Йорк, и нито една не се повтаряше. Алън се засмя и си избра чаша с надпис „Ръшмор“^[1].

— Хареса ли колекцията ми? — усмихна се Бет. — Купувам си по една винаги когато пътувам. А и Тод, големият ни син, ми изпраща по-интересните по пощата.

— И аз ще ти пратя — обеща Алън, наля си кафе и щедро го поля със сметана. Бет приключи с огромния куп палачинки, пъкна ги във фурната, за да се запазят топли, и със забележителна скорост се зае да чупи яйца в една голяма купа.

— Да те предупредя, преди да си предложил да помагаш и днес. Недей — каза Бет, все още усмихната. — Не си бил път дотук само за да мажеш крави с разни лекарства. Вчера наистина ни помогна много, но днес трябва само да довършим някои неща. Колкото за фасон.

— Ще помогна — каза Алън, отпи и въздъхна от удоволствие. Бет знаеше да прави кафе. — Знам, че имате много работа.

— Не чак толкова — каза Бет и започна да разбива яйцата с чудовищно голяма тел. — Седни, изпий си спокойно кафето, прегледай вестниците, а после ще ти дам палачинки и яйца и ще видим как ще се представиш. — Тя се обърна към печката.

Алън сви рамене и тръгна към масата, усещайки разкошното въздействие на сутрешната си доза кофеин. Избра си осветено от слънцето място и разкъса опаковката на вестника. Миризмата на бъркани яйца започна да се съревновава с тази на кафето и палачинките и стомахът на Алън приятно се разбунтува.

На първа страници с огромни букви беше написано „Земетресение“, но мислите и дъхът на Алън застинаха при заглавието по-долу.

„Тяло, намерено в Големите пясъчни дюни. Жената още не е идентифицирана, но била на възраст между двадесет и пет и тридесет години, руса, със сини очи.“ Буквите заиграха пред очите на Алън. Нямаше начин. Имаше толкова много руси жени. Безброй. Само че Криста разследваше наскоро получените високи замърсявания на Медано Крийк, странния поток, който протичаше под Големите пясъчни дюни и извираше в края им като буйна малка рекичка. Колко руси жени са били на дюните тази седмица? Беше направо параноично да си втълпи, че Криста Люис е мъртва точно преди срещата им. Но дори и докато питаше Бет дали може да използва телефона, нещо в стомаха му вече му нашепваше, че страховете му ще се окажат оправдани. Че мъртвото момиче ще е Криста.

Бюро за специални разследвания, Колорадо Спрингс, Колорадо

— Днес ще претърсим основно кабинета му — каза Айлийн на Дейв Роузън. — После ще изчакаме доклада на патолога.

Въпреки ранния час в отдела вече кипеше оживена дейност. Някой беше донесъл две-три дузини понички и празните кутии се търкаляха покрай кафемашината, която едва смогваше да напълни каната, преди да я заредят отново. От време на време някой закъснял спираше и с надежда надникваше в кутиите, преди да въздъхне и отмине по работата си.

— Докато чакате, може да довършите докладите от земетресението — сухо отбеляза капитан Харбън, връщайки се от кафемашината с чаша черно кафе, способно да тръшне и кон. — И какво е това?

— Май че мляко с кафе, шефе — изхили се Айлийн. Харбън беше идеалът ѝ за началник. Беше недоверчив и привидно мрачен, но се грижеше за подчинените си като квачка за пиленцата си. Обичаше хората му да са весели.

— Ако не успееш да разрешиш това дело в нормалния срок от една седмица, ще те прехвърля пак на обикновено кафе — изгледа недоверчиво пенестата течност в чашата на Айлийн Харбън и тръгна към офиса си, като пътем се спираше за секунда-две при всяко бюро.

— Супермока, ако съдя по цвета, с двойно кафе — отбеляза Роузън, след като погледна в чашата ѝ. Беше седнал на ръба на затрупаното ѝ с книжа бюро. Неговото вече беше изрядно подредено.

— Джо ме разглези — тъжно отпи голяма глътка Айлийн. — Ако Харбън ми забрани да пия това, ще трябва да започвам деня с поне осем чаши кафе само за да подкарам сърцето си.

— Кофеин — подсмръкна Роузън, отпи от минералната си вода и стана от бюрото ѝ. — Да отидем да видим какво е оставил в кабинета си Джим Лийтсдейл.

— Всичко ще е нагласено — каза Айлийн, вземайки ключовете и кафето си. — Някой е искал да го представи за самоубийство. На бас, че ще има прощално писмо.

Без да каже нищо, той записа, че излизат, на таблото и заедно се отправиха към стълбите. Роузън се обади едва в джипа.

— Готов съм да заложа обяда си, че ще има писмо — каза замислено той. — Но мисля, че ще има и друго. Смъртта му не е била от леките. Искал е да ни каже нещо.

— Rache — измърмори Айлийн, като си мислеше за „Етюд в червено“, една от историите за Шерлок Холмс, в която убиецът написва тайнствена дума на стената и после се оказва, че Rache на немски тя значи „мъст“.

— Мъст! — каза Роузън и Айлийн почти подскочи.

— За Бога, има ли нещо, което да не си чел? — оплака се тя.

— Е, чел съм Шерлок Холмс — засегна се Роузън. — Кой не е?

— Чел ли си неиздадените версии? — попита Айлийн. — Където в края на разказа Холмс винаги се хваща за шишенцето кокаин и иглата.

— Не, в моята версия пушеше лула — каза Роузън. — Чак като пораснах, разбрах, че всъщност се е друсал.

— Ще ти дам книгата. Почакай да разбереш истинската причина Джеферсън Хоуп да убие Енох Дребър^[2] — каза Айлийн съзаклятнически.

— Любов — безизразно каза Роузън. — За какво друго?

— Любов към жена? — прошепна Айлийн, гледайки навън, без всъщност да вижда колите около тях.

Лори Лийтсдейл беше умряла година преди да убият Джим Лийтсдейл. Кой е желаел смъртта му? И защо се бяха постарали да изглежда като самоубийство? Или пък предположенията им са напълно погрешни и Джим Лийтсдейл наистина се беше самоубил?

Майор Бандимиър изглеждаше пооръфана. Чакаше ги на входа на „Питърсън“, застанала до служебния си джип. Косата ѝ висеше отпусната, сякаш беше отказала да се подчини на машата, лицето ѝ бе по-бледо от обикновено и червилото ѝ изглеждаше поразмазано. Айлийн намали, паркира и двамата с Роузън излязоха навън.

Вятърът беше издухал вчерашните облаци към Канзас и денят бе свеж и приятен. Небето беше синьо и спокойно, а измитото от дъжда, зеленото на тревата и дърветата блестеше. На заслепителното утринно слънце правилните поляни и подкастрени храсти на Военновъздушната база изглеждаха страхотно.

— Добро утро — поздрави майорът и подаде значка на Айлийн. — Надявам се да не срещнем пак господин Мичъл.

— Ако и днес ми извърти някой номер, Даяна, ще го тикна в затвора — успокои я Айлийн. — А ти можеш да разказваш на всички как си се мъчила да ме спреш.

Бандимиър се изхили нервно, но веднага вдигна ръка към устните си.

— Съжалявам — каза тя. — Нямате си представа какво ми се наложи да изтърпя днес.

— Кажи — каза кратко Роузън, който не беше успял да избегне церемонията по закачането на значката.

— Ще говорим, докато преглеждаме кабинета на майор Лийтсдейл — каза Бандимиър и без повече обяснения се качи в колата си.

Вече в джипа Айлийн погледна Роузън многозначително. Той сви леко рамене.

Сграда 12-Е си беше същата, само че днес на паркинга имаше повече коли. От хълмчето с оръдието бяха изчезнали и тялото, и караулът. Айлийн пое последна глътка ухаещ на борове летен въздух и влезе след Бандимиър в сграда 12-Е.

Кабинетът на Лийтсдейл беше претъпкан и разхвърлян. Стаята беше сравнително малка, но в нея имаше шкафове, сиво бюро във военен стил и стол. По всяка налична повърхност и по пода беше натрупана хартия. На бюрото на Лийтсдейл стоеше сега изключен компютър.

Айлийн застана до вратата, огледа се и се опита да си представи що за човек е бил Лийтсдейл. Бюрото му беше с гръб към вратата, натам, където би трябвало да бъдат прозорците, ако във военните сгради беше разрешено да има такива. Клавиатурата на компютъра беше мърлява, явно я бе използвал дълго. По облегалката на стола бяха нападали косми и следи от пърхот. Вляво на плота на бюрото имаше следи от обувки. Лийтсдейл явно бе обичал да се обляга назад в стола, да вдига крака на бюрото и да мисли, да печата на компютъра си, а може би и да си поспива след обяд.

— Влизаме ли? — нервно се обади Бандимиър.

— Да — промърмори Айлийн. На пръв поглед нямаше нищо нередно, точно както и бе очаквала. Който и да беше убил Лийтсдейл, бе внимавал, само че не достатъчно.

Участъкът на окръг Хуерфано, долината Сан Луис, Колорадо

Марша Фаулър търпеливо чакаше. Четеше местния вестник, като обръщаше особено внимание на полицейската хроника и обявите. До нея, пъхнато в картонен пръстен, така че да може да отпива, без да си изгори пръстите, димеше мляко с кафе. Засега само вдъхваше уханието му. Кафенето, в което бе чакала шериф Рег Гонзалес да я повика, се намираще малко по-надолу от участъка. Марша вече беше научила, че преди две седмици Рег и съпругата му Кончита са били благословени с

петото си дете, момиче, Мария-Елена Гонзалес. Четири килограма, добро постижение за този климат.

— Извинете — обади се мъжки глас и изведнъж разбрала, че говорят на нея, Марша вдигна очи от вестника. Мъжът, който току-що седнаше до нея, бе горе-долу на нейната възраст и невероятно привлекателен. Строен, със светлокафяви, почти златни очи като на лъв. Кожата му бе тъмна и задебеляла и червенееше по носа и скулите, от което тя реши, че непознатият трябва да прекарва много време на слънце. Косата му беше бяла и гъста и я беше сресал назад. Носеше светлосиня риза и стари меки панталони.

Марша осъзна, че го я зяпнала, и премигна. От доста време не ѝ се беше случвало да срещне добре изглеждащ възрастен мъж, който да не е актьор.

— Да? — облекчено си пое въздух, когато гласът ѝ прозвуча нормално.

— Искан да ви попитам откъде взехте кафето — каза мъжът. — Капучино ли е?

— Мляко с кафе — поправи го Марша и се усмихна. Даже обичаше кафе! Момичето в нея, което никога нямаше да навърши двадесет и пет години, се опита да я накара да приглади коса. Тя отказа.

— Чакам шериф Гонзалес — каза мъжът. — Казаха ми, че може и да се забави. Така че реших да си купя кафе.

— А и аз съм преди вас — каза Марша и изведнъж си спомни всичко. — За какво искате да говорите с него?

— Заради момичето, което са намерили на дюните. — На лицето му изведнъж се изписа болка. — Дали...

— Госпожо — повика я служителят на рецепцията.

— Да? — изправи се Марша и не се сдържа и приглади надолу полата си. Главата ѝ бръмчеше от изненада.

— Шериф Гонзалес може да се забави още около час. Сигурна ли сте, че искате да го изчакате?

Марша си пое дълбоко въздух и погледна мъжа до себе си.

— Искате ли да отидем за кафе? — попита тя.

Мъжът се изправи и сви рамене, все още изглеждайки нещастен.

— Защо не — каза той и протегна ръка. — Альн Бакстър.

— Марша Фаулър — каза тя и се здрависа. Дали беше от МУФОН? От „Паплачта“? Или от проклетите правителствени агенти? Проклет страхотен правителствен агент. Скоро щеше да разбере.

Военновъздушна база „Питърсън“, Колорадо Спрингс, Колорадо
— Ще ти се обадим следобед — обеща Айлийн и закопча предпазния си колан. Викаха ги на помощ, ново убийство в някакъв апартамент до Ситадел Мол.

— Да подредя ли кабинета за господин Мичъл? — попита Бандимиър. — Той иска да му дам файловете на майор Лийтсдейл.

— Ако е имал предвид компютърните файлове, ще остане разочарован — подсмръкна Айлийн. Харддискът на компютъра беше на задната седалка заедно с кутия дискети. Бяха взели и куфарчето на майора, неизядения му обяд, всичко, което беше на бюрото му, и жълтата бележка, която Айлийн намери залепена под бюрото. Всичко беше внимателно описано и заведено като доказателства. В момента Айлийн най-силно желаше да открие Криста Люис, която и да беше тя. Това беше името, написано на жълтата бележка — и мястото, и странният почерк можеха и да ги насочат в правилната посока.

— Не знам какво точно търси — каза Бандимиър. — Да го пусна ли в кабинета?

— Както искаш — каза Айлийн. — Ако пита, предай му, че ще върнем нещата до една седмица.

— Благодаря — каза Бандимиър, но продължаваше да не изглежда особено щастлива. Махна им леко за довиждане.

— Тоя човек здравата ѝ е взел страха — каза Роузън. Беше отворил на коленете си куфарчето на Лийтсдейл и методично прехвърляше съдържанието му.

— Не го харесвам — каза Айлийн. — Въпреки че не харесвам и Бандимиър. Изобщо не харесвам цялата работа.

Роузън кимна разсеяно и Айлийн се усмихна. Лъжеше и той го знаеше. Убийството щеше да се окаже повече от интересно, а интересни случаи не бяха имали от доста време.

Новото убийство беше близо до супермаркета. На вратата на кооперацията ги посрещна полицаи Хетрик. Шели Хетрик беше висока почти колкото Айлийн, но по габарити гонеше Роузън. Гърдите ѝ

опъваха копчетата на униформата, коланът ѝ се впиваше в тънка талийка, но под нея започваше огромен задник. Повечето хора не забелязваха, че този задник е стегнат и че всеки мускул по корема ѝ е твърд като камък. Хетрик можеше да изтласка почти сто килограма. Носеше косата си заплетена в сложна комбинация от плитки, привързани назад с голяма шнола.

— Добре дошли, случаят изглежда лесен — мина направо на въпроса тя, сви широките си рамене и ги пусна в сградата, като разказваше по пътя, а белезниците, коженият ѝ кобур и коланът ѝ потракваха и проскърцваха. — Млада жена, Каръл Кембъл, била в кухнята, а двете ѝ деца, на две години и на десет месеца, спели. Перверзникът влиза през вратата, която не била заключена, хваща жената на вратата към кухнята и тръгва да я изнасилва, когато... — Хетрик направи справка с бележника си, — когато съседът Чарли Уошингтън го застрелва в тила. Тридесет и осми калибър, пистолетът и Чарли са тук. Стигнахме.

Хетрик спря в коридора и отстъпи назад, за да пропусне Айлийн и Роузън. Още преди да влезе, Айлийн долови миризмата на кръв и мъртвец. На пода на кухнята сред локва кръв лежеше мъртъв мъж. По-надолу по коридора се чуваха приглушени гласове, заядливи глас на малко дете и накъсано хлипане.

— Джанин е с тях — обади се от вратата Хетрик.

Джанин Джонсън беше толкова руса, колкото Хетрик черна и въпреки че бе жената с най-малко майчински вид, която Айлийн беше срещала, имаше дарба да успокоява жертвите. Беше слаба и висока, с остра руса коса и костеливо лице. Очите ѝ бяха бледосиви и дори веждите ѝ бяха руси. Изглеждаше като гримирана за ролята на Снежната кралица и все пак, когато се стигнеше до преговаряне, Джонсън беше незаменима. Можеше да се вмъкне в меле спорещи пияници и да ги разпрати по пътя им само за няколко минути. Жертвите на домашен тормоз направо падаха в обятията ѝ. Просто имаше дарба.

— Добре — каза Айлийн. — Все така добра ли е?

— Превъзходна — отговори Хетрик с усмивка.

Айлийн също ѝ се усмихна. За никого не бе тайна, че Джанин Джонсън не би улучила мишена дори животът ѝ да зависеше от това. Тя едва покриваше годишните си показатели и Айлийн подозираше, че

някой тайно ѝ помага. Може да носеше фалшифицирани мишени, кой знае? Докато капитан Харбън държеше Джонсън и Хетрик заедно, това нямаше никакво значение. Хетрик беше смъртоносна с пистолет, с юмруци или с крака.

— Къде е Уошингтън?

— Вътре, с Джанин и Каръл. Той е стар човек, добър приятел на Каръл, занимава се с децата. Нещо като дядовците по филмите.

— Е, Роузън — каза Айлийн. — Истината ли казват?

— Тъхъ.

— Защо?

— Не го карай да приказва толкова, че ще му стане нещо — усмихна се подигравателно Хетрик.

— Вратата е строшена като при удари отвън. Кухненският под не е най-нормалното място за секс, ако е имало предварителна уговорка. Кръвта отговаря на разказа, нападателят е бил със свалени панталони, когато съседът го е застрелял, но така и не е успял да ги досъбуе. Ако бяха любовници, сигурно щеше да ги свали веднага.

— Не си е сложил презерватив — отбеляза Айлийн и клекна да огледа убития. — Понякога го правят. — Тя потисна внезапно изпречилия се пред очите ѝ образ на Теди Шоу, проснат в тревата със същото изненадано изражение като на мъжа на пода. — Познавала ли го е?

— Казва, че не — отговори Хетрик.

— Ще я предупредите за щорите и кучето, нали?

— Тъхъ — имитираше лаконичните нотки на Роузън Хетрик. — А като за начало и да сложи ключалка на проклетата си входна врата.

— Щори? — попита Роузън.

— Щори — повтори Айлийн. — И куче. И аз се учудих за щорите. По-голямата част от жените, изнасилени от непознати, не са имали нито щори, нито куче. Ако имаш и двете неща, вероятността да ти се случи нещо такова значително намалява. До почти нула при голямо куче.

— Ще ѝ кажем — каза Хетрик.

Роузън кимна, погледна към голите прозорци и явно отбеляза новата информация в скрития в главата си компютър. Айлийн се изправи и се протегна. Гърбът ѝ приятно проскърца. С подобни случаи си вадеше хляба, деветдесет процента от убийствата, с които се

занимаваха, бяха такива. Беше пределно ясно кои са жертвата и престъпникът, оставаше да уточнят подробностите и да попълнят формулярите. Загадка от типа на убийството на Джим Лийтсдейл можеше да я измъчва и изпълва с отчаяние с месеци. Липсваше ключът към престъплението. Кой го беше убил и защо? И защо толкова се бяха постарали да изглежда като самоубийство?

— Искаш ли да разпиташ Чарли Уошингтън? — прекъсна мислите и Хетрик.

Айлийн премигна и се обърна към нея.

— Не. Ще му стане неудобно, защото ще го целуна право в устата — усмихна се тя. — Не виждам никакви причини да му отнемем оръжието. Ще го запишем като самоотбрана.

— Е, добре — разсмя се и Хетрик. — Благодаря, че дойдохте толкова бързо. Беше ми приятно да работим заедно.

Бяха почти излезли, когато Хетрик извика след тях:

— Хей, Роузън, добра работа. Но се научи да си позатваряш устата от време на време!

[1] Национален парк в Блук Хилс в Южна Дакота, където се намират статуите на четиримата американски президенти (Джордж Вашингтон, Томас Джеферсън, Абрахам Линкълн и Теодор Рузвелт). — Б.пр. ↑

[2] Герои от „Етюд в червено“ на А. К. Дойл. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Участъкът на окръг Аламоса, долината Сан Луис, Колорадо

— Сигурно ще ме задържат за разпит — загрижено каза Алън Бакстър.

Той и учителката Марша Фаулър се бяха върнали на твърдите пластмасови столове в приемната на шерифа. Алън се подпря с лакти на коленете си, наведе се и започна да разтрива лицето си. В устата си имаше вкус на рядко кафе с прекалено много мляко, а и усещаше, че скоро ще му се наложи да потърси тоалетна.

— С удоволствие ще ви помогна с каквото мога — услужливо каза учителката. Вече му беше разказала своята версия за случилото се. Като се вземе предвид колко малка е Аламоса, не беше чак толкова невероятно да налети на човека, открил тялото. А и някой като Марша Фаулър със сигурност щеше да се заинтересува да открие кое е момичето. Марша беше бивша учителка. С преподаването идваше и любопитството, а то никога не угасваше.

Изглеждаше приблизително на неговата възраст и макар и доста ниска, имаше тяло на младо момиче. Сивата ѝ коса беше подстригана късо и отметната назад, а тъмният цвят на очите ѝ подсказваше, че някога косата ѝ трябва да е била черна.

— Ако ме арестуват, се обадете на Сам Уилямс в ранчото Уилямс — въздъхна Алън. Имаше ли алиби за последните три-четири ноци. Живееше в Пайндейл, Уайоминг и за да дойде дотук, беше карал три дни. За свой късмет беше отсядал при приятели в Ларами и Пуебло. Щяха да го потвърдят. Все още не можеше да възприеме мисълта, че ще трябва да разпознае тялото на Криста. Преди да тръгне към участъка на Аламоса, Алън упорито се беше опитвал да се свърже с нея в Интернет. Криста беше обещала да вечерят заедно тази вечер. Досега трябваше да му се обади.

— Съжалявам. Надявам се да не се окаже твоята позната — каза жената.

— Марша Фаулър? — повика я от преддверието към кабинетите дежурната. — Шериф Гонзалес ще ви приеме.

— Мисля, че ще иска да види първо господин Бакстър — каза Марша. — Ще изчакам, ако той няма нещо против.

Дежурната сви рамене и си записа нещо в бележника.

— Става.

— Благодаря, госпожо Фаулър — каза Алън и протегна ръка. — Радвам се, че си поговорихме.

— Надявам се да се видим пак. И се казвам Марша — каза тя. На лицето ѝ се появи полужасрамен, полурешителен вид. — Има още неща, за които трябва да ви разкажа.

Алън почти не ѝ обърна внимание, кимна и последва дежурната по вътрешния коридор. Стомахът му се бунтуваше и наистина беше наложително да намери тоалетна. Знаеше какво ще почувства, ако открие, че убитата е Криста. Облекчение, защото понякога незнанието е за предпочитане. Както в случая с бившата му жена. Не му се беше обаждала от тридесетина години, а когато подаде молба за социална осигуровка, откри, че тя никога не е получавала полагащите ѝ се части от заплатата му и не е използвала номера на осигуровката си от двадесет и осем години. Хората сменяха имената си, но не и номерата на осигуровките си. Може би беше мъртва. Можеше и да е жива. Нямахме как да разбере.

— Извинете, госпожице — измърмори той. — Трябва да отида до тоалетната.

— Ей там, до вратата на шерифа — услужливо го напъти дежурната и на измореното ѝ лице разцъфна усмивка. — Знам какво е.

— Благодаря.

— Просто почукайте на вратата на Рег, преди да влезете. Аз ще му предам, че ще се позабавите.

Когато след няколко минути почука на вратата на Рег Гонзалес, Алън се чувстваше много по-добре. Все още беше нервен, но поне нямаше опасност вътрешностите му да се разлетят на парчета.

— Влез! — Шериф Гонзалес седеше зад бюрото си и бързо печаташе нещо на компютъра. Беше едър мъж с черна коса и очи и тъмна кожа. Ръцете му бяха огромни. Погледна към Алън, без да спира да печата, като че ли пръстите му си знаеха работата и бяха

независими от мозъка му. — Седнете. Алън Бакстър, нали? С какво мога да ви бъда полезен?

— Може би познавам момичето, което сте намерили на дюните — каза Алън. — Не съм сигурен, но имах уговорка да се срещнем за вечеря днес, а не мога да се свържа с нея чрез електронната поща. Трябваше да ми се обади още вчера.

Лицето на шерифа остана непроницаемо, но пръстите застинаха над клавиатурата.

— Как изглежда тя? — попита той.

— Никога не сме се срещали — каза Алън и усети, че се изчервява. — Пишихме си по Интернет. Веднъж ми изпрати снимка, на нея беше руса, със сини очи. Средна на ръст. Това е всичко, което знам.

Очите на шерифа останаха вперени в Алън.

— Хм — каза накрая той. — Тялото е в моргата към болницата. Да отидем и погледнем, а? По пътя ще ви задам няколко въпроса.

Алън, който въпреки поканата на шерифа не беше седнал, кимна и въздъхна дълбоко. Ето че щеше да разбере.

— Надявам се да не е тя — каза той.

— Ще видим — отговори шерифът и се изправи. Не беше просто едър, огромен бе. Извисяваше се с поне десетина сантиметра над метър и осемдесетте на Алън и беше дебел като бъчва. — Ще отидем със служебната ми кола, паркирал съм я отзад. Не искам нещата да се разчуват повече от необходимото.

— Разчуват? — попита Алън. — Какво искате да кажете?

Шериф Гонзалес го преведе през къс коридор, по който излязоха в ослепително ярката светлина навън. До вратата беше паркиран голям „Форд Експедишън“, бял, с няколко резки ръжда. От дясната му страна беше залепен гербът на окръга.

— Качвайте се — каза шерифът и отключи вратите. Алън се вмъкна в голямата кола и закопча колана си, нагрятата от слънцето тока на който пареше. В колата беше задушно и миришеше на стари гуменки. Между седалките се търкаляха боклуци, а подът отзад бе осеян със стари опаковки от храна. На задната седалка зееше гимнастически сак, което обясняваше миризмата на обувки. Шерифът се качи и запали двигателя. След няколко секунди вентилаторите избълваха студен въздух.

— Ах... — каза благодарно Алън.

— Из града се носят слухове, че момичето е било отвлечено и убито от извънземни — спокойно каза шерифът и сред пушилка чакъл подкара на задна. — Надявам се да се окаже твоята приятелка, ти да си я убил, а сега да си дошъл да видиш дали ще те разкроя. — Изглежда Алън, който се стараеше да диша нормално и да изглежда невинен, и се усмихна. — Може и да греша. Ще видим.

Двадесет минути по-късно Алън стоеше пред покритото с чаршаф тяло и не бе сигурен дали под него ще се покаже Криста Люис или лицето на жена му. Всичко в чисто новата морга, от ледения мирис на смърт до тъжното изражение на патолога, беше прекалено нереално. Шериф Гонзалес постави огромната си лапа на рамото му и топлината и нежността в докосването беше почти прекалено много за Алън в момента.

— Готов ли си? — попита меко шерифът.

— Добре съм — каза Алън и се опита да си поеме въздух. — Да.

Патологът внимателно отви чаршафа и от устата на Алън се откъсна лека въздишка. Никога не беше срещал Криста, но знаеше, че изоставеното тяло на масата е нейното. Беше му изпращала снимки по Интернет — весели, на които изследваше някакви риби, и една построга от статията, която публикува за някакво медицинско списание. Сега кожата на лицето ѝ бе изпъната и под нея ясно се очертаваха фините кости на черепа ѝ. Очите ѝ бяха отворени и пълни с пясък. Приличаше на застинала статуя, сякаш пред него лежеше не трупът, а мраморна отливка на Криста.

Алън безмълвно кимна и сведе глава. Чу мекото прошумоляване, с което патологът върна обратно чаршафа.

— Елате насам — меко каза Гонзалес и поведе Алън обратно по коридора, по който бяха дошли. Зад тях се чу как добре смазаното чекмедже се плъзна обратно в хладилната камера. Алън пое няколко глътки въздух и се опита да възстанови контрола върху болезнено напрегнатия си мозък.

— Как е умряла? — попита, след като Гонзалес го настани на един стол в кабинета на патолога.

Гонзалес наля картонена чаша вода от автомата и му я подаде, после наля и за себе си. Алън пи жадно и с благодарност и се засрами, че водата му се услажда толкова. Криста никога повече няма да я опита.

— Преди да ви кажа, нека да поговорим за Криста — каза Гонзалес и седна в стола на патолога. Моргата беше в приземния етаж на болницата и кабинетът нямаше прозорци. Патологът обаче беше намерил находчиво решение — окачил бе на стената истинска каса на прозорец, зад която беше залепил плакат с планините Сангре де Кристо. На перваза имаше дори малка саксия маргаритки. Гонзалес разтвори оръфан бележник и се приготви да записва.

— Добре — дрезгаво каза Алън и изведнъж се изплаши. Това, че беше невинен, не означаваше, че няма да отиде в затвора. Смелостта му пред Марша, учителката, сега му се стори глупава.

— Знам, че сте говорили с госпожица Фаулър, туристката, която откри тялото на дюните. Тя каза ли ви как е намерила трупа?

— Да — каза Алън. — Не трябваше ли?

Неочаквано Гонзалес се усмихна.

— Говорите като учител. Какво работите?

— Бях учител в колежа „Ларами“ в Шайен, Уайоминг — отговори Алън. — Пенсионирах се преди две години. Преподавах английски.

— Къде живеете сега? — попита Гонзалес.

Последваха име, номер на осигуровката, адрес, телефон и цялата информация, която щеше да открие на света кой всъщност е Алън Бакстър. Алън обясни, че е дошъл да види Криста и да лови риба в Рио Гранде, и даде имената на хората, при които бе отседнал в Нарампи и Пуебло. Когато стигна до земетресението, Гонзалес наостри уши:

— Отбивката се е срутила?

— Половината отбивка — каза Алън. — Тази половина, на която не стоях.

— Това е в моя периметър — изпсува Гонзалес. — Не съм получавал доклади, а и бях зает с това проклето убийство. Ще трябва да се върнем в кабинета ми.

Гонзалес махна с ръка и извика нещо на патолога, който му отговори също неразбираемо, и двамата с Алън се върнаха при миризмата на обувки и ледената струя на климатика на форда. Гонзалес веднага се хвана за радиостанцията и изпрати служител на отбивката. Нареди на мъжа да вземе фотоапарат и лента за кордон и да ограда мястото така, че никой тъп турист да не се пребие, докато зяпа щетите.

Едва тогава Гонзалес въздъхна дълбоко и избърса с ръка челото си.

— Каква каша — каза той и включи на скорост. — Връщаме се в кабинета ми, Алън. Ще приключим и ще ти проверим алибито.

— Добре — покорно се съгласи Алън.

— Не мисля, че ще открием нещо срещу теб — измърмори Гонзалес. Изглеждаше бесен. — Поне вече знаем коя е. Имах силно предчувствие, че не ти си убиецът, господин Учителю по английски. Въпреки че още се надявам да греша.

На излизане от паркинга фордът вдигна пушилка чакъл. Алън се облегна назад и се остави в ръцете на Гонзалес и събитията.

ГЛАВА 8

Брайъргейт, Колорадо Спрингс, Колорадо

Джо отвори вратата и я изгледа изненадано. Айлийн му се усмихна над компютъра.

— Подарък? — попита той и се хвана за сърцето. — За мен?

— Горедолу — отговори Айлийн. — Помогни ми с тези дискети.

Джо взе купчинката дискети и ги остави на масичката до вратата. После пое компютъра от ръцете ѝ.

— Благодаря — въздъхна тя.

— Ще го занеса в кабинета — каза Джо. — Ти вземи дискетите.

Отвътре се носеше шумът от телевизора и миризма на кесадили. Джо твърдеше, че няма нищо по-хубаво от кесаделите — тортили, замесени от пшеничено брашно и сгънати на две, с плънка от сирене. Пълнеше ги с различни неща — сирене, гъби, пилешко, спанак или каквото му попаднеше на момента.

Къщата, която Джо бе купил, за да избегне данъците, имаше три спални. Едната свободна стая беше празна и необзаведена, а в другата Джо държеше спортната си екипировка — палатки, ски и велосипедни части. Кабинетът до голямата спалня съдържаше смайваща колекция от разхвърляна по четирите бюра и многото по-малки масички компютърна апаратура. По липса на друго свободно място Джо остави новия компютър на пода.

— Какво си ми донесла? — попита той, обърна се към нея и я прегърна.

Тя се засмя и остави дискетите, за да може да отвърне на прегръдката. Целуна го леко и се отпусна срещу него, когато той отказа да прекъсне целувката. Вместо това Джо разтвори устните ѝ с език и обхвана с ръка гърдата ѝ. Другата му ръка се плъзна изкушаващо по задника ѝ и прилепи тялото ѝ към своето. Почти беше получил ерекция.

— Чакай да ги оставя — задъха се тя. Беше дошла преди по-малко от минута и той вече се опитваше да я съблече.

Джо пое дискетите и внимателно ги постави върху компютъра, който беше донесла. После се обърна към нея с толкова похотливо изражение, че нямаше как да не я разсмее.

— Стига, Джо — запротестира тя, когато той я повдигна и някак си успя да хване и двете ѝ гърди. Кобурът на рамото ѝ се заби в гърдите му, той изохка и се наложи да я пусне. — Правихме го вчера, не помниш ли?

— То си беше за вчера. — Джо я погледна невярващо. — Преди цяла вечност. — Отнесе я в спалнята и безцеремонно я тръшна на леглото.

— Добре де — с престорено нежелание каза Айлийн, надигна се и го издърпа до себе си на леглото.

Долината Сан Луис, Колорадо

Шериф Гонзалес приключи с последното обаждане, сви рамене и се обърна към Алън Бакстър, който седеше до бюрото му. Разговорите бяха продължили час и половина. Първа в дневния ред беше отбивката, след което Гонзалес методично се обади на полицията в Пайндейл, на приятелите на Алън в Ларами и Пуебло и накрая на Сам Уилямс. При последния разговор беше посочил на Алън да седне по-близо.

Новият стол беше мек и удобен, облицован с плюш. Столът пред бюрото на шерифа, на който беше седял дотогава — явно столът за заподозрени, — бе дървен и с права облегалка. Алън се отпусна в мекия нов стол и едва сега почувства, че отново диша спокойно.

— Ще си напълно чист, когато накарам местните ченгета да проверят алибито ти — каза Гонзалес. — Не съм и очаквал друго. — Той се изтегна назад в стола си и скръсти мощните си ръце зад тила. — Оттук нататък ще трябва да възстановим последните дни на Криста Люис, всяка нейна стъпка и всяко място, на което е била.

— Тя е... тя беше еколог. Специализираше сладководни замърсявания. Знам, че проучваше епидемията от *E. coli*^[1] по Мелано Крийк.

— Да — каза Гонзалес. — Няколко деца се разболяха, след като играха във водата. Не се е случвало преди.

— Да. Открили заразата на мястото, където потокът извира от пясъка и където водата трябва да бъде като дестилирана. Затова ми беше казала, че ще проследи назад замърсяването и ще се опитва да намери източника му в дюните или при извора в планините. Това е всичко, което знам, освен че се бяхме разбрали да вечеряме заедно... тази вечер? Да, мисля, че беше тази вечер — обясни нещастно Алън. Сега, когато огромната тежест да бъде заподозрян в убийство бе понамаляла, започваше да усеща първите истински признаци на мъката. Той зарови лице в длани и разтърка челото си.

— За правителството ли работеше?

— Не, за частна компания, наречена „Ривъруъркс“. Но работеше доста с правителството. Мисля, че и „Ривъруъркс“ изпълняваха държавна поръчка. Работеха на щатско и на федерално ниво, каквото им възложеха. — Алън повдигна глава и погледна към водещия си бележки Гонзалес.

— Някакви близки?

— Родителите ѝ са живи, но беше близка само с една от сестрите си. Не знам за други роднини.

— А работата ѝ в дюните? Кажете ми, че е била на федерално ниво.

— Да, поне така мисля. Работеше с някакъв човек в Колорадо Спрингс, някакъв военен от Военновъздушните сили. Но не мога да си спомня името му.

— Федерална — каза зарадван Гонзалес. — Знаеш ли какво значи това?

— Не.

— ФБР с малко повече късмет — доволно обясни Гонзалес. — Ако изляза късметлия, хлапетата от бюро то ще ме отстранят и ще поемат случая.

— Искаш да бъдеш отстранен? — попита, без да мисли, Алън.

Вместо да се ядоса, по цялото лице на Гонзалес се разля усмивка.

— Единственият начин да намерят убийците на Криста Люис е да ме отстранят. Нямам възможност да разкрия такова убийство. И без това съм зает, а и нямам никакви детективи. Последното убийство тук беше преди четири години и наистина бе лесно, Вик уби гаджето си и

отиде направо в кръчмата да се напие. За това обаче ще трябва да работя извънредно, а току-що ми се роди още едно дете.

— Да, нямаш време за подобен случай — кимна разбиращо Альн.

— Не, а и хлапетата от ФБР имат много играчки и много пари. Вярно е, че са страшно надути, и каквото още там. Но ще се справят, надявам се, ако формулирам случая добре. — Той млъкна и се загледа през прозореца, през който се откриваше изглед към огромния планински масив, който изграждаше стените на долината Сан Луис.

— Но и ти ще продължиш да работиш по случая? — попита усмихнат Альн.

— Да, и без това ще ми се наложи да го направя, ако не накарам ФБР да се заеме с него — кимна Гонзалес. — Дълго ли ще останеш при Сам и Бет?

— Поне една седмица.

— Не заминавай, без да ми се обадиш — каза Гонзалес. — Ако от ФБР искат да разговарят с теб, не го прави в мое отсъствие. Като се насъберат няколко на едно място, обикновено забравят малки подробности от типа на конституцията.

— Добре — каза Альн с благодарност. — Благодаря ти.

— Сам не го бива особено да преценява хората, той ще покани в дома си и Тед Касчински, ако Тед го помоли както трябва. Но Бет е друго нещо, познавам я. Ако не се беше харесал на моята Бет, щеше да изхвърчиш оттам след първата нощ — ухили се Гонзалес.

— На твоята Бет?

— По-голямата ми сестра — обясни Гонзалес. — Паднала ѝ се е само малка част испанско ДНК, което обяснява светлата ѝ коса и кожа. Нещо като капучино с повече мляко вътре.

— Приличате си — каза Альн и се усмихна за пръв път, откакто видя тялото на Криста. Когато вече знаеше за роднинската им връзка, откри, че усмивките им, а и формата на очите бяха същите.

— Като изключим цвета — усмихна се накриво Гонзалес. — От време на време в семейството ни се пръква по някой испански изтърсак. Сам изкара късмет, че я хвана.

Альн, напълно съгласен, твърдо кимна.

— Тя е страхотна готвачка — добави той.

— Е, наслаждавай се на гозбите й — каза Гонзалес. — Ще се свържа с теб след няколко дни и ще видим докъде ще съм я докарал дотогава.

Брайъргейт, Колорадо Спрингс, Колорадо

— Бейби?

— Не ми викай „бейби“ — изръмжа Айлийн, вече почти заспала. Смътно отбеляза, че тежестта на Джо се е отместила от тялото й.

— Ще отида да погледна твоя компютър — прошепна той.

— Заспивай — каза Айлийн и се опита да го притегли към себе си. На телевизора във всекидневната публиката се заливаше от смях. Значи вървяха късните шоута. Тя сънливо отметна кичур коса от лицето си и с мъка отвори едно око. Джо беше седнал на ръба на леглото и нахлузваше шортите си.

— Не ми се спи — каза нежно той и я целуна по бузата. — Ти заспивай, бейб.

Айлийн се опита да се възпротиви и да стане, но думите явно не й се подчиняваха. Следващия път, когато се пробуди за момент, чу темата от „Стар Трек“. На оригинала. Джо беше направо луд по всичко, свързано с този филм. Айлийн лениво пресметна наум и реши, че трябва да е към един часа. С мъка се изправи на лакът и през вратата, която водеше към кабинета, видя Джо. Все още беше по шорти, стискаше в ръка наполовина изядена кесадила, а лицето му беше осветено от екрана на компютъра. Беше извъртял бюрото си така, че да вижда оттам телевизора и да гледа как Уилям Шатнър изрича репликите, които отдавна знаеше наизуст. Той я забеляза и надигна глава.

— Заспивай — нареди й Джо. — И без това няма да разбереш какво правя.

— Поверително е — сънливо каза тя. — Не пускай нищо по Интернет.

— Добре — усмихна й се той. — Вече се сетих. Заспивай.

Айлийн с удоволствие се отпусна назад и се сви на една страна.

Мисълта, че докато тя спи, Джо работи в другата стая, й вдъхваше невероятен уют. Като малка спеше, а големите си говореха.

Тя заспа отново толкова дълбоко, че не се събуди, преди зората да нахлуе през прозорците.

Долината Сан Луис, Колорадо

Алън подкара направо към ранчото Уилямс. Не се опитваше да се самозалъгва. Чувстваше ранчото като дом или поне най-близкото до „дом“ за момента. Жадуваше за топлината на кухнята на Бет, за веселите очи на Сюзън Уилямс, за спокойствието на чистата стая за гости. Продължаваше да вижда пълните с пясък очи на Криста Люис, а в ноздрите му бе миризмата на морга, чистият мирис на антисептик, обвит като прозрачен целофан около по-тежката миризма на смъртта. Как беше стигнал дотук, до тази смърт?

Слънцето бързо залезе зад планинските вериги на запад и огромната долина потъна в мрак. Алън забеляза отбивката за ранчото, забави и едновременно включи габаритите и дългите си светлини. По магистралата нямаше други коли. Въздухът беше наситен с миризмата на пелин. Започнаха да се появяват звезди. Над планините изгря и разпръсна ясната си, успокояваща светлина Венера.

Сам му беше дал комбинацията от вратата, така че на Алън не му се наложи да чака някой да му отвори. Отпусна се едва когато влезе в ранчото.

В този момент видя няколкото светлини на едно от пасищата. Алън подкара към тях и бронкото се разтреса от камъните по неравния път. Без да иска, си помисли за Сюзън Уилямс. Беше на годините на Криста Люис. Само не и тя, помоли се той. Не и тя.

Колата подскочи за последен път и спря на пасището. Разтреперан, но облекчен, Алън си пое прашна глътка въздух, когато до колата му дотича самата Сюзън.

— Кой е там? — извика тя. Лицето ѝ беше сериозно, а в лявата си ръка стискаше безформена пушка. Може и само да му се бе сторило, че е грозна, по-важният ѝ край беше насочен към Алън.

— Аз съм, Сюзън — махна ръка през прозореца той. — Помислих, че се е случило нещо.

— За Бога, Алън, изкара ми ангелите. — Тя се приближи до бронкото и се облегна на каросерията. Все още стискаше здраво оръжието, макар че сега дулото бе отпуснато надолу. Беше с работно

облекло, дънки и дебела карирана риза. Ръкавиците ѝ от волска кожа бяха затъкнати в джоба. — Добре сме. Но щях да се радвам да се беше позабавил още малко.

— Защо? — попита Алън, излезе от бронкото и се опита да надникне в очите на Сюзън. Изглеждаше толкова нещастна, изтощена и не на себе си, та за момент забрави, че Сюзън не е негова дъщеря, и с мъка потисна импулса си да я прегърне.

— Защото със сигурност няма да ти се иска да видиш какво става тук — каза тя, после въздъхна дълбоко и сви рамене. — Но сигурно ще трябва, след като и без това си тук.

— Да видя... какво — попита Алън. На пасището уханието на пелин се усещаше по-силно. Беше примесено с потта на Сюзън и неизменната миризма на добитък. Слънцето отдавна се беше скрило зад планините и мракът се съгъстяваше.

— Ела — каза Сюзън и мрачно се усмихна. — Присъедини се към клуба.

Озадачен, Алън я последва към мястото, осветено от фаровете на двата пикапа. Франк леко му помахаша. Без да се изненада, Алън забеляза, че през хълбоците си Франк е окачил по каубойски два кобура и че и в двата има пистолети, които със сигурност не бяха детски играчки.

— Здравсти, Алън — каза Франк. — Виж това.

Алън пристъпи до него и като закован се втренчи в нещото, обляно от светлината на фаровете.

— Не е приятна гледка, а? — измърмори Сюзън и постави свободната си ръка на рамото на Алън. Усещаше топлината на тежката ѝ длан през тънкия плат на ризата си. — Лошо ли ти е?

— Не — прошепна Алън, без да извърща поглед от двете крави. Лежаха една до друга с отметнати под странен ъгъл глави. Някой беше одрал кожата по муцуните им напълно, така че се виждаше просто гладка бяла кост. Виметата и задните им части липсваха. По тялото на едната крава бяха пробити малки, кръгли дупки с големината на кафеена чаша. Разрезите празно чернееха.

— Няма кръв — каза тихо Алън, благодарен, че гласът му не трепери.

— Нито мравки или мухи — спокойно добави Франк. — И няма и да има.

Изведнъж Алън почувства нощта около тях. Небето от единия край на долината до другия беше осеяно със звезди. Аламаса беше просто немоцна светлинка в далечината. Нямаше други светлини нито от коли, нито от улични лампи или светофари. Нощта сякаш настъпваше към него.

— Ще ми се да бях въоръжен — промърмори той със съжаление. За негова изненада Франк отметна назад глава и се разсмя. Сюзън също се разсмя и двамата с Франк залитнаха един към друг, заливайки се от смях. Нощта като че ли отстъпи леко назад.

— Колко си смешен! — задъхано изтри с грубата си ръка сълзите от очите си Сюзън. — Даже не попита какво го е направило, направо поиска пистолет. Ти си мой човек, Алън.

— Благодаря. И какво го е направило?

— Хищници — каза Франк и смехът му рязко секна. Очите му гледаха гневно. — Хищници, Алън. Ние от ранчото Уилямс не долагаме за извънземни. Не долагаме за обезобразен добитък независимо колко често ни се случва. Било е работа на хищници.

Алън мълчаливо погледна към мъртвите крави, към хирургичната точност на издълбаните в грубата им кожа кръгли дупки, към гладката кост на челюстите.

— През седемдесетте дядо ми съобщил за една от първите серии на обезобразен добитък — каза Сюзън и подаде пушката си на Алън, който автоматично я пое. — Нали знаеш как да се оправяш с такава? Предпазителят? Добре. Първо му се подигравали, после го заплашвали, но когато започнало да се случва и на останалите, той бил първият, който си затворил устата. Застрахователната компания започнала да отказва да плаща за крави, отвлечени от малки сиви човечета в летящи чинии. Така че сега си имаме хищници.

Сюзън измъкна от камиона лопата и започна да копае в песъчливата почва. Франк хвърли един поглед към оръжието в ръцете на Алън и последва примера ѝ. Алън се изплаши, че са решили да погребат двете големи животни, но скоро разбра, че всъщност копаеха улей около телата.

— Фойерверки? — запита той.

— Изгаряме ги — каза Сюзън. — Идеята е на татко. Първо ги снимаме за застрахователната компания. Не знам какво правят със снимките, но не ми пука. Плащат, това е важното. После ги изгаряме.

Иначе ще се води, че оставяме отровено месо на койотите, което естествено е незаконно, защото койотът е едно безобидно и прекрасно животно. — Тя се озъби срещу Алън. На светлините на фаровете лицето ѝ приличаше на издълбана за Хелоуин тиква. — Във всеки случай, ако са решили да се върнат и... не знам, да се навечерят или да си довършат упражненията по хирургия, или каквото, по дяволите, правят, поне да не намерят трупове.

— Койотите и без това не ги ядат — каза Франк. — Нито един хищник няма да се докосне до такова животно.

— Колко често се случва? — попита Алън и отмести очи от фаровете към тъмнината, за да провери дали нещо не се е раздвижило там. Беше настръхнал. Изведнъж почувства колко огромно и дълбоко е прострелото се над главите им небе, точилите по което бяха цели галактики, и едва сега осъзна колко изплашен е всъщност.

— Не е чак толкова страшно, не нападат хора — каза Франк и съедини улея си с този на Сюзън. С добре отработени движения те хвърлиха лопатите в колите и изкараха бидони с дизелово гориво. Изляха го в улея, без да се приближават до телата, предпазна мярка, която, ако не беше видял оцавените муцуни, Алън би намерил за смешна.

— Някои хора, които са ги докосвали, са получавали странни изгаряния по ръцете — каза Сюзън, завъртя капачката на бидона си и го върна в колата. — Не искам да ми се случи същото.

Сюзън се качи в пикапа си и го откара на разстояние, откъдето да наблюдава огъня. Франк паркира своя до бронкото на Алън.

— Ще ни окажете ли честта да запалите огъня? — попита Франк, докато изтупваше ръцете си от праха.

— Не днес — каза Сюзън.

Франк кимна и драсна дървена клечка кибрит о дланта на ръкавицата си. Последва мек пукот и труповете бяха обгърнати в пламъци.

Изгасиха светлините и се облегнаха на задния капак на колата на Сюзън. Спокойствието на Сюзън и Франк беше успокояващо.

— Ще изчакаме, докато изгорят, и после ще заровим пепелта — обясни Сюзън. — Трябва да внимаваме, нищо че няма вятър. Ще изгървем вечерята, но мама ще ни я запази топла. Ей, тя знае ли, че си с нас?

— Не, дойдох право насам — каза Алън. — Помислих си, че... ами, помислих си, че някой е пострадал или нещо такова.

— Добре. — Франк бръкна в джоба на ризата си, извади малка черна радиостанция и натисна няколко копчета. — Здравсти, Бет, Франк е. Наклали сме си малък огън и Алън Бакстър е с нас. Помогна ни. Ще го доведем, като приключим. Да, помогна ни. Не. Да, права си, чао. — Франк се усмихна на Алън. — Мисля, че Бет те харесва. Знаеше, че ще го приемеш нормално. Ей, какво става с твоята позната? Добре ли е?

— Не — въздъхна Алън. За момент си припомни за Криста и отпускна глава на гърдите си. — Мъртва е. Тя е момичето, което са намерили на дюните.

— О, Алън, съжалявам — каза Сюзън, прегърна го през раменете и го притисна към себе си.

— Мамка му — каза Франк, побутна Сюзън и ѝ подаде някаква плоска бутилка. Тя отпи и я пусна към Алън. Той на свой ред отпи голяма глътка. Залп от бърбън се втурна по гърлото му и запали огън в стомаха му. Беше страхотно.

— Имаш вкус към медицинския алкохол — каза прегракнало и върна бутилката към Сюзън.

— Само най-доброто, когато си имаш работа с извънземни — сериозно отговори тя.

И тримата се разсмяха, залитайки един срещу друг в тъмнината. В очите им се отразяваше кравешката влада и Алън усети, че всичко това е в реда на нещата, и правилно.

Беше друг начин да осмисли смъртта на Криста, своята смърт след време, смъртта на всички, които живеят и дишат под безмилостната безкрайност на звездите над тях. Пламъците танцуваха и пращяха и когато дойде пак неговият ред, той пое бутилката от Сюзън с благодарност.

[1] *Escherichia coli* — бактерии, срещани се нормално в стомашно-чревния тракт. Предават се чрез вода, мляко, храна, насекоми. Предизвикват дизентерия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Брайъргейт, Колорадо Спрингс, Колорадо

— Здравей, бейби — каза Джо, когато Айлийн отвори очи.

Въздухът ухаеше на кафе. Джо стоеше на вратата на спалнята по къси панталони и оръфана тениска с димяща чаша кафе в ръка. — За теб е.

— Казах ти да не ми викаш „бейби“ — оплака се Айлийн. — Мразя го.

Тя се изтърколи в леглото и се протегна.

— Изкарах цялата нощ на компютъра. — Джо приседна на крайчето на леглото, изчака я да се изправи и внимателно ѝ подаде чашата. — Между другото някога да съм ти казвал, че си ужасно красива, когато се събуждаш?

Айлийн направи гримаса и отпи от кафето. Беше великолепно и запали топъл огън в стомаха ѝ, който се разпръсна на всички страни.

— Господи, хубаво е. Казвала ли съм ти колко си страхотен, когато работиш цяла нощ?

— Това си заслужи целувка — каза Джо и се наведе да си открадне една.

Без да оставя чашата, Айлийн го целуна силно, с пълното съзнание, че желае този мъж сега, за цял живот. Почти щеше да му го каже на глас, но нещо я възпря.

Джо се поколеба, сякаш искаше да каже нещо, но не го направи. Внезапно пред очите ѝ изплува завинаги мъртвият Теди Шоу. Обхвана я неочаквана тъга. Беше казала на Джо, че го обича, още преди една година, когато за пръв път спаха заедно. Беше и последният път, когато си размениха тези думи, и Айлийн не можеше да проумее защо. Копнееше да ги чуе от него. Може би и той искаше същото. Но тя се боеше, боеше се, че никоой не би се оженил за ченге, особено сега, когато това ченге беше убило човек.

— Да ти разкажа за Джим Лийтсдейл — каза Джо и се отдръпна назад. Тъмнозелените му очи бяха тъжни, сякаш беше прочел мислите

й.

— Това е човекът от случая ми — каза Айлийн и отпи набързо от кафето си, доволна, че е отново на твърда почва.

— Досетих се. Ами той е имал доста добра система, що се отнася до сигурността. PGP^[1].

— Което значи?

— Тип неперсонална кодираща система. Изобретателят ѝ я пусна в Интернет и правителството го подгони. Казаха, че било срещу държавната сигурност или нещо такова — подсмръкна презрително Джо. — Не я обичат, защото никой не може да я декодира.

— Никой, освен теб? — попита Айлийн.

— О, и аз не мога — засмя се Джо. — Не може да се декодира в класическия смисъл, което значи абсолютно невъзможно.

— Тогава как влезе в компютъра му?

— Беше записал кода на една от архивираните дискети — усмихна се Джо. — Надраскал я беше на кальфчето.

Айлийн остави чашата между коленете си и плесна с ръце.

— Така че първо прегледах файловете му, после дискетите, после се замислих за малко и пак ги прегледах — продължи Джо и почеса разрошената си коса. — Нещо е накарало този човек да се страхува от хората, които в крайна сметка са го убили и са нагласили да изглежда като самоубийство. Така че може би открих нещо.

— Цялата съм слух — каза Айлийн и допи кафето си.

— Намерих няколко снимки. — Джо се почеса под мишницата и се поизчерви. — Снимки на момичета.

— О — намръщи се Айлийн. — Порнографски?

— Да, нещо такова. Не чак толкова, като снимките по списанията.

— И какво толкова им е важното? — попита Айлийн.

— Това исках да разбера и аз — поопити се Джо. — Можеш да влезеш в Интернет и да си намериш каквато снимка си искаш по всяко време. За какво ти е да ги записваш, когато можеш да ги гледаш абсолютно безплатно? А и да записваш такива снимки е добър повод да те уволнят. Няколко хора изгърмяха така в „Шрийвър“. Записваха мръсни снимки на държавна апаратура.

— Две взаимно изключващи се понятия — промърмори Айлийн.

— Много опасни за работата ти понятия — потвърди Джо. — А този си беше записал снимките на три места, на двата харддиска и на дискета.

— Три пъти?

— Три пъти все същите снимки.

— Може ли да ги видя? — затърси дрехите си Айлийн.

— Не — каза Джо. — Няма нужда, само ще си загубиш времето. — Той отново се изчерви. — Освен това са... е, мъжки снимки.

Айлийн остави чашата си на пода и се заизмъква от чаршафите, като при това удари глава в гърдите на Джо и го катурна назад. При целувката им усети вкуса на неговата умора. Беше потен и несресан, не си беше мил зъбите, но на нея не ѝ пукаше.

— Страшен джентълмен си, Джо Танър — каза тя. — Да решиш, че не трябва да гледам тези снимки.

Под нея Джо се ухили и започна да гали голото ѝ тяло.

— Престани, защото пак ще се върнем в леглото и ще забравя всичко, което искам да ти кажа. — Айлийн го плесна през ръцете и скочи от леглото. — Ела с мен в банята — нареди му тя — и ми обясни защо не трябва да виждам тези снимки.

— Окей — каза сговорчиво Джо и я последва в банята, като я наблюдаваше с неприкрито възхищение. — Но ще трябва да ти обясня какво представлява дигиталната снимка. Готова ли си да слушаш?

— Готова съм — каза Айлийн и пусна душа.

— Добре. И така, всяка снимка, която виждаш, е съставена от решетка от пиксели. Всеки пиксел, или точка на картината, е цвят. Компютърът съхранява цветовете като дигитален код — нали се сещаш, единици и нули, които казват на видеокартата кой цвят да покаже на екрана. Съвкупността от всички пиксели дава цветна картина и можеш да си гледаш голите мадами във всичките им цветове. Дотук ясно ли е?

— Ясно.

— Добре, и сега идва още нещо интересно. Цветовете кодове съставят само част от компютърната дума. Цветовете са лесна работа. Следователно на цветна картина всяка дума е цвят, който представлява само част от думата, и малко свободна памет.

— И той е записал нещо в свободното място — предположи Айлийн и подложи ръка, за да провери водата. Беше прекалено

студена.

— Отлично! Бързо схващаш — плесна с ръце Джо. — Не е измислил нищо ново, разбира се. Хората отдавна крият информация в снимки, още откакто преносът им стана възможен по Интернет. И след като разбрах, че тези снимки са били ценни за този човек... как му беше името...

— Лийтсдейл — каза Айлийн.

— Лийтсдейл. Щом разбрах, че ги е записал няколко пъти, оставаше да изкарам информацията, записана в думите.

— Как го направи?

— Написах проста програма — скромно каза Джо. — Отне ми няколко часа, но накрая успях. И сега идва най-интересното. — Той млъкна и я погледна с усмивка. — Числата приличат на точки от симулация.

— На точки от симулация?

— Да. Моята област, симулациите. Сега съм сигурен, че някой програмист щеше рано или късно да се досети, но аз го видях веднага. Точки от симулации, всяка от която с точен час и програмирана за определена географска ширина. Изглежда ми като симулация на пътно движение или метеорологична симулация. Утре или вдругиден ще знам със сигурност.

Айлийн изсвири с уста.

— Страхотно. Но защо утре? Не че те насилвам. Трябва да спиш ли? — Тя почувства, че може би го обижда, и постави длан на ръката му. За нейно облекчение той явно не се засегна. От забравения душ се издигна облак пара.

— Не ми се спи, трябва само да полегна за три-четири часа — каза Джо. — Но ще трябва да отида до „Шрийвър“ и да пусна данните през големия симулатор.

— Дали ще ти разрешат да го направиш?

— Няма да разберат — засмя се Джо. — Познаваш Нелсън, на него не му пука особено с какво се занимаваме. А няма да има никой друг. В момента сме между военни игри и без това подобрявам скоростта на симулацията.

— Добре — каза Айлийн. — Нищо друго ли няма във файловете? Някакви признания, любовни писма, нещо такова?

— Нищо — каза Джо. — Само няколко мейла от жена му отпреди година, които си е запазил. Ще влизаш ли? Може ли да дойда и аз?

— Не е много разумна идея — засмя се Айлийн, докато нагаждаше температурата на водата. — Така къпането продължава двойно по-дълго.

— Но пък затова винаги ти излъсквам страхотно красивия гръб — невинно каза Джо и изхлузи тениската си.

Айлийн влезе под душа и се остави водата да я облее. За няколко секунди преди Джо да се вмъкне до нея и да прогони всичките ѝ свързани мисли, тя помисли за Лийтсдейл и за усилията му да скрие нещата, върху които беше работил. Следващата стъпка беше да открие Криста Люис, която и да бе тя.

Грейт Фолс, Вирджиния

— Айлийн! — каза Люси Джомети. — Радвам се да те чуя.

— И аз — отговори Айлийн. — Как е Ханк? Спи ли?

— Естествено — смело излъга Люси. — Спи като ангел. А аз изглеждам толкова добре, че от „Спортс Илюстрейтид“ ме поканиха да рекламирам новите им плажни костюми.

— Е, защо не — каза Айлийн. — Само че на мен се обадиха първа. Наложих да им откажа и затова са се обадили на теб.

— Защо им отказа?

— Не ми харесаха половинките с десен на леопардова кожа.

— О, ще ме убиеш — разсмя се Люси, потърка ушите на Фанси и махна на Ханк. Вчера за пръв от много време насам беше спал добре, макар призори Люси да бе открила, че от розовите му венци се е подало ново бяло зъбче. Без напрежението и болката Ханк беше съвсем различно дете. Седеше в кошарката си и оглеждаше шарените си играчки със сериозното изражение на учен. След като приключеше с някоя до най-малкия детайл, я хвърляше встрани ѝ се заемаше със следващата. Люси се чудеше какво точно търси, но се надяваше да не го намери скоро. Когато изпаднаше в такова настроение, можеше да си играе чак до времето за сутрешния му сън.

— Наистина не се обаждам без причина — призна си Айлийн.

Люси повдигна вежди. Айлийн рядко искаше помощ.

— Каквото е по силите ми — каза тя. До компютъра ѝ вдигаше пара чаша кафе без кофеин. Тя бързо отпи голяма глътка и въздъхна. Можеше и да се почувства отново като човешко същество, ако успееше да се залъже, че вътре има кофеин. Ханк не понасяше кофеина в млякото ѝ. Още една причина да отбие малкия негодник.

— Добре тогава. Имаме случай на убийство във военновъздушната база „Питърсън“, мъж на име Джим Лийтсдейл. Майор. Работил е по строго секретен проект, оглавяван от човек на име Джейкъб Мичъл.

— Конгресменът Мичъл? — попита Люси, докато си водеше бързи бележки в компютъра. — Бивш конгресмен, един от тия, дето се кандидатираха за президент на миналите избори?

— Предполагам, че е той — каза Айлийн. — Не обръщам много внимание на политиката.

— Добре, ще видим какво ще успее да открие. Улучи подходящ момент. Вчера даже подремнах четири часа.

— На твоето място вече щях да съм мъртва — каза Айлийн. — И аз мога да мина без сън за няколко дни, но ти не си спала от цяла година.

— С времето свикваш — каза Люси. — Когато подлъжеш Джо и се ожените и решите да си имате бебче, може да ми се обаждаш и да ми се оплакваш от гаденето сутрин и безсънието. Ще те разбере напълно.

— Стига — нервно я прекъсна Айлийн.

Люси задяваше Айлийн с Джо Танър при всеки възможен случай. Беше ѝ казала, че иска да кумува на сватба в Колорадо. А най-много искаше приятелка, на която да може да се обади и да си поговори, когато майчинството ѝ дойдеше нанаяно. Айлийн заслужаваше да бъде щастлива. Безсъниците, наднорменото тегло, загубената свобода бяха нищо, сравнени с вълшебството да си имаш семейство. Люси искаше и Айлийн да зарече мрачния си „ергенски“ живот и да открие щастието да се омъжиш и да създадеш дом и деца. А и Айлийн имаше нужда от Джо. Дълбоко в себе си Люси си беше сватовница, и то неизлечимо.

— Някакви други имена?

— А, да, още едно. Криста Люис. Не знаем коя е, разполагаме само с името ѝ. Може да работи по същия проект. Каквото и да намериш, ще ни влезе в работа.

— Аз съм като врачка — каза Люси. — Питай и ще ти отговоря.

— Благодаря.

— А ти как си? Спиш ли вече нормално след цялата дандания около Теди Шоу? — запита предпазливо Люси. Айлийн ѝ беше казала за Теди, но повечето подробности научи от полицейския доклад, който „отмъкна“ през закодираната си линия. Айлийн все още не искаше да говори за това. Люси знаеше как щеше да се чувства самата тя, ако застреля някого. Ужасно, и доволна, и напълно объркана кое от двете трябва да изпитва. Но Люси не искаше да се намесва. Айлийн щеше да се оправи, а и сама знаеше кога да проговори за случилото се.

— Да. Сега ме карат да се срещам с психиатър. Не е много забавно.

— Жена ли е?

— Жена. Гери Матюс, сигурна съм, че и ти ще я намразиш на минутата. Мъничка, сладка, без нито грамче мазнина по тялото. Но иначе, вече сериозно, си е добре.

— Обаждай ми се, когато поискаш — каза Люси. — Аз съм непрекъснато будна покрай Ханк. Ако не можеш да заспиш, обаждай ми се.

— Ще ти се обадя, приятелче — каза Айлийн с усмивка в гласа. — Благодаря.

Люси се обърна към компютъра си и чевръсто потри ръце. Предполагаше се, че проучва нова религиозна секта, зараждаща се някъде из Северен Афганистан, но това беше по-интересно. Беше време да провери Джейкъб Мичъл и секретния му проект.

— Хайде, нашите — каза тя на Фанси и Ханк.

Фанси провеси език, а Ханк с каменно изражение изхвърли от кошарата си меката си играчка голямо пиле. Люси му се озъби, отпи малко кафе и се включи към Интернет.

„Ким“, долината Сан Луис, Колорадо

— Не, благодаря, ще седна на бара — каза Марша на сервитьорката, младо момиче с поразвалена сложна прическа и отегченото, навъсено лице на човек, който гледа прекалено много телевизия. По свежата ѝ кожа имаше прекалено много пудра, а клепачите ѝ бяха яркосини. Марша безмълвно въздъхна и ѝ се прииска

момичето да се вслуша в съвет от по-възрастните. Относно кожата, косата, красивите ѝ очи и че центърът на света се намира там, където си ти, независимо дали това е долината Сан Луис, нива в Айова или Лос Анджелис. Но като много от учениците ѝ и това момиче вярваше, че раят от телевизията съществува. Място, където, стига да попаднеш, скуката, нещастieto и акнето ще изчезнат и никога няма да се появят отново.

— Добре. — На личното ѝ картонче беше написано „Кей“, но Марша беше сигурна, че предпочита да се казва Мелинда, Тори или както там се кръщаваха в момента звездите в Холивуд.

Избра си място в средата на ресторанта и Кей ѝ донесе менюто, чиста чаша студена вода и чаша за кафе. Марша я погледна благодарно и кимна. Зад грима се криеше компетентност.

— Абитуриентка ли си?

— Не, тази година ще бъда фрешман^[2] — отговори Кей и на лицето ѝ неочаквано разцъфна усмивка. Марша се постара да се престори на учудена. Децата искаха да изглеждат възрастни, а възрастните — по-млади.

— Е, сигурна съм, че ще ти хареса — каза тя.

Кей заобикаля из ресторанта с каната с кафе. Марша беше избрала мястото си нарочно; точно до нея да седят местни хора. Докато отпиваше от топлото си кафе и преглеждаше менюто, чу четиримата мъже от съседната маса да посрещат някакъв новодошъл. Беше на около тридесет, с велосипедна каска под мишница и със слабото тяло и развитите прасци на запален колоездач.

— Ей, вижте Грентъм — каза единият от мъжете.

— Седни при нас, Даниъл — каза друг. — Тъкмо си говорихме за момичето, което откриха на дюните. Нали не е някоя от ученичките ти?

— Мисля, че не е тукашна — каза Даниъл, смъкна колоездачните си ръкавици и седна на масата им.

— Не само не беше тукашна, но не е и от нашите, ако питаш мен — мрачно отбеляза първият.

Учителят, Даниъл, се намръщи, но по начин, който подсказваше, че говорещият му е приятел.

— Стига, Тони — каза той.

— Какво стига? — попита Тони. Беше по-стар от учителя, но не чак на годините на Марша. Приличаше на фермер или на местен бизнесмен, отбил се за закуска и малко клюки. Лицето му беше със загрубялата кожа на човек, който работи и в лошо време. Ожулените му до розово ръце стискаха чашата с кафе. — Сякаш не знаехме, че рано или късно ще се случи.

— Какво ще се случи? — попита готвачът иззад бара. Беше висок и закръглен — Марша се зачуди дали нямаше закон, който да изисква всички готвачи да са дебели, — с лице, почервеноло от горещината на грила или може би от яд.

— Че ще започнат да убиват и хора, не само коне и добитък — триумфално каза Тони. — Знаеш, Хал. Виждал си кравите ми и краката им, оголени до кокал, да не говорим за очите...

— Достатъчно, Тони — успокой го Хал. — Закусваме.

— Палачинки и яйца, бъркани, без бекон и наденичка — промърмори Марша на сервитьорката.

— Да, госпожо — каза сервитьорката и отнесе менюто.

— Само защото няколко местни вандали са си поиграли с добитъка ти...

— Не са местни и не са вандали — презрително каза Тони. — Искаш да ми кажеш, че светлините, които видяхме преди шест седмици, са просто изстребители от Военновъздушната база? И могат да прекосят долината за четири секунди, да спрат, да се обърнат и да се върнат обратно? Какви са тия изстребители?

— Разбрах, че чули Таоса — тихо се обади друг фермер.

— Аз го чух! Чух го! — каза Кей почти шепнешком и едва не разля кафето в каната си. — Вие чухте ли го?

— Да — каза Тони.

— Може и да са вандали — измърмори Хал от скарата си, докато с едната си ръка подхвърляше огромна палачинка, а с другата чупеше яйца.

Марша беше добре запозната с долината Сан Луис, мора по добитъка и обезобразените коне. Първият и най-известен случай беше конят Сниси, намерен мъртъв без капчица кръв, с одрана по краката и муцуната кожа и без никакви следи от хищници покрай тялото му. Беше се случило през 1967, двадесет години след предполагаемото аварийно приземяване на извънземни в Розуел, Ню Мексико.

Снипи в действителност беше млада кобила на име Лейди, любимка на някоя си Нели Люис, обаче жребецът в стадото Снипи имаше толкова провокиращо име^[3], че пресата веднага го прикачи на Лейди. Малко хора знаеха истинската история на загадъчната ѝ смърт. Марша беше чела статии за долината Сан Луис месеци преди да предприеме екскурзията си. В долината намираха по едно обезобразено животно на месец, понякога и повече. Много хора долагаха за стрелкаци се в небето бързи, безшумни светлини, оранжеви, бели или сини. Често ги подгонвали изстребители, въпреки че Военновъздушните сили отричаха всякаква намеса в случая.

Най-интересни бяха обезобразяванията. Съществуваха доказателства, и то неоспорими. Намерените животни нямаха кръв. Репродуктивните им органи бяха отстранени с толкова прецизни разрези, че под микроскоп стените на клетките бяха като полирани. Понякога, както при нещастната Лейди, кожата по муцуната или на други места по тялото липсваше. Често по тялото нямаше насекоми, не ги доближаваха малки животни и нямаше признаци на загниване. Всички земни създания, включително и мухите, отбягваха труповете.

След много нападки, за които Марша предполагаше, че изтичат от правителствени организации, случаите престанаха и преминаха в нелегалност. Местните животновъди започнаха да определят загубите си като нападения на хищници. Така застрахователните компании изплащаха неустойките и не подиграваха фермерите с подмятания за извънземни и малки сиви човечета.

— Разбрах, че жената на дюните била намерена в същия ден, в който намериха и животните — поверително съобщи Тони.

— Но те никога не нападат хора — каза друг фермер. Марша вече разпознаваше лицата и гласовете им. Последният обадил се беше по-млад от Тони, горе-долу на възрастта на учителя Даниъл Грентъм.

— Не е вярно — каза Тони. — Четох го в Интернет вчера. Чували ли сте за мъж на име Нил Инглиш?

Марша, която беше чувала, отпи от кафето си и се престори, че разговорът на съседната маса не я засяга.

— Бил член на спасителния екип от Специалните служби, който отишъл да прибере потънал бомбардировач от Лаос през 1971. Самолетът се бил залутал, след като излъчил няколко много странни съобщения, нещо за силна светлина и „атакувани сме от извънземни“.

Най-после беше привлякъл вниманието им. Марша забеляза нещастния вид на Даниъл. Той също знаеше историята.

— Така че намерили самолета непокътнат и екипажа съвсем непокътнат. Всички били мъртви, обезобразени като моите животни, и когато Бил Инглиш се опитал да разкрие случая, го уволнили от армията и с репутацията му било свършено. Оттогава се опитва да разкаже историята си, но никой не му вярва.

— Не е точно така — промърмори Даниъл.

— После, Джонатан Лует — продължи Тони. — През 1956 бил сержант от Военновъздушните сили в ядрената изпитателна станция при Уайт Сандс. Майор от Военновъздушните сили е свидетел как в два сутринта бил отвлечен от „дисковиден“ предмет, докато претърсвали за остатъци от ракети след някакво учение. Намерили го случайно след няколко дни мъртъв, без очи, с източена кръв, а ония му части...

Тони рязко млъкна. Над него се беше изправил Хал с тежка шпатула в ръка.

— Е, разбрахте какво искам да кажа — каза Тони на чашата си с кафе и Хал се върна при грила.

— Интернет — въздъхна към завладяната публика на Тони Даниъл. — Преди ти бяха нужни месеци проучване, а сега всичко става за минути. Но историята на Бил Инглиш за пилотите от Б-52 е само слух. Историята за сержант Лует е разказана от някой си Джон Лиър и също никога не е била потвърдена.

— Ами случаите в Гуарапиранга долу в Бразилия? И мъртвият там ли е само слух?

Марша примигна. Това беше интересен случай, набързо потулен от бразилското правителство. През 1988 до резервоара в Гуарапиранга бил открит човек, очевидно жертва на садист от ранга на Джек Изкормвача. Докторите, извършили аутопсията, не били експерти по предишните случаи с животни, така че не разпознали стила на извънземните. Отстранените органи, липсата на съпротива и точните и безкръвни разрези ги озадачили. Очите и гениталиите на мъжа били изчезнали, както и много от органите му и част от мозъка, всички отстранени сякаш през малки дупчици, пробити в различни части на тялото на жертвата.

Странният убиец бе объркал детективите, назначени по делото — което така и не беше разрешено и в крайна сметка снимките достигнаха — нелегално — до Интернет. Оттам вярващите в извънземни наостриха уши.

Не последва нищо, разбира се. Бразилското правителство твърдо покри случая и заяви, че нищо подобно не се е случило. За пореден път беше изтървана възможността за доказателство.

— Така че сега си имаме нещо подобно и тук, години след като нещастните ми добичета ги разпарят и никой не иска да знае — казваше Тони.

— Имам предчувствието — каза сериозно учителят, — че въобще няма да ти хареса, когато започнат да се интересуват. Наистина ли искаш „Хард Копи“ да те изкара селски идиот, на когото му се привиждат извънземни?

— Някой трябва да се заинтересува. Кое и да е било онова момиче, сега то е мъртво. Не искам дъщеря ми да е следващата.

От казаното хората по масата настръхнаха. Хал, сръчно забъркващ яйца, бекон и палачинки, застина с шпатулата в ръка, огледа пълния, шумен ресторант и отиде до масата им.

— Вижте, хора, просто трябва да сте внимателни. Дали са го направили извънземни или съвсем обикновени хора, няма никакво значение, нали? Трябва да хвърляме по едно око на жените и децата си и да внимаваме.

И след този твърд извод Хал се завърна при яйцата си. Сервитьорката донесе закуската на Марша, която изгледа учителя. Нямахме как да се е излъгала. На тръгване скришом пъкна бележка под спирачката на велосипеда му. На нея имаше телефонен номер и кратко съобщение.

[1] Pretty Good Privacy — вид кодираща система. — Б.пр. ↑

[2] Първокурсник в университет. — Б.пр. ↑

[3] Предизвикателен (англ. жаргон). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Военновъздушна база „Питърсън“, Колорадо Спрингс, Колорадо
— Не изпълни заповедите ми, Роджър. — Гласът на Джейкъб Мичъл беше любезен.

— Той за малко да убие Скот — каза Роджър Бенет, изтегнал се на стола в офиса на Мичъл с котешко спокойствие. Косата му сивееше, но тялото му бе на двадесетгодишен щангист. Лицето му носеше странната безизразност на редовно употребяващите стероиди. Преди много години се бе опитал да постъпи при пехотинците. Мичъл беше намерил доклада. Бенет се провалил на психотеста, не на физическите показатели. Без да подозира за това, бе прекарал две години в тренировки само за да бъде отхвърлен отново. Не го бяха приели в нито едно от подразделенията на армията, ФБР или Полицейската академия на Колорадо и накрая се озовал бодигард в една охранителна фирма. Мичъл разпозна в него сродна душа още когато го зърна спокойно да караули пред Кабинета на конгресмените в Капитола. Правилно бе надушил кипящото под каменното лице озлобление.

Преди да продължи, Бенет отпи голяма глътка от кутията безалкохолно, която стискаше в ръка.

— Цапардоса го с чекмедже от бюрото си. Чекмедже. Можеше да го убие.

— Наистина — каза Мичъл и потърка свитите като мрамор мускули на брадичката си. При този жест всеки негов подчинен би притихнал и би отклонил поглед колкото е възможно по-встрани. Мичъл беше конгресмен с власт — е, навремето беше конгресмен с власт. Водеше напрегнат живот. Не пиеше и не пушеше.

Знаеше, че е много интелигентен, а и беше надарен с поразяващ външен вид и разкошен глас. Беше роден красив, както само един поглед върху детските му снимки доказваше. В гимназията премина през кратък период на ужасно акне, но от пубертета излезе с ясни идеи и навици и външен вид, който белезите от акнето само подчертаваха.

Но тъпите гласоподаватели не го бяха преизбрали. Проклети глупаци. По един или друг начин се занимаваше с политика още от прогимназията и когато достигна до поста конгресмен за Колорадо, си беше мислил, че от Белия дом го делят само няколко години.

Беше бит от нищожен опонент, човек, чиято кампания се базираше на опита му в сектора на частния бизнес. Но Мичъл не се обезкуражи, поне не за дълго. Целта му естествено беше президентството, а немалко президенти бяха загубили няколко кампании, преди да заемат най-високия пост в света. Когато по време на първия кръг на президентските избори го бяха назначили шеф на сектора за защита на населението при бедствени случаи, се беше почувствал напълно в свои води. Роден бе за тази работа. Това беше преди четири години. Постът му беше отнет, след като стана ясно, че няма да спечели първия кръг. Следващите четири години посвети на алтернативния план за достигане на целта на живота си.

И сега Роджър Бенет, дясната му ръка, беше оплескал всичко.

— Скот кърви ли в кабинета на Лийтсдейл? — Мичъл все още потъркваше челюстта си, като философ, разсъждаващ върху интересен проблем. Бенет довърши безалкохолното си, хвърли кутията в кошчето за отпадъци на Мичъл, извади пластмасова бъркалка за кафе и я запремята из ръцете си. Винаги беше запасен с пластмасови бъркалки, които бяха и единствената му нервна привичка. Дъвчеше ги методично, докато не заприличаха на топчета мокра стопена пластмаса. После, като страстен пушач, който пали цигара от цигара, изваждаше следващата бъркалка още преди да е изплюл в кошчето предишната.

— Не, удари го с тъпата част, така че Скот се отърва с адско сътресение — каза Бенет. — Но Лийтсдейл го беше повалил и се насочваше към мен, така че трябваше да го застрелям. — Той лапна бъркалката и пробно я ухапа. Мичъл внимателно скръсти ръце и се помъчи да потисне гнева си.

— В окото — каза студено той.

— В окото — призна Бенет. — Не улучих. Но всичко друго беше изрядно. Бях заредил с патрони с малко барут, така че обратното на главата му да не се разхвърчи. Увихме го в килима, изкарахме го навън и го оставихме до оръдието с пистолет в ръка, даже оставих другите

патрони в пистолета. Няма отпечатьци, няма доказателства, чисто самоубийство.

— Само дето никой не се самоубива в окото — изкрещя Мичъл. — Провалихте всичко! Онази малка въртиопашка Бандимиър вече ми каза, че детективите смятат, че е убийство. Кльоцавата кучка и проклетият индианец търсят улики.

— Няма да ги намерят — обеща Бенет с очи, присвити като гневни топлийки.

— Ако ги намерят, ще трябва да се погрижиш и за тях — каза Мичъл. — И ще трябва да го нагласиш като злополука.

— Да убия ченге? — попита неуверено Бенет и извади надъваната бъркалка, от устата си. — Сър, убийството на ченгета никога не е било добра...

— Аз ще ти казвам кое е добра идея и кое не е — каза Мичъл. — Да застреляш човек в окото, ето това не е добра идея. Засега ще изчакаме да видим дали тези двамата ще намерят нещо. Ако го направят, ще трябва да умрат.

— Да, сър — сковано отговори Бенет. — Ще измисля някакъв план.

— Добре. — Гласът на Мичъл изведнъж стана утешителен, спокоен и окуражителен. Малко мед след жилото. — Имам нужда от теб, Роджър.

— Знам — каза Роджър и почти се усмихна. — Няма да ви разочаровам.

Мичъл се обърна към прозореца и продължи да потърква челюстта си. Бенет напусна стаята тихо като котка.

Само кратко забавяне, си каза Мичъл. Лийтсдейл беше мъртъв. О'Дел беше мъртъв. Всички останали в проекта бяха негови телом и духом.

Въздъхна и се протегна. Понякога имаше чувството, че Бенет е повече от дясната му ръка. Бенет беше другата му половина, тъмната му половина, пусната на свобода. Дори не мигна, когато Мичъл неохотно му нареди да убие О'Дел. В нощта, когато О'Дел умря, Мичъл изпразни цяла бутилка уиски. Беше потресен, неспособен да понесе мисълта, че милият, пълничък О'Дел вече не е между живите. На Бенет не му пукаше за смъртта на програмиста, въпреки че сам бе изстрелял куршума в гърдите му. О'Дел молел за милост, беше

доложил Бенет рутинно, но той не се доверявал на дума, казана пред дулото на пистолет.

Лори Лийтсдейл, случайно загинала при земетресението на „Бърбанк“. И Джим Лийтсдейл, година по-късно. Жертви и двамата, също като О’Дел. Но бяха умрели за кауза много по-велика, отколкото можеха да си представят. В момента носеше тежко бреме на плещите си. Толкова живота зависеха от него, милиони животи. Не можеше да позволи някой да застане на пътя му. Не и когато целта беше толкова близо.

Долината Сан Луис, Колорадо

Насред пътя към Рио Гранде Алън внезапно си спомни името на офицера от Военновъздушните сили, с когото работеше Криста. Токущо се беше разсъмнало. Сам Уилямс настоя да отиде за риба, Бет се беше съгласила и с това предложението бе прието. Последното, от което Алън имаше нужда, бе да се мотае из къщата и да се чувства нещастен заради смъртта на приятелката си и най-доброто решение беше да тръгне рано и да се поразсее с малко риболов. Може би защото в момента не мислеше за Криста, името изведнъж изскочи в паметта му.

— Лийтсдейл! — възкликна Алън и леко потупа с юмрук волана. — Майор Лийтсдейл. Ще трябва да се обадя на шерифа, когато се върна. — После размисли. Гонзалес не можеше да има нещо против Алън да се отбие до Колорадо Спрингс и да поговори с Лийтсдейл. При неговия график сигурно щеше да оцени малко помощ от аматьори. Веднага поклати глава. Гонзалес беше професионалист и нямаше да оцени Алън Бакстър, застаряващ детектив аматьор, да се меси в случая му.

Но можеше просто да поразпита съвсем безобидно. Не можеше да отиде за риба, докато убиецът на Криста се разхожда безнаказано. А и Колорадо Спрингс беше само на няколко часа. Той избра място, на което да обърне колата, и включи габаритите си.

Център за военни игри, военновъздушна база „Шрийвър“, Колорадо

Джо Танър беше сам в центъра за военни игри, удобно подвил колене на стола си. На компютърния екран пред него блестеше заснета от ниска орбита карта на земята. При тази височина от тъмното пространство зад планетата се виждаше само черен отрязък. В атмосферния слой се гонеха облаци.

— Без облаци — измърмори си Джо и бързо напечата нещо. Облаците изчезнаха и от синя и бяла планетата на екрана се оцвети в синьо и кафяво. Кафявото беше земята. Пръстта.

— Нека видим пръстта — каза Джо. Често си говореше, когато му се изправеше труден проблем. Арт Бейли, старият му приятел, го беше научил на този трик. Ако непознат видеше Арт и Джо през някой от влудяващите дни преди голяма военна игра, би помислил, че и двамата са се побъркали. Без да им пука за това и двамата говореха на екраните си. Беше нещо като странен трилог между Арт, Джо и суперкомпютъра.

Арт, мъртъв от повече от година, все още му липсваше болезнено. Особено когато имаше труден като този проблем. Какви бяха всички тези координати? Вече беше определил, че са за територия по-голяма от град, но по-малка от държава. Бяха маркирани и се придвижваха в пространството с времето.

Джо беше изгубил цял ден да намества информацията, дадена му от Айлийн в програмата си за военни игри. Беше странно да гледаш Земя, на която няма силози за ракети, подводници или държавни граници. Едно по едно ги беше изтрил, след като се убеди, че информацията няма нищо общо с пренос на войски или оръжие.

— И сега? — се запита, но задната част на мозъка му вече подаваше отговора. Щеше да оцвети информацията, така че цветовете да отговарят на променящите се във времето координати. Така щеше да разбере за какво става дума. Може би.

Следващите два часа Джо работи, без да повдига глава. Стори му се, че са минали петнадесетина минути. Компютрите настройват така.

Сядаш за малко и когато се изправиш, пак целият си изтръпнал и толкова ти се ходи до тоалетната, че едва се сдържаш. Той въздъхна, закопча сандалите си, тичешком отиде до тоалетната, а после, без дори да забележи закодираните врати по пътя си, притича до автомата до стълбите за кутия безалкохолно.

Когато се върна, кодът му беше приет и готов за проба. Джо отвори безалкохолното и седна на стола си.

— Хайде, светни ме — каза той и натисна „ENTER“.

Бюро за специални разследвания, Колорадо Спрингс, Колорадо

— Напълно ли си сигурна, че е убийство? — попита Харбън. Лицето му беше безизразно както винаги, но ръцете му бяха скръстени над изрядно подреденото му бюро. За Харбън жестът беше равностоен на истерия.

— Абсолютно — каза Айлийн. Но и тя беше притеснена. Засега разполагаха с нищожни доказателства. Аутопсията още не беше приключила. Без потвърждаваща улика нямаше да могат да заведат дело за убийство. Беше късно следобед, двамата с Роузън бяха в офиса на Харбън, а това бе лош знак. Както бяха лош знак и скръстените ръце на Харбън. Преди да успее да събере мислите си, Роузън ги формулира вместо нея.

— Откъде е натискът?

— От моя шеф. От кмета. От генерала, командващ военновъздушна база „Питърсън“. Очаквам да ми се обади и губернаторът и, по всичко личи, Господ.

— Да не забравите да го питате кой е убил Лийтсдейл? — сухо вметна Айлийн.

— Зад това стои Мичъл — каза Роузън.

— Изкара два мандата като конгресмен на Колорадо — каза Харбън. — А сега командва голям правителствен проект в „Питърсън“. А и е шеф на ФЕМА за региона.

— На какво? — попита Айлийн. — Това не беше ли за наводнения или нещо такова?

— ФЕМА означава Федерална агенция за борба с бедствията — обясни Роузън и повдигна вежди. — Регионът сигурно обхваща всички западни щати, нали?

— Всички без Калифорния, Орегон и Вашингтон — каза Харбън. Очите му проблясваха. — Естествено, в западните щати имаме основно бури и някое и друго торнадо. Мичъл няма кой знае колко работа като директор на ФЕМА и явно затова се е хванал на работа в

„Питърсън“. И все пак длъжността директор на ФЕМА е доста престижна.

— Защо? — попита Айлийн искрено учудена. Беше израснала в Уайоминг, щат, в който бедствията се решаваха на много ниско ниво. Беше виждала хора на ФЕМА само веднъж, при спасителната акция след едно от типичните за Средния запад наводнения. Кое то изглеждаше все пак доста безобидно.

— Не си ли чувала, че директорът на ФЕМА има право да заобиколи конституцията и да наложи военно положение? — каза Роузън. — Колкото и да ти се струва странно, ФЕМА ръководи полицията, пожарникарите, горките патрули и Националната гвардия, докато трае бедствието.

— Значи, ако земетресението беше наистина сериозно, Мичъл щеше да бъде временно и наш шеф? — Айлийн намери идеята ужасяваща.

— И мен ме ужасява — каза сухо Харбън. — Но Колорадо е място, където просто няма големи природни бедствия. Така че Мичъл си има гръмката титла и почти нищо повече. ФЕМА не ме тревожи толкова, колкото влиянието му в управлението на щата. А в момента явно ги насъсква срещу нас.

— Можеше ли да ги задържите? — попита Айлийн. — И за колко дълго?

— Мога да оставя въпроса спорен до три дни, но дотогава искам да ми представите решението на случая.

— Става — каза Роузън. — Ще го имате, шефе.

— Гледайте да е така — каза Харбън и след като ги прогони с ръка, се върна към компютъра си. Айлийн и Роузън се спогледаха, надигнаха се и набързо се измъкнаха от офиса.

— Яд ли те е? — подхвърли уж между другото Роузън на път за бюрата им.

— Яд ме е — отговори Айлийн. — Но не вярвам, че ще е достатъчно за момента.

— Ами Джо? Разбра ли нещо за дискетите?

— Още ги преглежда. Ей, мислиш ли, че при положение че натискат Харбън отгоре, ще натиснат и патолога да промени заключението си от убийство на самоубийство? Аз не се усъмних особено, но...

— Добра идея — каза Роузън. — Мисля да прескоча до доктор Дърланд. Ако го натискат от едната страна, аз ще го понатисна от другата.

— Инспектор Рийд? — извика секретарката. Държеше листче хартия. — Обади се майор Бандимиър. Каза, че й звъннал някакъв мъж, който се интересувал от Джим Лийтсдейл. На път за града е и тя иска да знае какво да прави.

Роузън настръхна.

— Давай. Аз ще отида да поизвия ръката на доктор Дърланд. Бъди внимателна и т.н.

— Естествено — разсеяно каза Айлийн, загледана в бележката. Алън Бакстър. Името кой знае защо я накара да се разтрепери, нищо че звучеше съвсем обикновено, сигурна беше, че не го е чувала преди.

— Казал е, че ще пристигне към около 6 и ще се обади, когато се настани в мотел — каза секретарката. — Значи след около половин час.

— Познавам часовника — тросна се Айлийн и се отправи към бюрото си. Веднага се почувства виновна за изблика си. От това, че и в дома, и в работата на Джо се обади само телефонният секретар, не й стана по-добре. Най-вероятно беше в Центъра за военни игри с разрошена коса, очите — зачервени и напълно е забравил за заобикалящия го свят. Отчаяно й се прииска да са заедно не заради файловете на Лийтсдейл, а защото той беше Джо, беше неин и добър. Тя въздъхна, погледна към Шайенските планини, после се тръшна пред екрана на компютъра си и започна да дописва докладите от земересението.

Телефонът звънна точно в шест.

— Ало, инспектор Рийд — обади се стегнато тя.

— Казвам се Алън Бакстър — каза мъжки глас. — Обаждам се във връзка с Джим Лийтсдейл. Позвъних в кабинета му и оттам ме препратиха към вас.

— За какво искате да говорите с Джим Лийтсдейл? — попита Айлийн.

— Ами трудно е за обяснение — поколеба се мъжът. — Моята позната Криста Люис работеше...

— Мисля, че се налага да се срещнем, господин Бакстър — прекъсна го Айлийн и почувства как по гърба й преминават тръпки.

Криста Люис! Направо в ръцете ѝ.

— Да дойда ли до полицията?

— Къде сте отседнали?

— В „Роудуей Ин“, до Бижу Стрийт.

— Точно насреща през улицата има „Пъркинс“^[1]. Да се срещнем там след петнадесет минути — каза Айлийн, след като погледна към часовника си.

— Добре — мъжът се поколеба. — С униформа ли ще бъдете, госпожо?

— Не — отговори развеселена Айлийн. — Просто седнете, аз ще ви намеря.

Айлийн затвори телефона и се усети, че върти с пръсти кичур коса, нервен навик от детинство. Мислеше, че отдавна се е отказала. Странно. А още по-странно беше, че нямаше причини да се притеснява чак толкова.

[1] Верига семейни ресторанти в САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Крестън, долината Сан Луис, Колорадо

Макар и доста прилична, къщата на Даниъл Грентъм очевидно беше сглобена от готови дървени плоскости, към които беше достроявано в годините. За таван на просторната всекидневна служеха гредите на покрива. Едната ѝ стена бе заета от панорамен прозорец, а другата — от каменна камина. Стаята беше наблъскана с груби и явно служили вярно доста време мебели. Върху препълнената с книги библиотека безцеремонно се мъдреше телевизор. Обграждаха го още книги. Книги имаше на неправилни купчинки и върху него, и по пода. В стаята се носеше острата миризма на горящи дърва и яхния. Стълба в ъгъла водеше към втория етаж, където по перилата бяха проснати индиански одеяла. Марша с удоволствие ги заразглежда. Изведнъж долови зад гърба си движение. По коридора се стрелна някаква малка фигурка, при вида на която Марша стреснато се отдръпна.

— Дъщеря ми Сара — каза Даниъл, върнал се от кухнята с две чаши вода. Сви рамене. — Може и да се появи по-късно. Точно в момента е в нещо като срамежлив период. Или си играе на шпиони. Със Сара човек никога не знае.

— Може ли да седна, господин Грентъм? — усмихна се Марша. — Разполагате ли с малко свободно време?

— Достатъчно за разговори и вечеря, ако обичате яхния — каза Даниъл и ѝ посочи дивана. — Поне яхния има достатъчно. Лейди Джейн готви рядко. Тъкачка е. В момента е в Аламаса и няма да се върне за вечеря.

— Килимите нейно дело ли са? — настани се на дивана Марша и се облегна на старите, но удобни възглавници. От тежестта ѝ те се разместиха и изпод една от тях се показа книга с меки корици. Марша я взе и я остави на масичката до дивана.

— Да. Не изкарва много пари, но наистина са красиви. А и работата ѝ доставя удоволствие.

— Красиви са — съгласи се Марша. — А Сара, тя чия е?

— По принцип нейна, и наша след втората си годинка — обясни, без да се обиди, Даниъл и отпи от чашата си. — Крестън има свойството да примамва хората, госпожице Фаулър. Някои го усещат, когато пристигнат, други, още докато четат за това място. Когато дойдох, Джейн вече беше тук с малката Сара, стана си и почти нищо друго. Живееше при някакви приятели, срещнахме се на едно парти, което училището организира в моя чест. Трябваше ми цяла година, за да я уверя в любовта си. Все още не съм успял да я накарам да се омъжи за мен. — Той сбърчи чело. — Вече осем години тя е моята Лейди Джейн^[1], имам и Сара и това е всичко, което значи нещо за мен. Как успяхте да ме накарате да ви разкажа всичко това?

— Аз съм само една пенсионирана учителка — разсмя се Марша, но веднага спря. Искаше да бъде честна с този слаб млад човек и да му докаже, че е достойна за доверието му. — Искях да разбера що за човек сте, господин Грентъм. Готова съм да ви разкажа всичко за момичето от дюните. Искам да знам дали и вие ще сте открит с мен.

Даниъл кимна напълно сериозно.

— Договорихме се. И, първо, казвайте ми Даниъл, не господин Грентъм.

— Марша — каза Марша.

И двамата кимнаха. Не си стиснаха ръце, но между тях това не беше необходимо. Бяха се споразумели и договорът ги обвързваше, все едно го бяха подписали с кръв.

— Разкажи ми за момичето — каза Даниъл. Марша отпи голяма глътка от водата си и започна:

— Искях да видя зората от дюните. Бях вървяла около четиридесет и пет минути, когато изведнъж ми се стори, че на пясъка има нещо...

Когато привърши, беше изпила всичката вода и гласът ѝ бе леко прегракнал. Глезенът ѝ пулсираше леко, сякаш си припомняше болката от онази сутрин. Все още се обаждаше, въпреки че го беше накиснала добре и го беше превързала с ластичен бинт.

— Още вода? — попита Грентъм и тя кимна. Когато той излезе, Марша се отпусна назад и скръсти ръце зад тила си. Гърбът ѝ изпука. Тя раздвижи глезена си, като, за да облекчи схванатите си рамене, едновременно завъртя и отпуснатата си назад глава.

Когато отново се изправи, срещна втренчените през перилата големи кафяви очи.

— Здравсти — каза меко тя.

— Здравсти и на теб — отговори с пресилено презрение Сара.

— Яхнията ти мирише чудесно — каза Марша и Сара неочаквано се усмихна широко.

— С дивечово месо е. Сложила съм и гъби, и моркови, ние си ги гледаме в градината. И картофи. Татко прави бисквити, но те са доста корави. — Сара се изправи, беше слабичко момиче на около десет години. Дългата кафява коса се разпиляваше по гърба ѝ. Беше облечена с джинси и дебела вълнена риза, по която се преплитаха толкова много цветове, че очите на Марша отказваха да ги възприемат.

— Сигурно си чула историята ми — каза Марша. — Надявам се, че не си се изплашила.

Презрението в гласа на Сара се засили.

— Няма начин. На татко му се обаждат всички от долината. При него се пази цялата информация. За кравите и конете, целите разфасовани, и за светлините и огньовете, сивите човечета и изстребителите.

— Значи си чувала за това?

— Тъхъ, а когато му се обадят навреме, излизаме и се мъчим да ги засечем. Понякога става. После винаги профучават джетовете, които се мъчат да ги настигнат. — Сара вече беше слязла долу. Лицето ѝ бе развълнувано. Изобщо не бе срамежлива, второто предположение на баща ѝ беше правилното, Сара просто си беше играла на шпиони и Марша бе лошата. Съвсем забравила за това, Сара спокойно се приближи до дивана.

— Трябва да е твоя — подаде ѝ Марша книгата „Черният жребец“^[2], която беше измъкнала изпод възглавниците.

— Ура! — извика Сара и се тръшна до Марша. Не беше някое галено момиченце. Явно прекрасно знаеше какво точно иска и създаваше убеждението, че би минала през всичко, за да го получи. Само след няколко години щеше да се превърне в опасна жена.

— Винаги е била една от любимите ми — каза Марша. — Но така и не ми купиха кон.

— Аз си имам кон — довери ѝ се Сара. — Казва се Дъсти. Е, естествено, не е като Блек. Мустанг е и мама и татко не ми позволяват

да го яздя без каска. Но взема моркови от ръката ми. Искаш ли да ми помогнеш да го нахраним?

— След вечеря, Сара — обади се от кухненската врата Даниъл. Бършеше ръце в кърпа за съдове и изглеждаше напълно доволен. — Ще вечеряме след около петнадесетина минути. Трябва да поговорим малко с Марша.

— Разкажи й всичко — каза Сара, надигна се тежко от дивана и с книга в ръка избяга от стаята. Не беше обидена, просто така си вървеше. Във всекидневната като че помръкна.

— Какво момиче! — възкликна Марша.

— Знам — каза щастливо Даниъл, праметна кърпата на рамото си и се настани в стола.

— Не обичам да говоря за това по време на вечеря — започна той, — така че нека приключим с темата сега. Първо, чела ли си за ДСЛ?

— ДСЛ?

— Така наричаме долината Сан Луис.

— О, да — кимна Марша и се наведе напред. — Знам, че в долината... в ДСЛ стават странни неща. Има случаи на обезобразен добитък. И звукът Таос, и мистериозните Големи пясъчни дюни, които може и да не са били тук допреди десет хиляди години. Ами това е. Не е много свързано.

— Ще ти направя списък с книгите, които да прочетеш — каза Даниъл. — Ето историята съвсем накратко. ДСЛ е най-голямата алпийска долина в света. Обградена е с планини. Можеш да влезеш в нея само през планински проходи — прохода Понча на север, Кочетопа на северозапад, Улф Крийк на запад и Ла Вета на изток. Всички те стават непроходими при тежки снеговалежи, каквито съвсем не са рядкост през зимата. Южната част на долината завършва в Ню Мексико. Там почти няма пътища.

— Аз дойдох през прохода Понча — каза Марша. — Да видиш как всички тези планини се разтварят в долината, бе наистина потресаващо.

— Един от най-добрите начини — потвърди Даниъл. — Значи планините Сангре са били на изток, твое ляво. Надясно са били планините Сан Хуан. Зад Сан Хуан има приблизително дванайсет милиона акра национални и щатски гори. Можеш да се луташ там с

месеци и така и да не намериш пътя към Ганисън или някой друг град. На изток, зад планинската верига Сангре де Кристо, има още една дълбока долина, доста малка, и следват планините Ует. Зад тях идва цивилизацията — Пуебло, Колорадо Спрингс, Междущатско шосе 25. Следват прериите, които се простират чак до Канзас.

— Разбирам. Две планини на изток, пустош на запад. Доста сте изолирани от света.

— Да, като огромна празна детска площадка — съгласи се Даниъл. — Сега не искам да ме разбираш погрешно, но мисля, че повечето време на нея си играе американското правителство.

Марша повдигна вежди.

— Знам, знам — вдигна ръце Даниъл. — Тук са намирани обезобразени животни, за които липсва всякакво обяснение. Има отвличания и светлини, които се движат с хиляда мили в час, без да вдигат абсолютно никакъв шум. Тези неща са необясними и за мен и спадат към територията на паранормалното. И все пак на север има голяма военна база, „Форт Карсън“. Имаме си и военновъздушните бази „Питърсън“ и „Шрийвър“ и никой не вярва, че последната е метеорологична станция, а не е свързана с противоракетната защита. Естествено тук е и НОРАД, което за нас е интересно не само от гледна точка какво правят, но и с кого го правят. НОРАД работи с всеки род войски на армията ни и изпълнява ролята на алармена система за целия свободен свят. Така че да обобщим, на север имаме доста подчертано военно присъствие, а на юг — много изолирана долина, населена рядко, предимно със селяни.

— Противоракетна отбрана? — озадачена попита Марша. — Никога не съм чувала за военновъздушната база „Шрийвър“. И не беше ли противоракетната отбрана...

— Не мисля. Но вярвам, че някои от технологиите ни произхождат от закупени или заловени извънземни кораби. Някои от самолетите, които преминават над ДСЛ, се управляват от съвсем нормални, обикновени американски пилоти. Ние знаехме за стелтовете много преди Войната в Залива. Изпробваха ги тук и над планините Сан Хуан, за да ги проверят и на непустинен терен.

— Много интересен самолет — промърмори Марша.

— Ето ти една интересна подробност — усмихна се Даниъл. — Изобретателите на стелта разбрали, че нещото ще проработи, щом

започнали да намират умрели прилепи в хангара. Всяка сутрин трябвало да изнасят дузини от тях. — Той млъкна и погледна Марша очакващо.

— Не са се отразявали в радара? — предположи тя. — Прилепите не са могли да ги виждат и са налитали право върху него.

— Бинго. Имаме си доста интересни технологии, без да бъдат намесени сивите човечета. Мисля, че поне деветдесет процента от това, което виждаме, си е просто американският напредък.

— А останалото? — попита Марша, въпреки че отговорът ѝ беше известен.

— Знаеш как е — каза Даниъл. — Повечето извънземни са били забелязани близо до или около военни бази, места, на които се упражнява военна дейност, места с ядрена енергия и военни заводи. Не са дошли за проби от почвата. Военното присъствие генерира извънземно присъствие, което от своя страна води до повече военни самолети и така нататък. Изненадан съм, че още не сме ги видели да се гонят из небето посред бял ден.

— Момичето, което открих, защо са я убили?

— Не знам — трезво каза Даниъл. — Сивите обикновено внимават повече при отвличанията. А и не оставят телата след себе си. Но пък момичето е било обезобразено.

— Големи правоъгълни нарязи на рамото и горната част на ръката ѝ — каза Марша. — Но не я обърнах, за да проверя отдолу.

— Странно нещо са тези случаи — каза Даниъл. — Нарезите обикновено са по горната част на животното, почти никога по долната. Като че ли не са достатъчно големи да го превъртят. — Той се намръщи и Марша сви рамене. Картината беше прекалено ясна — сиви човечета с големината на деца, наобиколили с инструменти и съдове за проби в трипръстите си ръце обречената, въртяща панически очи крава.

Марша се овладя и преглътна на сухо.

— Тогава следите водят към човешко същество.

— Което ме плаши още повече — съгласи се Даниъл. — Ако е човек, то той е бил социопат, психично болен, някой, на когото му харесва да убива жени и да ги нарязва.

Настъпилата тишина бе нарушена от часовника на печката. Сара изникна от стаята си на горния етаж и заскача по стълбите през

стъпало, все още с книга в ръка.

— Вечерята! — изкрещя тя. — Умирам от глад! Хайде, идвайте де, Марша трябва да опита яхнията ми.

Подчиниха се, но Даниъл задържа с поглед очите на Марша. В неговите страхът бе ясен като писък.

Ресторантът „Пъркинс“, Колорадо Спрингс, Колорадо

Айлийн Рийд беше нервна. Без някаква причина. Нещо беше достигнало до леговището на гуцера в мозъка ѝ и го бе вдигнало в тревога. Чувството странно напомняше на изпитаното при единствения ѝ скок с бърнджи още като тийнейджър. Изкачването не беше проблем, а здравата прегръдка на клупа на ластика към крака ѝ бе дори успокояваща. Оттласнала се бе от платформата, монтирана към плетената кошница на балона, без никакъв страх. Но при падането се пробуди гуцерът в мозъка ѝ. Повтаряше си, че е в безопасност и това е един вид приключение, но тази древна част крещеше от страх и изпомпваше адреналин към тялото ѝ, докато накрая пред очите ѝ не се появиха бели петна. Тревата долу се втурна да я посрещне, а сърцето ѝ се разтупка и устата ѝ изпълни горчив вкус на мед. После възето се затегна около глезените ѝ и я изстреля обратно в небето. Спря да трепери чак след един час, все още заливаща се в истеричен смях, в който се примесваха удоволствие и страх.

Сега вкусът на мед се беше върнал и адреналинът кипеше в кръвта ѝ. „Пъркинс“? Тя поклати глава. Беше абсурдно. Времето беше топло и спокойно и слънцето вече се бе насочило надолу. По това време в ресторанта гъмжеше от хора, привлечени за вечеря от изкусителните ухания на готвено и прясно замесен хляб.

Ресторантът беше малко встрани от Междуцатско шосе 25, сред квартал с много дървета. Къщите бяха малки, красиви сгради във викториански стил, построени през миналия век за сравнително заможните работници. Наистина безценните викториански къщи на Колорадо Спрингс, всяка с по двадесет стаи, куполи и розетки, които по сложност напомняха на брюкселски дантели, бяха в долината отвъд шосето, във внушителния квартал Олд Деймс. До съвсем скоро помалките викториански сгради се рушаха занемарени, но едно цяло поколение млади семейства изведнъж реши, че може да си позволи да

живее в тях. Най-малко пет-шест човека, въоръжени с четки, триони и косачки, използваша топлата, вече преминаваща в циганско лято августовска вечер, за да постегнат домовете си.

Тя си пое дъх и решително влезе в ресторанта. Две двойки чакаха за маса, едно семейство плащаше на касата. На малък подиум все още ненавършилият двадесет години домакин изучаваше картата на заведението. Килимът беше чист. Айлийн винаги беше намирала този ресторант за добре управляван и приятен.

— Да ви помогна с нещо? — попита домакинът и почти сполучи в опита си да вдъхне респект.

— Търся един познат — каза Айлийн. — Казва се Алън Бакстър. Тук ли е?

— Заповядайте насам — каза той. — Моля. — Лицето му беше осеяно с акне, ушите му бяха прекалено големи, но очите му гледаха ясно и проникателно. Полагаше почти невероятни усилия да се държи като истински метрдотел. Айлийн мислено оцени усилията му, кимна сериозно и го последва.

Видя, че Алън Бакстър е успял да заеме маса в частта за непущачи. Седеше с гръб към нея, висок белокоп мъж със спретната синя риза. При приближаването на домакина се изправи и се обърна и движението му продължи цяла вечност, защото в този момент Айлийн го позна.

Тъмната преди коса сега беше бяла, а гладката и свежа кожа — загрубяла и набръчкана, но едно тригодишно момиченце винаги ще си спомня баща си. А и да гледа Алън Бакстър беше като да се виждаше в огледало.

— Татко — промълви тихо Айлийн.

Вторачилият се в нея пребледнял мъж беше баща ѝ. Чието име досега не знаеше.

— Господи — продума той. — Айлийн? Айлийн?

После залитна, наклони се напред и Айлийн едва успя да го подхване с изтръпналите си ръце и внимателно да отпусне тялото му на килима. Главата му за малко не се удари в пластмасовата маса.

Младият домакин, по лицето на когото сега бяха изписани изненада и ужас, изписка и изтърва приготвеното за Айлийн меню.

— Не се притеснявайте, това е просто припадък — успокои го тя, докато с вледенени пръсти се опитваше да напипа пулса на врата на

възрастния мъж. Намери го, беше нормален. — Донесете ми мокра кърпа. — Изведнъж забеляза тишината, разговорите бяха секнали. Вечерящите бяха застинали по местата си и я гледаха втренчено.

— Всичко е наред — повтори привидно безгрижно към целия ресторант. — Обикновен припадък. Ще се свести след минута. Не се безпокойте.

Шумът отново се появи. Сякаш беше натиснала дистанционно. Хората по принцип са мили, помисли си Айлийн. Просто са любопитни и затова изглеждат зловни, но през по-голямата част от времето са просто мили. Мъжът на пода се размърда. Айлийн се усети, че пригласява назад падналата в очите му коса, и веднага спря. Нямаше смисъл и тя да изпада в истерия.

Времето сякаш спря. Усещаше ударите на сърцето си. Баща ѝ беше жив и се казваше Алън Бакстър. Тя пое дълбоко въздух и си повтори, че всичко е наред, че името Алън Бакстър не означава нищо за нея, че това, което наистина има значение, са Джим Лийтсдейл и Криста Люис и информацията, която този човек можеше да ѝ даде за тях. Знаеше, че се самозалъгва, но някак си трябваше да преодолее момента.

Алън Бакстър отвори очи.

— Останете неподвижно още минута — каза тя по-грубо, отколкото възнамеряваше. — Ей сега ще донесат мокра кърпа.

— Припаднах ли? — попита учудено той и Айлийн кимна спокойно. Сега вече позна и гласа. Не се беше променил много.

Алън Бакстър примигна няколко пъти, после очите му се проясниха.

— Колко глупаво — каза той. — Искам да стана от този ужасен килим. — Седна внимателно, после се изправи и изтръска панталоните си. Айлийн тихо се изправи до него и също изчисти своите. Килимът не беше чак толкова лош. Алън Бакстър изглеждаше по-добре, но все още беше блед.

— Да седнем — каза той, без да я поглежда. — Не съм сигурен, че ако те погледна, няма да припадна пак.

Айлийн седна и проследи с поглед как Алън Бакстър внимателно се плъзна от своята страна на масата. Младият, все още изплашен домакин безшумно се появи с мократа кърпа и две чаши студена вода.

— Добре ли сте, сър? — попита с пресекващ глас. — Наистина ме изплашихте.

— Добре съм, благодаря — каза Алън Бакстър. — Много неловко от моя страна. Благодаря за кърпата. — Той я пое и избърса лицето си, после я върна с усмивка на момчето.

Изглежда толкова приятен, помисли си Айлийн. Прилича на добър човек.

Добрият човек повдигна глава и я погледна.

— Наистина ли си Айлийн Бакстър? — попита той.

— Казвам се Айлийн Рийд — отговори тя, като се опитваше да говори спокойно и равно. — Наистина е смешно да налетим така един на друг.

— Не мога да го повярвам — каза дрезгаво той. — След всички години, през които съм търсил...

— Вижте — прекъсна го Айлийн. Чувстваше се съвсем спокойна и напълно под контрол. — Каквото и да се е случило, то е в миналото и не искам да говорим за него. Мина доста време.

— Но аз съм баща ти — озадачено каза Алън Бакстър.

— Вече си имам баща — отговори Айлийн.

Настъпилата тишина наруши носещата каната с кафе и чашите сервитьорка:

— И вие ли ще желаете кафе, госпожо? — попита тя и след кимването на Айлийн нещо напълни чашата ѝ, после доля и чашата на Алън Бакстър. — По-добре ли се чувствате, сър? Разгледайте спокойно менюто, ще се върна след минута. — И се отдалечи.

Айлийн спокойно посрещна очите на Алън Бакстър. Той ѝ кимна и като че се поотпусна. Беше странно да гледаш лице, което толкова да прилича на твоето и да контролира емоциите си по същия начин като теб. Спокойствието ѝ се попрегъна, но тя съумя да го овладее.

— Дадено — каза накрая той. — Да не говорим за миналото. Но наистина се радвам да те видя.

— Добре — каза Айлийн.

Мъжът (баща ѝ, прошепна съзнанието ѝ) разбърка сметана в кафето си и отпи голяма глътка.

— Срегнахме се, за да разговаряме за майор Лийтсдейл, госпожице Рийд... Госпожица?

— Инспектор Рийд — каза Айлийн и почувства лека тръпка в стомаха си. Гордост?

Алън Бакстър ѝ се усмихна, простичка усмивка, изразяваща щастие и гордост, каквито нямаше право да изпитва или изразява. Сигурно забеляза реакцията ѝ, защото усмивката му изчезна. Той отпи нова глътка кафе, внимателно отвори менюто си и се втренчи в съдържанието му.

Айлийн също отвори своето, макар и да знаеше, че няма да може да преглътне нито хапка. Избра си салата с пиле и рязко затвори пластмасовото меню.

— За какво сте искали да разговаряте с майор Лийтсдейл? — попита тя. — Криста Люис с вас ли е?

— Искан да говоря с майор Лийтсдейл заради Криста Люис и не, тя не е с мен — мрачно отговори Алън Бакстър, на свой ред затвори менюто си и внимателно го остави встрани. — Тя е мъртва, Айлийн... госпожице Рийд. Намерили я мъртва в долината Сан Луис. Бяхме приятели и знаех, че работи с майор Лийтсдейл от Колорадо Спрингс. Мислех си, че ако поговоря с него...

Той млъкна и Айлийн видя пресмятането и заключението, до което стигна, след като отвори и после присви очи. Тя беше детектив от полицията, не познаваше Криста Люис, но познаваше Джим Лийтсдейл, следователно...

— И той е мъртъв, нали? — попита Алън.

— Убит, господин Бакстър — отговори Айлийн. Забравяйки за момент, че този човек ѝ е роднина, тя го изгледа преценяващо над ръба на чашата си.

— Колко интересно — каза сухо той и също вдигна чашата си. Ръцете му трепереха достатъчно да разклатят течността в дебелия ресторантски чаши. — И не знаете кой го е убил?

— Не.

— Ще ми разкажеш ли... ще ми разкажете ли за майор Лийтсдейл? Аз така или иначе ще ви разкажа за Криста Люис, но искам да разбера за Лийтсдейл. Шериф Гонзалес ще иска да знае...

— Гонзалес? Работите за шерифа? — прекъсна го Айлийн. — С какво се занимавате, господин Бакстър? — Не можеше да бъде... дали и той не беше полицай? Нямаше как да е истина, щеше да ѝ дойде твърде много.

— Аз съм пенсиониран учител по английски, госпожице Рийд — извини се Алън. — Не работя за шерифа, просто разговарях с него, защото трябваше да идентифицирам Криста... тялото на Криста.

— О, добре. Тогава ми разкажете за Криста. Аз ще ви кажа каквото мога за майор Лийтсдейл.

— Значи се договорихме? — попита той.

— Готови ли сте с поръчката? — жизнерадостно попита сервитьорката, като изненада и двамата.

— Да — каза Алън.

— Да — каза и Айлийн.

[1] Името е заимствано от романите на Д. Х. Лорънс, където е нарицателно за жената въобще. — Б.пр. ↑

[2] Популярна поредица от Уолтър Фарли. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Брайъргейт, Колорадо Спрингс, Колорадо

— Хей — възкликна изненадано Джо, когато Айлийн се притисна силно към гърдите му, прегърна го и зарови лице във врата му. За момент беше почти сигурен, че плаче, но когато подложи лице за целувка, видя, че очите ѝ са сухи. — Нека поне влезем вътре, съседите, нали знаеш.

— Много смешно. — Не звучеше като нормалната Айлийн.

Джо смръщи чело, но предпочете да не се бърка. Чудеше се, дали е заради онзи Теди Шоу, побъркания убиец, който Айлийн беше застреляла? Джо отчаяно искаше да говорят за това с Айлийн, дай каже мнението си за убийците на деца и как трябва да се постъпва с тях, но тя не искаше да го обсъждат. И той така и не повдигна темата.

Обичаше я. Обичаше я още когато ѝ го каза, преди повече от година. И Айлийн го обичаше, в това беше сигурен. Поне докато бяха в леглото. Когато се любеха, тя беше изцяло там, открита и негова. Но в останалото време се затваряше, извъръщаше се и го държеше на разстояние. Още преди месеци беше осъзнал, че се чувства като момичето в тази връзка, и това едновременно го разсмя и вбеси. Беше твърдо решен да я накара да му се довери не само с разкошното си тяло, но и със сърцето и мозъка си. Щеше да се получи някой ден и тогава щеше да спре да преглъща своите „Обичам те“. Просто трябваше да прояви търпение.

— Кажи ми нещо — каза, като се опитваше да придаде на гласа си весела и подигравателна нотка. — Разкажи ми как изкара деня.

— Гаден ден — каза Айлийн и се остави да я вкарат в коридора, така че Джо да затвори вратата.

— Ако ще си в такова настроение, по-добре да седнем някъде. Леглото става ли?

Разбира се — измърмори срещу гърдите му тя.

Беше сигурен, че е затворила очи. Взе я на ръце — за втори път тази седмица, — отнесе я в спалнята и се тръшна на леглото. Главата ѝ

подскочи на гърдите му.

— Добре ли си? — попита, този път сериозно.

Тя кимна, без да помръдне, и той сви рамене. Търпение. След десетина минути тялото ѝ натежа и дишането ѝ се забави. Той леко я остави до себе си, намръщено изчака изтръпналото от тежестта ѝ ляво рамо да се оправи и внимателно се пресегна и взе дистанционното. Докато се наспи, можеше да си навакса изтърваните мачове от предварителните кръгове. В края на третата четвърт усети, че е отворила очи и следи играта.

— Тази година са си пооправили защитата — отбеляза тя със съвсем нормален глас.

— И нападението им е добро — каза Джо и изключи телевизора. — Но първенството още не е започнало, така че на кой му пука. Казвай какво става. Танто за танто, задето те оставих да гледаш футбол с мен.

Айлийн седна в леглото и приглади коса с две ръце.

— Имах тежък ден — каза тя. — Срегнах се с този човек в „Пъркинс“, знаеш го, на изхода на „Бижу“, и се оказа, че познава Криста. Покойната Криста.

Джо подхвърли нагоре дистанционното и го хвана във въздуха, после внимателно го остави. Търпение, напомни си пак.

— И тя ли е била убита?

— Да. Намерили са я в долината Сан Луис преди два дни. Същия ден, в който пречукаха Джим Лийтсдейл. Но нейното не прилича много на самоубийство. Според господин Бакстър, човека, с когото говорих, била оставена също като обезобразените крави, които намират там.

— Крави? — мрачно попита Джо. — Този да не е някой от побърканите на тема извънземни?

— Не мисля — каза Айлийн. — На гости на някакъв приятел от долината е. Обаче ме предупреди, че цялото място е на ръба да избухне от слуховете за извънземни, отвличания и подобни глупости.

— Супер. Точно това ти трябва, за да прецакаш случая си.

— Не вярваш ли в извънземни? — с подигравателна усмивчица попита Айлийн. Винаги когато се усмихваше така, на Джо му идеше да скочи отгоре ѝ и да я изяде цялата. Все едно беше огромна фунийка сладолед. Ягодов.

— Извънземни? — с мъка принуди съзнанието си да се върне. — Определено не. Извънземните са за самотни, глупави хора, които няма с какво друго да си запълват времето. Идиоти.

— Ами симулациите? — попита Айлийн. — Успя ли вече да разбереш какво е записвал Лийтсдейл?

— Мисля, че да. До утре може и да знам със сигурност.

— Защо не сега?

— Не мога да ти кажа — отговори той. В 4,40 сутринта щеше да разбере дали невероятно налудничавата теория, която си беше изградил, е истина, или е само въздух под налягане като приказките на вярващите в извънземни. — Така че ако нямаш нещо по-спешно, какво ще кажеш да поръчам пица? Искаш ли да те накарам да поогладнееш?

За момент очите на Айлийн притъмняха толкова, че беше убеден, че е сгрешил нещо. После тя се ухили като малко момиченце.

— Оха. Имам доста работа, но нищо по-спешно от теб.

— Това исках да чуя — каза Джо, вдигна телефона и избра автоматичния номер на поръчките в пицарията. В този момент я обичаше толкова силно, че не му пукаше дали тя някога ще му каже, че споделя чувствата му.

Ла Вета, Колорадо

Алън Бакстър се отби в „Тексако“ да зареди колата и да се запаси със слънчогледови семки, които му помагаша да не се разсейва и да не заспива зад волана. От тях го заболяваше устата, но днес не му пукаше. И без това го болеше всеки милиметър от тялото.

Дъщеря му си тръгна от паркинга на „Пъркинс“ и Алън остана в бронкото си още поне половин час, неспособен да помръдне ръце и да запали двигателя. Умората беше парализирала цялото му тяло. Тя изглеждаше точно като него. Това беше мисълта, която упорито се връщаше в съзнанието му. С години се беше успокоявал, че порасналата му дъщеря бездруго ще прилича на Линда и със сигурност ще се държи като нея. Че още в мига, в който се беше оженил за Линда Дорън, загубата ѝ е била сигурна и непредотвратима.

На паркинга се беше навел бавно напред, докато челото му не опря о пластмасата на волана. Усещането беше приятно, сякаш до кожата му се бе докоснала топла длан. Тя изглеждаше точно като него.

Височината, формата на очите, скулите, които го правеха да изглежда добре, а нея превръщаха в зашеметяваща красавица. Единственото, което бе наследила от Линда, беше красивата тъмночервена коса. Беше я отрязала просто до раменете, което я правеше още по-невъзможно красива. Алън се зачуди как ли е изглеждала на абитуриентския си бал и мисълта го разтърси толкова силно, че се вкопчи и с двете си ръце във волана.

Болката попремина и той успя да събере сили да запали бронкото. Беше казал на дъщеря си, че е отседнал в Роудуей Ин, но мислеше да се регистрира там само в краен случай. В момента единственото място, където искаше да бъде, беше ранчото Уилямс. Докато навлизаше в яркоосветената бензиностанция, осъзна, че жадува за бялата си спалня, за Бет Уилямс, за Сюзън и Франк. Беше наистина странно, но чувстваше ранчото Уилямс като свой дом. Малката му двустайна къща в Пайндейл, Уайоминг, бе просто спомен от едно друго време.

Отиде бавно до магазина, като пътем се опита да раздвижи схванатите си от напрежението и умората мускули. Вътре миришеше на претоплено кафе и цигари, неприятна миризма, от която му се пригади и го накара да се откаже от замислената чаша кафе. Продавачът се беше настанил удобно и бе напълно погълнат от дебело фентъзи, нещо с мечове, забулени войници и приличащи на козли чудовища на корицата. Не го погледна, когато остави кредитната си карта на щанда, но Алън забеляза, че държи книгата само с една ръка. Другата беше под щанда и най-вероятно галеше зареден пистолет с предварително свален предпазител. Явно беше ветеран в нощните смени.

— Ще заредя на шеста колонка — каза той. Продавачът кимна все така, без да повдигне очи. Алън се върна при бронкото и напълни резервоара, като се мъчеше да не мисли за Айлийн Рийд. Но щеше да мисли за нея, дори и онзи вътре да решише да остави в корема му дупка от куршум с размерите на чиния.

След няколко минути беше отново на магистралата. Устата му беше пълна със семки, а в стойката до волана димеше чаша кафе.

Щеше да разкаже на Бет Уилямс, ако тя го попита, реши той. Щеше да разкаже на нея, на Сюзън и Франк за дъщеря си, за Линда

Дорън и за случилото се преди трийсет години. Още не знаеше как, но беше сигурен, че няма да допусне да изгуби отново дъщеря си.

Военновъздушна база „Питърсън“, Колорадо Спрингс, Колорадо

— Проверих запасите от вода в Рапид Сити — съобщил изморено и намусено изпълнителният асистент на Мичъл. Напоследък ѝ се налагаше да остава до късно, а работеше на фиксирана заплата и никой не ѝ плащаше за извънредните часове.

— Съжалявам, Грета — каза Мичъл съчувствено. Знаеше, че на собственото му лице също са се изписали умора и нетърпение. — И аз искам да съм вкъщи със семейството си, но трябва да сме сигурни, че сме напълно подготвени.

— Да, сър — каза тя и повдигна лист хартия от купа, който носеше. — Напълно сме запасени с храна и дрехи за голямо земетресение в Колорадо, което може да обхване и Уайоминг, Монтана, Небраска и Айдахо. Разполагаме с палатки, материали за първа помощ, имената и телефонните номера на докторите и сестрите от целия регион на ФЕМА. Събрали сме и местоположенията на запасите на Националната гвардия и паролите за мобилизация на всички губернатори. Губернаторите предпочитат сами да се обаждат на гвардията в щата си и после да я предадат на директора на ФЕМА, но тъй като в нашия регион никога не им се е налагало да го правят, в случай на природно бедствие са склонни да ни дадат кодовете. Не вярвам да ни потрѣбват.

— Сигурно няма — топло каза Мичъл. Тя беше изпълнителен асистент на ръководството на ФЕМА. Отговаряше за почти петдесет човека, беше поела огромна отговорност и след земетресението работеше неуморно. Наложил му се да сдържи усмивката си. Петдесет човека и от тях само трима знаеха какво ще стане. Другите щяха да му повярват, да го последват и да го боготворят като спасител. — След цялата ни подготовка земетресението в Колорадо нагледно доказва важността на нашата задача.

— Господин Мичъл — обади се от вратата Бенет с полусдъвкана бъркалка в уста. Това винаги вещаеше неприятности.

— Благодаря ти, Грета — каза Мичъл.

Грета побърза да се оттегли, като умело съумя да избегне допира до Бенет. Никога не го беше харесвала и той го знаеше и не пропускаше възможността да се отърка в нея леко, без задни мисли. На Мичъл му бе все едно, стига Бенет да не я накара да напусне.

— Може да имаме проблем — каза Бенет веднага щом затвори вратата. — Засякохме разговор между шерифа на Аламоса и полицията на Колорадо Спрингс, Специални разследвания.

— Криста Люис — веднага каза Мичъл. Усещаше как лицето му се изкривява от гняв. Здравно стисна зъби. — Това е ужасно. Как са разбрали?

— Предполагам, чрез детективите от отдел „Убийства“ — неохотно каза Бенет, като местеше бъркалката от единия ъгъл на устата си в другия. — Индианецът и онова момиче. В Аламоса има един човек, Алън Бакстър, той е идентифицирал трупа. Дошъл е дотук и така са свързали Лийтсдейл и Криста Люис.

— Намери снимка на Алън Бакстър. После знаеш какво да правиш — нареди Мичъл и се отпусна назад в стола си.

— Алън Бакстър не е проблем, но детективите? Все още си мисля, че не трябва да убиваме ченгета, сър...

— Аз решавам, Бенет — каза Мичъл. — И аз поемам отговорността. Имаш ли вече план как да го направиш?

— Разбира се, сър — отговори Бенет.

Бюро за специални разследвания, Колорадо Спрингс, Колорадо

— Убита? — попита Роузън, без да променя изражението на лицето си.

— Убийство — отговори Айлийн и отпи голяма глътка от двойната си мока с мляко. Не беше успяла да се наспи добре въпреки прекараната с Джо вечер. Сънищата ѝ бяха объркани и пълни с отчаяние. Беше се прибрала в апартамента си, защото трябваше да нахрани Бети, а и се страхуваше от това, което можеше да каже насън. Джо искаше да знае всичко за миналото ѝ, а там имаше неща, които щяха да го отблъснат. Нямахше да понесе загубата му. Не и неговата, не още веднъж, прошепна част от съзнанието ѝ.

— Трябва да се свържем с този шериф — каза Роузън. — Алън Бакстър още ли е в града?

— Не, трябваше да се върне в долината. Не е заподозрян, но е познавал жертвата, така че Гонзалес е искал да се навърта там.

— Потенциален заподозрян ли е?

Въпросът остана без отговор малко по-дълго от нормалното. Айлийн знаеше отговора, но ѝ трябваше цяла вечност да се насили да го произнесе на глас.

— Предполагам. Ще трябва да проверим алибито му за убийството на Лийтсдейл. Явно е чист за Люис. Според шериф Гонзалес, което значи според Алън Бакстър.

— Значи ще го проверим — каза Роузън.

— Разбира се — каза Айлийн и отпи пак. — Ще започнем със...

— С часа ти при психолога — прекъсна я Харбън. Както обикновено, се беше появил, без да го усетят.

— За Бога, сър! — възнегодува високо Айлийн. — Почти си разлях кафето.

— Това твоето не е кафе, а някаква държавна конспирация — мрачно отбеляза Харбън. — Имала си записан час при Гери Матюс тази сутрин.

— Нямам време — каза Айлийн. — Трябва да...

— Ще трябва да ми предадеш значката и пистолета си, ако не отидеш — каза Харбън. — Такава е практиката.

— О, Господи — проплака Айлийн.

— Аз ще се заема с Алън Бакстър. Не се оставяй да ти промият мозъка прекалено много — успокои я Роузън. Той рядко се шегуваше.

Питър О'Брайън, вече седнал на бюрото си, го чу и се изсмя прекалено високо за вкуса на Айлийн.

— Страшен майтап пусна, Дейв! — боботеше той.

— Ха, ха — каза Айлийн и изключи компютъра си. Взе ключовете и сакото си и излезе, отказвайки да почувства каквото и да било, освен вцепенение. Отказвайки въобще да чувства нещо.

Гери я посрещна на вратата свежа и спокойна както обикновено. Беше облечена с пръстеночервени панталони и развлечена риза в безцветно бежово. Ухаеше на розов сапун и естествено изглеждаше страхотно. Косата ѝ бе лъскава, а очите — чисти като на дете. Айлийн знаеше, че собствените ѝ очи са подути и изморени. Беше се изтощила само от прекараното в чакалнята време редом с нагрубяваните вкъщи

жени и скованите, нещастни двойки, които чакаха реда се при някой от шестимата терапевти в сградата.

— Здравей, Айлийн, добре дошла — каза Гери и широко разтвори вратата на кабинета си. Усмивката ѝ беше дори по-свежа от очите ѝ.

Айлийн я заобиколи и се тръшна в един от удобните столове вътре. Целият кабинет на Гери, от небиещите на очи репродукции по стените до щастливо растящите около прозореца цветя и проснатия върху излъскания до блясък чамов паркет вълнен килим, внушаваше уют. Гери седна в другия стол и взе отрупаната си с бележки папка.

— Е, ето ме тук — каза Айлийн, като се опита да прозвучи неутрално, а не заядливо.

— Ник ти е казал, че в противен случай ще ти отнеме значката, нали? — изсмя се Гери. — Обикновено така си набавям полицаите за втория сеанс. Ник е способен да използва заплахи. Какъв човек.

— Ник?

— Ник Харбън. За мен и за теб, докато си в този кабинет, Ник. Нямах да ми изпраща хората си, ако не бяхме разговаряли предварително и не ме беше намерил приемлива. Вашият капитан е добър началник.

— Страхотен е — разсеяно се съгласи Айлийн. Значи се казвал Ник? Невъзможно беше да си представи лишения от всякакви емоции Харбън да седи в същото това кресло и да разговаря на чаша чай с Гери Матюс. — Той пи ли чай тук?

— Това си е тайна между Ник и мен — каза спокойно Гери. — Както и никога няма да кажа на никого, че ти пиеш „Ред Зингър“ с мед. Всичко е поверително.

— Вярно — въздъхна Айлийн. — Какво искаш да разбереш днес? Пак ли трябва да ти разказвам за Теди Шоу?

— Не — консултира се с бележките си Гери. — Нека да се настроим на вълна Фройд и да поговорим за детството ти.

Сърцето на Айлийн се сви на бучка лед. Тя конвулсивно стисна облегалките на креслото и за момент пред очите ѝ изплува лицето на Алън Бакстър.

— Добре — наложи си да говори спокойно тя. — Какво точно те интересува? Израснах в едно ранчо в Уайоминг. Родителите ми ме обичат, не са разведени. Като цяло имах страхотно детство.

Гери надигна поглед от бележките си.

— Странно. В досието ти пише, че си била осиновена на четири години. Напълно достатъчно, за да си спомняш какво се е случило преди това.

Айлийн скочи и с треперещи ръце се опита да се справи с бравата на вратата.

— Знаеш наредбите на полицията, Айлийн. Губиш значката и работата си — опечалено отбеляза Гери, без да помръдне от креслото си. — Повече няма да работиш за закона. Това ли искаш?

Айлийн пусна дръжката на вратата и опря чело на дървената плоскост. Ясно долавяше свежия мирис на лимонов почистващ препарат. Не можеше да си тръгне и да зареже работата, която обичаше от все сърце. И не трябваше ли файловете за осиновяване да са строго секретни?

— Секретно е съдържанието им, но не и фактът, че съществуват — спокойно каза Гери и едва сега Айлийн осъзна, че е задала въпроса на глас.

— Добре — каза тя и разтърка горещото си чело по гладко полираната дървена врата. — Ще ти разкажа това, което си спомням, Гери. Мисля, че мога да го направя.

— Казах ти го и миналия път, Айлийн, но ще повтора. Нищо от казаното тук няма да напусне тази стая. Забеляза ли, че всичките ми чекмеджета са метални?

Айлийн, все още опряна на вратата и едва сдържайки се да я отвори и да побегне, поклати глава.

— Метални са, така че ако някой реши да наруши конституцията и да се добере до записките ми, да мога да ги изгоря, без да изгори и тази красива къща. — Зад гърба си Айлийн чу изщракване, което трябва да беше от запалка. — Не пуша, Айлийн. — Капачето на запалката изтрака. — Това убеди ли те?

— Да — каза Айлийн. Стомахът ѝ я свиваше. Почуди се дали ще се сдържи да не повърне. — Какво искаш да знаеш?

— Искам да знам защо мислиш, че осиновяването е толкова отвратително. Защото ако разберат, че си осиновена, хората ще те замерят с камъни по улицата? Ще ти се смеят? Защо?

— Майка ми не ме обичаше — каза Айлийн и тъжно се усмихна на вратата. — Това достатъчно ли е?

— Обичала те е достатъчно, за да те задържи, Айлийн — каза Гери, неумолима като спускаща се по хълм лавина. — Обичала те е достатъчно, за да те роди, което, съм чувала, е доста трудно и болезнено. Обичала те е достатъчно, да те даде за осиновяване...

При това Айлийн диво се засмя и се обърна. Не знаеше дали ще повърне, или ще се опита да убие Гери, но не й пукаше.

— Не ме даде за осиновяване, Гери — изскимтя тя. — Последното нещо в живота ѝ беше да разкопчее предпазния ми колан, след като вече бе избрала дълга отсечка и мост, в който да се блъсне. След като бе изпила толкова алкохол, достатъчно да убие и кон, и беше наклала малък огън в гората и изгорила всичките ни документи за самоличност, тя се качи в колата, насочи се към моста и се опита да разкопчее колана ми. Но не успя, изгуби контрол и обърна колата, преди да стигне моста, а аз бях още закопчана и оживях. Ето колко ме обичаше майка ми, Гери.

Айлийн зарови лице в дланите си и се свлече на пода. Раменете ѝ трепереха, но не плачеше. Сълзите ѝ бяха пресъхнали много отдавна, може би дори преди да навърши три години. Просто се сви, обви с ръце коленете си, скри лице между тях и продължи да трепери. Искаше ѝ се да е мъртва. Да е навсякъде другаде, но не и тук.

Ръка ефирна и мека като листче на нарцис докосна рамото ѝ.

— Не ме пипай! — без да надига глава, изкрещя Айлийн. — Не гледай към мен! — Тя се наклони напред и се опита да се свие още повече. Пистолетът на глезена ѝ болезнено се впи в бедрото ѝ.

— Е — разнесе се гласът на Гери съвсем до ухото ѝ. — Как може да съм такова лайно.

Последва дълга тишина.

— Такова си — каза накрая Айлийн. Последва още тишина и усещането, че тялото на Гери е до нея. Не я докосваше, но долавяше лекия дъх на сапуна ѝ. Неспособна да се контролира, Айлийн, все така с притиснато между коленете си лице, се разхили при мисълта за това какво лайно е Гери.

— Съжалявам, Айлийн — тъжно каза Гери. — Абортите са, как да кажа... слабото ми място. Направих аборт на двадесет и две, веднага след университета. Бях омъжена, но със съпруга ми не бяхме готови. Той учеше право, а аз тъкмо започвах магистърската си степен по психология.

Кикотът на Айлийн полека секна. Тя потърка лице в коленете си и с изненада видя, че панталонът ѝ там е влажен. Гери продължи със спокоен глас.

— Оказа се, че имам нещо, наречено ендометриоза. Това е вид фиброзно образуване в матката и фалопиевите тръби. Понякога причинява много болезнена менструация, понякога почти не се проявява. В моя случай не се прояви. Но когато със съпруга ми решихме да си имаме деца, тръбите ми бяха като запечатани и матката ми прекалено пострадала, за да износи плода.

— Господи — каза Айлийн.

Да — потвърди Гери. Айлийн я погледна и видя стичащите се по красивото ѝ лице сълзи. Беше седнала точно до Айлийн, с опрян на вратата гръб. Очите ѝ и страните ѝ бяха зачервени, но гласът ѝ си беше все така равен. — Детето, което абортирах, е било истинско чудо, единственото, което някога сме щели да имаме. А така и не го разбрахме, преди да стане прекалено късно.

— Толкова съжалявам — каза Айлийн. Тя се пресегна и докосна ръката, която Гери немощно беше оставила на коляното си.

Гери я стисна. Ръката ѝ беше като на птиче, лека и с крехки костици.

— Добре съм — каза тя. — Нали все пак съм терапевт. Съпругът ми и аз се обичаме много. Не знаехме какво правим. Но болката си остана и от време на време ме кара да правя грешки.

— Значи си срещу абортите? — попита Айлийн.

— Невинаги — отговори Гери. — Вярвам, че абортът е изход само в много редки случаи. Но съветвам да се изчака, да се обмисли и да се проучат и алтернативите. Навремето никой не ми каза, че онази бременност е била истинско чудо и че да премахна онова дете означава да премахна и възможността да имам деца. Абортът е толкова яростно защитавано лично право, че никой не си прави труда да ти каже какви могат да бъдат последиците. Моят аборт означаваше повече, отколкото просто още едно човешко същество — Гери въздъхна примирено. — Разбираш ли, ендометриозата се лекува с раждане.

— О, не — каза Айлийн и усети, че стиска прекалено силно крехката ръка на Гери.

— Да. Разказвала съм тази история много пъти, Айлийн. Болката намалява, поне донякъде. Ако доизносиш бебето, напредването на

ендометриозата спира, в повечето случаи завинаги. Така че, ако бях родила това дете и го бях дала за осиновяване, щях да имам други деца след време, когато съм готова.

— Затова каза, че майка ми ме е обичала достатъчно, за да ме задържи.

— Да. Но мислех от гледната точка на осиновяването, не на нараненото дете и излязох едно голямо лайно. Не за пръв път, както вече знаеш — каза Гери и се опита да се усмихне плахо, като малко момиченце. Все още хваналата ръката ѝ, Айлийн отвърна на усмивката ѝ.

— Сега е мой ред, нали? — попита тя и трапчинките на Гери се върнаха.

— Ти си много интелигентна жена, Айлийн Рийд — каза тя. — Да, и аз трябва да си изкарвам хляба. Ако продължим да говорим за мен, накрая ще трябва да ти платя аз. Хайде да станем, да се върнем по местата си и да опитаме да започнем отначало. Става ли?

— Става. Но не мисля, че ще успея да ти разкажа историята си по начина, по който ти разказа своята.

— Липсва ти моята практика — тъжно каза Гери. Тя с усилие се изправи на крака, изтупа тясното дъно на панталоните си и подаде ръка на Айлийн. — Да започваме, а?

— Добре — каза Айлийн, пое ръката ѝ и се изправи на крака. Беше още по-трудно отпреди да стои изправена и да се преструва, че не я е страх. Тя седна в креслото си и отпи глътка вода, докато и Гери се върне на мястото си. Терапевтката извади кърпичка и издуха носа си по съвсем не женствен начин. После избърса очите си, взе папката и се усмихна на Айлийн с ъгъла на устата си.

— Тази работа понякога ти идва нанагорно. Разкажи ми какво стана след катастрофата. Каза, че си оцеляла. Къде се случи това? Поеми си дълбоко въздух и... просто ми разкажи.

Айлийн си пое въздух и се вкопчи за смелостта на Гери. Знаеше, че ѝ бе разказала историята за аборта си, за да може Айлийн да почувства, че и тя може да направи същото. Но все пак трябваше страхотен кураж да използваш собствената си грешка, за да помогнеш на пациента си. Щом Гери можеше да го направи, щеше да го направи и тя, независимо от болката. А болеше ужасно.

Така че Айлийн си пое дълбоко въздух и започна:

— Трябва да съм била на около три и половина. Помня как мама ме взе и ме сложи в колата късно през нощта, това беше, когато избягахме. Събудих се, когато закопчаваше колана ми. Беше забравила парцалената ми кукла и плаках цял ден. Но тя не пожела да се върне.

— Бягахте от баща ти ли? — попита Гери.

— Предполагам — със съмнение каза Айлийн. — Не си спомням той да я е удрял или нещо подобно. Бях само на три, прекалено малка, за да си спомням нещо, освен начина, по който той... миришеше и говореше, и как ме люлееше в големия люлеещ се стол. Имам само приятни спомени. Но нещо беше накарало майка ми да избяга. Ще ми се да знаех какво. — Айлийн премигна. Сега можеше да разбере, стига да поиска. Стомахът ѝ отново се разбунтува и тя жадно отпи още вода. Гери като че ли не усети нищо.

— Какво си спомняш от катастрофата?

— Стана в Рапид Сити, Южна Дакота. Бяхме се позабавили, защото тя изкара известно време в Лае Вегас. Сигурно няколко месеца. Мисля, че съм родена в Калифорния, но не съм сигурна. Маршрутът Лас Вегас — Южна Дакота има смисъл само ако си тръгнал от Калифорния. Както и да е, помня светлините на Вегас, как нощем бе светло като ден. В Лас Вегас ми купи нова кукла, но накрая изгори и нея.

— Изгорила е всичко, което би могло да насочи кои сте?

— Да, предполагам, че това беше идеята. Една нощ просто отидохме в гората и тя изгори всичко, освен дрехите ни.

— А номерът на колата?

— Предполагам, че и него, или го е скрила някъде. Бяхме в колата, тя плачеше и си тананикаше, после запяваше и пак заплакваше, аз повтарях, че съм гладна, а тя ми казваше, че скоро ще ми мине. Помня я — облечена с джинси и много бледорозова тениска, имаше червена коса като моята и беше красива и като че ли не на себе си, и... и...

— Луда — коментира Гери. — Можеш да го кажеш. Била е много болна, Айлийн.

— Да — въздъхна Айлийн. — Беше болна, сега знам. В колежа взех курс по психология и в учебника имаше глава за маниакалната депресия и — Бум! — майка ми се появи и се втренчи в мен. Всичко, което си спомнях, пасваше идеално.

— Откриваш ли признаци и в себе си? — попита Гери, гласно изразявайки с възможно най-спокоен тон кошмарите на Айлийн.

Айлийн постави ръка на корема си, но той явно беше решил, че няма да се разбунтува точно тази сутрин. Преметна се за последен път и заспа.

— Поне не съм открила никакви — опита се да говори равно Айлийн. — Преди да постъпя в полицията, минах през психотестове. Мисля, че засега съм се отървала.

— Това е добре — неутрално отбеляза Гери.

— Питаш ли ме мен! — възкликна Айлийн.

— Значи майка ти успя да се самоубие, но ти остана жива. След колко време те намериха?

— По-малко от пет минути — каза Айлийн. — Моят ангел ме пазел, поне така казва мама. Втората ми майка.

Сякаш наистина ангел бил изпратил Пол и Трејси Рийд. Живееха в Уайоминг и за да приберат пощата си, им се налагаше да ходят до Бел Душ, Южна Дакота, най-близкия град до ранчото им. Но детето им, малкото им момченце бавно умираше на системи в болница в Репид Сити. Бяха се върнали за ден-два, да нагледат ранчото и да се опитат да проумеят неминуемото, което докторите най-после бяха успели да им съобщят след третата седмица в болницата. Нямахше как да се разбере предварително, че малкият Джон Рийд ще се роди с транспозиция на сърцето. Болестта му беше грешка на природата, недоразумение, при което кръвта, напоена с кислород, циркулира през дробовете, а старата, вече използвана кръв — в тялото. Докторите бяха поставили клапа и бяха оперирали два пъти. Единственият изход в случая беше да му се трансплантира сърце, но в момента такова нямаше. Така че Джон Рийд бавно умираше и Пол Рийд се чудеше дали с него няма да загуби и Трејси. Беше се побъркала от безсилие и мъка и едва преживяваше и един ден без Джон. Тя беше тази, която бе настояла да тръгнат тази вечер, не на сутринта.

Така че бяха на магистралата, когато старата лимузина се преобърна и излетя напред, а на предното стъкло разцъфна неправилната звезда, което означаваше, че някой току-що е загинал. Нощта беше тиха, спокойна и топла, из въздуха се носеше нежното ухание на ранната пролет, а звездите и Млечният път бяха толкова близо, че сякаш висяха от плащаница. Трејси бе свалила стъклото, за

да може вятърът да вее в косата ѝ, и сега през отворения прозорец влетя тежката смрад на горяща гума и острият мирис на разливащ се бензин.

Пол скочи на спирачките и камионетката им бавно спря, като прибави и своя дял от миризма на гума към нощния въздух.

— Господи, Трейси — задъхано каза той. — Дръж се.

Той включи на задна, върна се обратно и със свирещи гуми спря до мястото на катастрофата. И двамата стояха парализирани и гледаха обезобразеното нещо, което само допреди малко беше автомобил. Едното колело налудничаво се въртеше във въздуха.

После като през хиляди километри до тях достигна тънкото изплакване на дете.

— О — каза Гери, забравила записките си. — Те са те намерили.

— Те ме намериха. — Айлийн сви рамене. — Собственото им дете умираше и Господ ме беше изпратил при тях. Беше трудно да ме изкарат от колата, но не бях пострадала сериозно. Парче стъкло беше срязало рамото ми. Естествено се притеснявах и за главата ми. Живееха в Уайоминг и не за първи път виждаха катастрофи по задънените магистрали. Така че татко остана с мен, а мама отиде да повика линейка и полиция.

— Това е странно? Защо Трейси, а не Пол?

— Защото татко е работил в болница като студент. Учил е агрономство. Всъщност по-късно ми призна, че повече от това, което знае, е научил в курсовете по ветеринарна медицина, които е взел. Така че си проправил път през останките, обгърнал ме с хавлия и обездвижил главата ми точно като по учебник. После превързал рамото ми с чорапите си, легнал с глава до мен и не спрял да ми говори, докато не дошла линейката. Мама пристигнала в града в истерия и довела почти всички, които успяла да намери, пожарната, бърза помощ, полицията.

— А истинската ти майка?

— Беше мъртва, точно както го искаше — безизразно каза Айлийн. — Не мисля, че се е мъчила. Татко ми каза, че е била съвсем неподвижна, без никакви признаци на живот. От мястото си не я виждах, което беше добре за мен... На полицията ѝ беше доста трудно, както можеш да се досетиш. Мъртва жена, живо дете и нищо, което да покаже самоличността му. Откриха единствено първото ми име, но и

това не доведе доникъде. Баща ми явно не беше заявил за изчезването ни.

— Може и да го е убила, преди да тръгнете — предположи замислено Гери.

Айлийн преглътна възражението си и кимна, все едно премисляше идеята.

— Но брат ти умря, нали?

— Няколко часа след като ме откараха в болницата. Докато ме гледаха на рентген, за да са сигурни, че нямам мозъчно сътресение. Сякаш ме беше чакал да се появя, за да може да си тръгне. — Айлийн преглътна насъбралото се в гърлото ѝ. Ако в живота ѝ бе имало ангел, то името му беше Пол Рийд, помисли си тя и безмълвно се помоли за него.

— И как те осиновиха? Беше ли дадена за временно осиновяване?

— Те бяха временните ми осиновители — каза Айлийн. — Говорим за задънените части на Южна Дакота. Там дори няма и кой знае колко клонове на социалните служби. Имаха Бюро по индианските въпроси, където се занимават с осиновяване, но след като определено не бях индианче, оттам не искаха да имат нищо общо с мен. В полицията нямаха и представа какво да правят.

Така че мама и татко просто казаха, че ще са щастливи да ме приберат у тях, докато нещата се изяснят.

— Просто така? — промърмори Гери.

— Просто така — усмихна се Айлийн. — Все едно да прибереш вкъщи изгубено кученце. А след като ме отведоха в Уайоминг, тия от Южна Дакота с радост си измиха ръцете. Потърсиха около година, после щатът ме обяви за осиновяване и мисля, че на родителите ми не им трябваша и пет минути, за да прокарат документите ми. Не ми промениха името. Това беше единственото, което бях запазила след катастрофата, и те искаха да си остана с него.

— Да — каза Гери със светнало лице. — Ти си щастлива жена, Айлийн.

— Знам — каза Айлийн. — Знам, че съм. И това искам да бъда, Гери. Дъщеря на Трейси и Пол и сестра на Пол. Не малко момиченце, захвърлено в канавката до тялото на лудата си мъртва майка.

— Ти си тяхна дъщеря, Айлийн, и винаги ще бъдеш — твърдо каза Гери. — Но си и дъщеря на истинските си родители.

— Знам — каза Айлийн. Гери я изгледа изпитателно и тя се поразмърда в стола си. — Добре де — измърмори накрая. — Сигурно не мога да преценя добре.

— Айлийн, аз не съм просто кошче за отпадъци. Тук съм, за да ти дам средствата, оръжията, с които да се отбраняваш, също като пистолетите и значката ти. Няма само да човъркаме старите си рани и да се възхищаваме на белезите, целта ни е да ги надживеем.

— Искам да забравя всичко — каза Айлийн. — Защо да не мога просто да забравя всичко?

— Защото то е част от самата теб. Знаеш ли колко родители убиват децата си всяка година?

— Колко? — въздъхна Айлийн.

— Не знам — с готовност си призна Гери и разцъфна в поредната си заразителна усмивка. — Правя се на всезнайко, но всъщност говоря наизуст. Познай за какво се преструвах днес?

— Осиновяването — предположи Айлийн.

— Да. Следващата седмица ще те затрупам с факти и цифри. Но нека засега ти кажа следното. Много родители убиват децата си всяка година. Но много рядко се самоубиват заедно с тях. Давят ги, душат ги, изгарят ги живи, слагат им предпазни колани и пускат колата си в някое езеро. Но самите те остават живи. Тръгват си и се опитват да потулят убийството. Твоята майка може и да е била луда, но не е постъпила така.

— И това, че е искала да умре с мен, е предимство?

— Мислиш ли, че е мразила живота? Мразила е начина си на живот, човека, в когото се е превръщала?

— Определено — каза Айлийн, без да се поколебае. Спомняше си пристъпите на депресия на майка си, часовете, които прекарваше неподвижна пред огледалото, плача ѝ, маниакалният смях. Спомняше си, че майка ѝ я прегръщаше толкова силно, че болеше, все едно че Айлийн беше не дете, а плюшено мече, с което да се успокои.

— Тогава помисли върху това, Айлийн. Искала е да се отърве от ада, в който се е превръщал животът ѝ. И е искала да отведе и теб. Нямала е и представа, че светът не е това, което тя си е представяла. Опитала се е да те освободи, както е освободила и себе си.

— Опитала се е да ме убие, защото ме е обичала? — опита се да се изсмее невярващо Айлийн, но смехът заседна в гърлото ѝ като рибена кост.

— Тя те е обичала, Айлийн — каза убедено Гери. — Била е болна, объркана и те е наранявала, но те е обичала. Било е странна любов, но все пак любов. Просто помисли за това и ще поговорим пак следващата седмица.

— Време ли е да тръгвам? — несигурно попита Айлийн. — Не знам дали ще мога да се изправа.

— Сигурна съм, че ще можеш — каза Гери. — Що се отнася до мен, обяда ще прекарам със съпруга си вкъщи, ще го накарам да ме прегърне силно и ще се наплача до насита. Винаги разбира кога съм разказвала историята си. Така че и аз трябва да тръгвам.

— Благодаря ти — каза Айлийн и се изненада, че наистина го мисли. Успя да се изправи, без да залитне. — Иска ми се да се прибера вкъщи и да спя поне една седмица.

— Нарича се пречистване, скъпа — каза Гери. — Не е лесно да оправиш всичките си грешки. А сега си тръгвай, преди да се размекнем пак. — Гери изпрати Айлийн до вратата и ѝ махна, след като я прегърна със силна, искрена прегръдка. Не беше нито майчинска, нито момичешка, просто каквато трябваше да бъде.

— Следващата седмица — немощно подсмръкна Айлийн. — Ще помисля върху това, което ми каза.

— Остави нещата да поузреят. И помни, имам запалка. Никой на тази планета няма да научи и думичка от историята ти, никой, дори съпругът ми.

— Добре — каза Айлийн и излезе в свежия, красив августовски ден.

Навън всичко изглеждаше различно. Тревата беше невъзможно зелена, като бълнуванията на наркоман по филмите, ъглите на сградите бяха нереално остри, а колите по паркинга — прекалено лъскави. Собственият ѝ джип пареше, а когато отвори вратата му, отвътре я лъхна тежката миризма на спарено. Все пак седна вътре, пусна климатика и се загледа в предното стъкло вместо през него. Забеляза колко чисто е новото стъкло, което бяха поставили скоро след като Теди Шоу стреля в старото. Вече се бяха появили няколко драскотини, които, уловили обедното слънце, блестяха като малки диаманти.

Измина доста време, докато леденият въздух от климатика и познатата обстановка в джипа я накарат да се съвземе.

— Каква сутрин — каза си тя и примигна, за да фокусира зрението си. Изведнъж си спомни с какво се е занимавал Роузън, докато Гери Матюс изкарваше и простираше на слънце всичките ѝ тайни. Проверяваше алибито на Алън Бакстър. Човекът, който можеше да отговори на въпросите, които не беше сигурна, че ще има смелостта да му зададе.

— Гери — започна тя безгласно и подкара джипа към изхода на паркинга. — Гери, вчера срещнах баща си. — Представи си ококорените очи на Гери и се засмя. Изпречи ѝ се реклама за бърза закуска, при вида на която стомахът ѝ се пробуди и заръмжа. Беше гладна, гладна като вълк, сякаш с Гери бяха пробягали маратон, вместо просто да разговарят, седнали в удобните кресла.

„Предпочитам маратона“ — каза си тя и свърна към паркинга на ресторанта. Чувстваше се едновременно празна, лека и пълна с надигащата се енергия. Всичко беше свършило. Беше разказала на непознат най-съкровената си тайна и още бе жива. Полагаше ѝ се сандвич и огромна доза леден чай, а после отново на работа.

ГЛАВА 13

Грейт Фолс, Вирджиния

— Ето какво успях да намеря. Не е кой знае колко — предупреди Люси.

Ханк, току-що изкъпан, лежеше в скута ѝ и дъвчеше пищяща гумена играчка. По брадичката му беше протекла слюнка и миришеше прекрасно. Чистото бебе бе най-хубавото нещо, което Люси някога беше помирисвала.

— Казвай. Надявам се, че си научила нещо.

— Първо, Криста Люис е мъртва. Знаеше ли?

— Не и когато ти се обадох предния път. Разбра ли нещо за нея?

— Била е еколог, правела проучвания за „Ривъруъркс“, фирма за опазване на околната среда, работеща за правителството. Шеф е Уолтър Алброуз. Сигурно не си чувала за него, но е доста известен във Вашингтон. Бивш шеф на ЕПА^[1], адвокат е и партньор на голф на почти всеки президент след Буш. Доколкото знам, „Ривъруъркс“ не е корумпирана компания. Силни са, участват в политиката и са твърдо за чистата околна среда, но не са корумпирани. Ще вляза в доклада от аутопсията на Криста веднага щом патологът в Пуебло го изкара онлайн. Искаш ли да ти го пратя?

— Да — въздъхна Айлийн. — Била е убита.

— Така разбрах и аз. Тук Уолтър Алброуз се е разбеснял да разбере какво точно ѝ се е случило. Била е добър еколог, от тия, на които може да се разчита, и е знаела как да се оправя сама. Проучвала е някакво водно замърсяване в националния парк в Големите пясъчни дюни. Ако не се лъжа, са я открили там?

— Да.

— Всички останали връзки в Интернет, които пробвам, водят до сайтовете за извънземни. Около смъртта ѝ има нещо странно и манияците на тема извънземни са се побъркали.

— Не мисля, че извънземните имат нещо общо — усъмни се Айлийн.

— Окей — каза Люси. — Нямам достъп до информацията за извънземни.

Беше напълно вярно. Преди четири години Люси използва строго секретната си парола, за да влезе във всички правителствени архиви в търсене на информация за т.нар. катастрофа на летящата чиния в Розуел, Ню Мексико. Беше гледала документален филм за извънземни по телевизията, който разпали любопитството ѝ. Попадна на някои интересни документи, толкова орязани, че бяха напълно неразбираеми. Откри и файлове, закодирани така, че дори тя не успя да ги отвори. След известно време се изплаши и се отказа. Каквото и да беше открило за Розуел правителството, то не беше достъпно дори и за агент от ЦРУ със специална парола.

Единственият друг път, когато се изплаши за ровичкането си в държавните файлове, беше, когато откри какво се е случило с приятелката на Айлийн Бърни Еймс, пилот, която се беше разбила в планина, докато летяла е бойния си А-10. Смяташе, че ще изтегли правителствените доклади без проблем, но след втория си опит да влезе в базата данни на Бюрото за специални разследвания беше получила кратък мейл, в който ѝ искаха обяснение. Успя да се измъкне, но беше очевидно, че няма да ѝ разрешат достъп.

Така че използва вирус. Когато служителят от Бюрото за специални разследвания ѝ изпрати имейла, тя му се извини с картичка. Картичката беше анимирана и наистина сладка, малко кутре, което лаеше, обикаляше в кръг и подаваше петниста лапичка за помирение. Кутретото казваше, че съжалява, и не могат ли да си останат приятели. Хал Блакуел, служителят от бюрото, ѝ беше изпратил ново писмо, в което приемаше нейните извинения. Беше толкова добродушно написано, че Люси почти се почувства виновна. В момента, в който Хал бе отворил анимираната картичка, беше отворил едновременно две програми. Едната беше петнистото кутре. Другата бе вирус, който намери информацията за достъп до компютъра на бюрото и паролите. Още същия ден вирусът беше изчезнал безследно, а Люси имаше парола за строго засекретения компютър на бюрото. Нямахме как да открият нито нея, нито абсолютно редовната ѝ парола, която тя използва и си запази. В края на краищата можеше пак да ѝ потрѐбва.

Предаде наученото на Айлийн лично на кръщенето на Ханк. Докато купонът течеше долу, двете се усамотиха в задната стая за

гости. Айлийн се бе навела над листовете и лицето ѝ беше закрито от косата.

— Съжалявам — каза Люси и постави ръка на рамото на приятелката си.

Айлийн въздъхна и остави листовете да паднат върху покривката на леглото.

— Можеше да съм и аз — каза тя.

Докладът, все още секретен, беше за повреда в апаратурата за подаване на кислород в самолета на Бърни. Някой си беше поиграл със сместа, вследствие на което в момента на злополуката Бърни най-вероятно е била в състояние на халюцинация и способностите ѝ да реагира — „проблематични“.

— Проблематични — злъчно каза Люси. — Била е в състояние на хипоксия и е умирала и все пак е направила каквото може, за да продължи да управлява самолета. Вината не е била нейна.

— Те поправиха повредата с апаратурата — каза Айлийн. — Спомням си, че дойдоха и я поправиха. Дори не ни обясниха какво става. Казаха, че е рутинно модернизиране на апаратурата.

— Може би не са искали да плашат пилотите — предположи Люси.

— Или производителят на апаратурата е имал особени заслуги към правителството — горчиво каза Айлийн. — Какво струва репутацията на един пилот, при това жена, пред голям скандал?

— Е, сега знаеш — каза Люси. — Какво ще направиш?

— Нищо. Не съм го научила официално и не искам да те забърквам в неприятности.

— Благодаря ти — каза Люси и въздъхна. Беше готова да направи всичко за приятелката си, но се страхуваше, че ако Айлийн се опита да изкара наяве публикацията, щяха да открият хакерството ѝ.

— Олекна ми — каза накрая Айлийн и ѝ се усмихна тъжно. — Една загадка по-малко.

— Винаги има още — отбеляза Люси и побутна с рамо Айлийн.

— Винаги.

— Хайде да пробваме виното на свекъра ми и да се натряскаме — предложи Люси.

— Добра идея — беше се съгласила Айлийн и точно така направиха.

— Ами другите двама? — попита гласът на Айлийн.

— Да минем на Джейкъб Мичъл. Този е чист като чисто нов памперс. Всяка връзка в Интернет е като част от предизборна кампания. Сигурна съм, че ако пробвам с Мичъл и секс или Мичъл и свирки, пак ще ми дадат лъскава страничка, от която да науча, че този човек просто трябва да бъде президент. Наел си е доста печени компютърджии, само това мога да ти кажа.

— Нищо уличаващо? — попита Айлийн.

— Е, аз, разбира се, не се отказвам толкова лесно — хитро каза Люси. Тя премести Ханк на другата си страна и притисна слушалката с дясното си рамо. — Разведен е и сегашната му жена е също толкова безупречна и лъскава като него. Първата е единственият му провал.

— Цялата съм слух.

— Докато са били женени, е звъняла в полицията два пъти, и двата пъти за домашен тормоз, но и двете обвинения са били оттеглени. На развода е имала много добър адвокат и е получила значителна издръжка. Според засекретени полицейски документи — засекретени, но не и за мен, разбира се — е имала доста убедителни доказателства, че я е биел.

— Радвам се да го чуя — гласът на Айлийн беше едновременно доволен и жаден за още.

— Да, кара те да се зачудиш къде е бил през нощта, когато е убита Криста. Но не можеш да използваш информацията, за да му предявиш обвинения, защото...

— Да, придобита е незаконно, вече се сетих — каза Айлийн. — Но все пак се радвам, че го научих. Нещо за Лийтсдейл?

— И той е чист, но при него е различно. Чист в обичайния смисъл на думата. Учил е в университета Рола^[2], бакалавърска степен по геология и магистърска по информатика, после постъпил във Военновъздушните сили, местил се насам-натам и накрая се установил във военновъздушната база „Питърсън“, където и го убиха.

— Знаеш ли върху какво е работил?

— Не — призна Люси. — Страшно съжалявам. Може да прескочим с Ханк до Пентагона и да се поразходим наоколо. Понякога се налага да потърсиш информацията на четири очи. Каквото и да е бил проектът, засекретили са го добре. Ще продължа да търся.

— Благодаря ти, Люси. — Айлийн звучеше изморена и изнервена.

Люси подрусна Ханк на коленете си и се намръщи.

— Добре ли си?

— Sprawям се — каза Айлийн и се изсмя по начин, който изобщо не се хареса на Люси. — Просто имах тежък ден.

— Не се впрягай толкова. Знам, че няма да ме послушаш, но просто се опитай да не се притесняваш.

Айлийн ѝ обеща да се опита, но си личеше, че въобще не смята да удържи на думата си. Люси остана със слушалката в ръка и се загледа пред себе си. С Айлийн ставаше нещо, нещо по-различно. Ханк изтърва играчката си и се пресегна към мишката на компютъра ѝ.

— Няма начин, малкият — засмя се Люси и отдръпна мишката далеч от алчните му пръстчета. — Нека ти намерим друга играчка, която няма да се развали от малко повечко слюнка.

Ранчото Уилямс, долината Сан Луис, Колорадо

В кухнята на Бет Уилямс Алън Бакстър се натъкна на обядващия с огромна пържола и яйца шериф Рег Гонзалес. Сестра му похапваше салата. И двамата го погледнаха и се усмихнаха по един и същи начин. Въпреки различния цвят на кожата си можеха да минат и за близнаци. Алън беше тръгнал за Рио Гранде рано, прекалено нервен, за да поспи повече от няколко часа, и прекалено любезен, за да разбуди домакините си. На излизане просто беше оставил бележка върху гугумените си ботуши.

— Здравсти, Алън, как беше рибата? — попита го Бет.

— Хванах една, една ми избяга и през останалото време зяпах водата и дърветата — отговори Алън. Въдиците и другите принадлежности бяха прилежно прибрани в бронкото и вече беше сменил ботушите и изкаляните си обувки, така че му оставаше само да измие ръцете си. На път към умивалника видя как Гонзалес прокарва огромно парче от пържолата с глътка от кафето на Бет.

— Спретнах му закуска, защото Рег обича пържолите и яйцата ми, но мисля, че в хладилника са останали малко кюфтета и салата — каза Бет. Тя понечи да стане, но Алън ѝ направи знак с все още мокрите си ръце да остане на мястото си.

— Мога и сам да си сглобя обяд, ако нямаш нищо против да ти се ровя из хладилника — каза той.

— При условие че не ми пипаш печката — каза Бет. — Тя е старо изчадие на газ и не искам разни аматьори да се мотаят около нея.

— Ще си направя сандвич с кюфте и ще хапна малко от салатата — усмихна ѝ се Алън.

Поуспокоена, Бет се отпусна обратно на стола си.

— Не че обичам да обядвам със салатата — оплака се тя и набучи един морков на вилцата си, — но ако ям като Рег, ще стана буре като него.

— Аз не приличам на буре — протестира меко Гонзалес и напъха ново парче телешко в устата си.

— Но аз съм двойно по-ниска — бързо му отговори Бет и отхапа от моркова. Алън, с ръце пълни с продукти от хладилника, се усмихна. Даже говореха като брат и сестра. След прекараната на реката сутрин се чувстваше много по-добре. Риболовът на муха беше най-добрата известна му терапия. Безметежното спокойствие на бързото течение, самотата, рязкото подръпване на ухапалата стръвта риба бяха в състояние да изличат от съзнанието му всякакви проблеми. Дори ужасният спомен за Линда, който срещата с дъщеря му беше извадил наяве, кошмарът, в който се бе превърнал бракът му, бяха притъпени и смекчени от времето, прекараното край реката. Всичко щеше да се нареди. Беше намерил дъщеря си и каквото и да се случеше, нямаше да я изпусне за нищо на света. Беше намерил дъщеря си.

— Ще си правиш ли сандвич, или само ще се пулиш срещу месото? — попита го зад гърба му Бет.

Алън подскочи и се зае да събира продуктите.

— Извинете, за момент се отнесох — извини се той.

— Благодаря, сестричке. — Алън се обърна с готовия си сандвич и видя, че в чинията на Гонзалес не е останало нищо. — Имах нужда да се махна от града. А и малката Мария-Елена — ако се бях прибрал къщи, нямаше да мога да мисля на спокойствие.

— Рег е изглупял покрай децата си — без да се отклонява от салатата си, обясни Бет на Алън. — Върне ли се къщи, и мозъкът му се стапя. Така че идва тук, за да си почине.

— И за да поговоря с любимия си любител детектив Алън Бакстър — саркастично каза Гонзалес. Поднеслият сандвича към

устата си Алън замръзна на място. — Капитан Харбън ми се обади тази сутрин. Криста Люис е работила с майор Джим Лийтсдейл, който е бил убит в същия ден, в който е умряла и тя. Или поне горе-долу. За щастие алибито ти издържа, иначе сега щях да съм те подкарал към предоставените ми помещения.

— Съжалявам, шерифе — виновно каза Алън, все още със сандвича си във въздуха. — Изведнъж си спомних името му и си помислих да отида и да поговоря с него, а после да ви кажа...

— Не си упълномощен, не си детектив и нямам нужда от помощта ти — каза Гонзалес. — Ясно ли е, Алън?

— Да. — Чувстваше се ужасно. — Съжалявам.

— Добре — каза Гонзалес. — А сега си яж сандвича и ми разкажи какво откри.

Алън зяпна срещу него и Гонзалес му се ухили зловещо.

— Това, че нямам нужда от помощта ти, не означава, че няма да използвам информацията. След като и без това си си присвоил права, помощник Бакстър, искам пълния ти отчет.

— Добре — отговори Алън и остави сандвича си. — В Колорадо Спрингс се срещнах с един детектив. Казва се Айлийн Рийд, работи по делото. Разказа ми всичко за майор Лийтсдейл.

— В замяна на твоя разказ за Криста, нали? — нещастно каза Гонзалес и Алън кимна. — Е, и без това предполагах, че ще стане така. Майната му. Давай нататък.

— Първо трябва да ви кажа нещо. Айлийн Рийд е... ами, тя е моя дъщеря.

— Дъщеря? — попита Гонзалес.

— Дъщеря — каза Алън, премигна няколко пъти и отхапа решително от сандвича си. Гонзалес го гледаше объркано, а Бет бе вкаменена от изненада. Беше ѝ разказал накратко живота си и там не се споменаваха нищо за дъщеря.

— Радвам се, че попита, защото откакто това се случи, искам да разкажа на някого. Но нямам намерение да губя времето на шерифа със семейните си въпроси, когато той...

— Точно в момента си имам Си Ен Ен, Фокс Нюз; Си Ен Би Си и Ем Ен Ес Би Си в града — довърши Гонзалес и запремята празната си чаша. — Докато ние си говорим тук, разни манияци си правят резервации във всеки хотел, мотел и квартира в окръга. Обадих се във

ФБР, но още нямам отговор. Довечера ще трябва да се разправам с пияни журналисти, които са тръгнали да щипят местни сервитьорки, и ще глобявам за превишена скорост фанатици, които се опитват да стигнат до града преди кацането на кораба — майка или каквото там очакват. Мисля, че за момента не искам нищо друго, освен още едно кафе и да изслушам историята ти, Алън.

— Алън, не си казал на дъщеря си за... за нашите крави, нали?
— изведнъж попита Бет и в очите ѝ проблесна безпокойство.

Гонзалес я изгледа строго, изпъшка и започна да разтрива челото си.

— Не, не съм — учудено каза Алън. — Не мислех, че... те нямат нищо общо, нали?

— Не и ако не вярваш в извънземни — мрачно каза Рег. — Колко бяха този път, Бет?

— Две. Изгорихме ги. Алън помогна на Сюзън и Франк.

— Грентъм може да е видял огъня — авторитетно каза Рег. — Обаждал ли се е?

— Не. — Бет остави вилицата си в това, което беше останало от салатата, изправи се и разсеяно започна да мие чиниите.

— Кой е Грентъм? — попита Алън.

— Даниъл Грентъм. Преподава математика в гимназията и в свободното си време пише книги за долината Сан Луис. Много е добър, взима работата си присърце и когато надуши някаква история, се залепя за нея като кучешко лайно за обувките ти.

— Книги? — попита Алън. Бет му донесе голяма чаша с кафе, разбъркано и с точно толкова сметана, с колкото го обичаше, а после седна до него също с чаша в ръце.

— Книги за извънземни. Доста се търсят. В долината Сан Луис са виждани странни светлини, отвличан е добитък, такива неща — каза Гонзалес. Той подаде чашата си към Бет, която му хвърли изпепеляващ поглед. Шерифът ѝ се озъби на шега, стана и сам си наля още кафе.

— Обезобразени животни — каза Алън.

— И това — мрачно потвърди Бет. — Не сме богати, Алън, и не можем да оставим застрахователната компания да се отърве от задълженията си само защото добитъкът ни измира при мистериозни обстоятелства. Сигурно Сюзън ти е разказала за това.

— Да — отпи от кафето си Алън. — Чудя се дали смъртта на Криста има нещо общо с всичко това.

— Поне Си Ен Ен, Фокс Нюз и Ем Ес Ен Би Си явно мислят така — тежко каза Гонзалес и се върна на мястото си.

Следобедната светлина тъкмо започваше да нахлува през прозорците на кухнята. След по-малко от девет часа щеше да бъде тъмно, помисли Алън и изведнъж потрепери, сякаш някой беше докоснал врата му с ледена ръка. Навън имаше нещо — нещо, което беше убило Криста и може би Джим Лийтсдейл и кравите, които лежаха захвърлени с пробити в кожата дупки...

— Кара те да настръхнеш, а? — озъби му се грозно Гонзалес.

Алън дрезгаво се изсмя, задето бяха разгадали мислите му.

— Дъщеря ти — каза Бет — сигурно има някаква връзка със случая. Искам да ми разкажеш за нея.

— Добре. Може и наистина да се връзва някак си. Ожених се на тридесет и две. Тогава живеях в Лос Анджелис и бях търговски агент, можете ли да повярвате? Продавах харддисккове, големите добавки към тогавашните компютри. Печелех доста пари и тогава се влюбих в едно момиче в „Локхийд“. Тъкмо привършвах една сделка с местното аеронавтско подразделение. Тя работеше на рецепцията в хотела, беше красива и пълна с енергия. Казваше се Линда Дорън. — Алън отпи, за да прочисти изсъхналото си и прегракнало от спомените гърло. — Сгодихме се и не след дълго се оженихме. Всичко това стана за шест седмици. Прекарахме медения си месец в Хавай и когато се върнахме, тя вече беше бременна. Животът беше прекрасен. После Линда се промени. Депресираща се, истинска депресия. Заведох я на доктор, който ми обясни, че е от бременността. Мислех, че всичко идва от хормоните. Така че изкарахме някак си и после се роди дъщеря ни. Нарекохме я Айлийн.

— Айлийн — усмихна се Бет.

— Айлийн. Половин година след раждането ѝ състоянието на Линда се подобри, после пак се влоши и пак се подобри. Мисля, че нейното беше маниакална депресия, това, което сега наричат двуполусно раздвояване, но така и не успях да я заведа на подходящ лекар. Не искаше да се подлага на тестове, защото си мислеше, че искам да я вкарам в лудница. — Алън погледна надолу и видя, че кафето му се плиска в чашата. Трепереше от спомена, независимо че

беше отпреди тридесет и две години. Странно как толкова стара история може да боли толкова много.

— Тогава избяга. Бях в едnodневна командировка в Сан Франциско и когато се върнах, тя и Айлийн бяха изчезнали. Беше изтеглила всички пари от банковата ни сметка, беше натоварила колата и си тръгна.

— Кога ги намери? — попита Гонзалес.

— Вчера — каза Алън и кимна при вида на изумените им лица.

— Господи — прошепна Бет.

— Не ги намерих и помислих, че е убила и Айлийн. Не намериха нищо, нито колата, нито никакви следи, нищо.

— Все едно са изчезнали от лицето на земята — каза Бет. — Дъщеря ти каза ли ти какво се е случило?

— Беше почти толкова разстроена и изненадана, колкото и аз — призна Алън, като си спомни странното изражение на лицето ѝ, как това лице, което толкова приличаше на неговото, се беше затворило, сякаш си бе надянала маска. — Каза, че не иска да говори за миналото, и аз уважих желанието ѝ. Сега е инспектор в полицията в Колорадо Спрингс и е... красива. — Алън отпи последната глътка от кафето си и остави чашата.

— Умно, не трябва да се избързва — каза Рег. — Кой знае какво ѝ е наговорила за теб майка ѝ?

— Опасявам се, че нищо добро — тъжно каза Алън. — Но знам, че е жива и че е моя дъщеря. Поне можем да поддържаме връзка.

— Тя ли работи по случая на Лийтсдейл?

— Тя е детектив в отдел „Убийства“ — усмихна се Алън на Бет. — Не че заслугата е моя. Но все пак съм горд.

— Познавам Харбън. Ще му се обадя и ще поговорим за Лийтсдейл и Криста Люис. Най-добре за всички ни ще е случаите да са свързани.

— Мога ли да се върна и да поговоря пак с нея? — попита Алън, когато Гонзалес стана и нагласи дългия си с метри колан около талията си.

Гонзалес го изгледа заплашително, после сви рамене.

— Ти си странна птица, господин Бакстър. Тук си само от три дни и най-важните жени в живота ми се отнасят с теб като с отдавна

изгубен чичо. Ако и жена ми си загуби ума по теб, ще трябва да те застрелям.

Бет се изхили, стана и цапна Гонзалес по рамото.

— Ти, мекодушко — каза му тя. — Върви си при Кончита и Мария-Елена.

— Обади ми се довечера, след като вече съм прибрал на топло нафуканите журналисти — иронично каза Гонзалес. — Надявам се после да не трябва да чистя обувките си от драйфането им.

— Няма да говорим за Лийтсдейл или Криста — обеща Алън. — Просто искам да говоря с нея.

— Добре, и така да е. Ако се изтърве нещо по случая си, домъкваш се директно тук и ми изпяваш всичко, ясно?

— Ясно — усмихна се Алън. — И благодаря.

— Не благодари на мен, а на верните си поддръжници — каза Гонзалес, прегърна сестра си с огромната си ръка и я притисна към себе си. — Благодаря, сестричке. Ще ти се обадя, ако излезе нещо. На ваше място няма да се навъртам покрай града за няколко дни. Сигурно ще бъде лудница.

— Ще стоим настрана — обеща Бет. — Ако някой ощипе Сюзън по задника, ще трябва да му събираш частите по цялата Главна улица.

— Знам — въздъхна Гонзалес. — Така че я дръж тук.

— Ще се опитам — засмя се Бет. — Но не ме е слушала за нищо, откакто стана на десет. Същата като мен е. — Тя отвори вратата на кухнята и изпрати брат си, после се върна и се захвана да почиства масивната си печка, която за нетренирания поглед на Алън си беше съвсем чиста.

— За вечеря ще има енчилади с телешко — каза тя. — Нямам нищо против някой да ми помогне да настържа сиренето.

— Естествено — каза Алън. — Мисля утре сутринта да прескоча до Колорадо Спрингс и да се опитам да си уредя среща с Айлийн.

— Добра идея — каза Бет и тупна пред него блокче сирене и рендето. — А сега стържи. И ми разкажи за Айлийн. Не ми каза как изглежда. Как се срещнахте? Омъжена ли е?

Алън стържеше сирене в очакване Бет да млъкне, така че да може да отговори на въпросите й. Надяваше се, че нещата — всички неща — ще се подредят. В кухнята беше уютно, светло и се разнасяше

уханието на готвено. Алън се опита да не мисли за дебнещата зад прозорците безкрайност и за настъпващата нощ.

[1] Агенция за опазване на околната среда. — Б.пр. ↑

[2] Университет в щата Мисури. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Крестън, долината Сан Луис, Колорадо

Вратата към малкия кабинет на Даниъл Грентъм рязко се отвори. Свитата пред компютъра му Марша Фаулър погледна нагоре и зяпна от изненада. От вратата в нея се виждаха разгневените пламтящи очи на някакво фантастично същество, което след няколко примигвания на изморения ѝ от компютъра взор се превърна в жена, екстравагантно заметната с многоцветен шал.

— Здравейте — несигурно поздрави Марша. — Вие сигурно сте Лейди Джейн? Исках да кажа... — Почувства се като глупачка, но явно беше постъпила правилно, защото гневният поглед на жената се смекчи до навъсена усмивка.

— Същата, въпреки че тъпите англичани сигурно няма да ми дадат току-така титлата „лейди“. — Гласът ѝ беше чудесен, като музика, дълбок и гърлен. — Даниъл ми каза, че ви е дал свободната стая.

— Надявам се, че нямате нищо против — несигурно каза Марша. — Бях планирала да лагерувам на открито, а мотелите са толкова скъпи по това време на годината...

— О — каза Джейн и раменете ѝ се поотпуснаха. Влезе, от което стаята се изпълни почти до пръсване. Жената зад шарения вълнен шал беше самоуверена като дъщеря си. Отблизо си личеше, че не е много по-млада от самата Марша, на около петдесет. Перфектната ѝ кожа, без следа от грим, издаваше, че е прекарала по-голяма част от живота си на открито, а бръчиците около устата и очите ѝ издаваха, че си е прекарвала добре. Гъстата ѝ, твърда коса, в която прозираха сиви кичури, бе тиквенооранжева и се разстилаше като наметало по шала ѝ. Лейди Джейн бе невероятно красива и Марша веднага разбра защо Даниъл Грентъм се е влюбил в нея. А може би и защо тя не желае да се омъжи за младия, красив учител.

— Мога да се върна в хотела, ако ви притеснявам — предложи Марша. — Наистина, не искам да досаждам.

— Ако ще си търсиш хотел, ще трябва да провериш чак в Пуебло — сухо каза Джейн и се отпусна в заклещеното в ъгъла старо кресло. — Паплачта пристигна.

— О, по дяволите — каза Марша. — Съжалявам.

— Няма проблем. — Джейн тръсна глава и размаха едрата си ръка. — Имам предвид истинската паплач. Новинарските организации. Зяпачите. Тия от „Скептикал Инкуайърър“. И всеки член на МУФОН, който е успял да се откъсне от работата си.

— Заради Криста? Но това е ужасно. С Даниъл стигнахме до извода, че убийството няма нищо общо с извънземни. Точно това правех, проверявах случаите на изнасилвания и убийства в околността. Не...

— Даниъл ми каза, че ти си открила тялото. Вярно ли е това?

— Да — отговори Марша и със закъснение разбра въпроса. — Помисли ме за репортер, нали?

— Да — каза Джейн. — Но сега виждам, че не си. Даниъл е много умен, но е прекалено доверчив, независимо от избраната от него... дисциплина. Бях готова да те изритам веднага, ако му беше пробутала някоя тъпа история само и само да успееш да се настаниш тук и да се добереш до някаква сензация.

— И защо реши, че не съм репортер? — попита Марша с любопитство.

— Не приличаш на такава. Имаш аура. Честно лице. И си вежлива. Аз съм истинският Тома Неверни в семейството, госпожице Фаулър. Преценявам нещата по хиляди белези и после се фукам с интуицията си. Но никога не греша.

— Радвам се, че не съм репортер — смирено каза Марша и Джейн се разсмя. И смехът ѝ беше като самата нея, гръмогласен рев на лъвица, при звука на който Сара дотърча в стаята.

— Здравей, Марша — щастливо каза тя. — Разбра ли, че целият град се е побъркал?

— Нямах си и представа — въздъхна Марша. С пристигането на медиите нещата допълнително се усложняваха. Щеше ѝ се да узнае кой ги е извикал, можеше да я насочи в интересна посока. Тя изключи уеббраузъра и излезе от Интернет.

Беше се върнала в къщата на Даниъл сутринта, веднага след като се изнесе от хотела. Не спря да закуси някъде, но Сара я посрещна с

огромна чиния пържени яйца и препечени филийки. Яйцата бяха поизгорели и доста безвкусни, но хлябът бе топъл, а Сара измъкна и домашен конфитюр от боровинки. Така че беше изтървала началото на нещо, което очевидно щеше да се превърне в медиен цирк. Целия ден се бе ровила из книгите на Даниъл и в Интернет. Дори не беше пускала малкия телевизор. Даниъл бе излязъл със Сара малко след закуска, като остави къщата изцяло на нейно разположение — доверие, което изуми Марша и я изпълни с благодарност. Иначе щеше да ѝ се наложи да напусне долината. Разполагаше с пенсията си и с малки осигуровки и наистина не можеше да си позволи да остане в мотела и непрекъснато да се храни по ресторанти. Не и ако не се откажеше от екскурзията до Стоунхендж, която си беше обещала за Коледа.

— Какво има във фурната? — осведоми се Сара. — Вечеря ли си приготвила, Марша?

— Събрах това-онова и направих лазаня — каза Марша. Малко по-рано си беше дала обедна почивка, в която се включваше и приготвянето на лазанята. Не намери кори, затова използва някакъв стар пакет макарони, еленова кайма, моцарела и консервиран сос за спагети. Резултатът бе нещо като спагети на пластове. — Надявам се, че нямате нищо против. Реших да ви приготвя вечеря.

— Идеално — каза Сара. — Аз трябва да си пиша домашните. Ще се видим после. — Тръгна си и Марша чу всеки неин подскок по стъпалата нагоре. Тя погледна към Джейн и се усмихна на замечтаното изражение на лицето ѝ, което издаваше едновременно любов, раздражение и щастие.

— На нейните години трябваше да ме карат насила да си пиша домашните — тръсна глава Джейн. — И през стаята ми сякаш беше минал ураган. Стаята на Сара е като от списание. Ако не беше излязла от моето тяло пред очите ми, щях да си помисля, че са я донесли феите.

— Които определено са си разбирали от работата — отбеляза Марша.

— Точно така! — усмихна ѝ се Джейн, но радостта ѝ бързо премина в безпокойство. — Даниъл ми разказа някои неща, достатъчно да ме накара да зарежа килима и да си тръгна от Мария. Най-последно успяхме да извикаме един индианец от племето навахо от резервата и

през последната седмица работихме с него. Ще трябва да го намеря пак някой ден — каза тя и задъвка долната си устна.

— Криста е била убита от човешко същество — твърдо каза Марша.

— Даниъл е сигурен в това — отговори Джейн. — Убедил се е напълно след прекараната с тебе вечер, разказа ти и след като е обмислил нещата. Затова днес докарах Сара вкъщи, а не я оставих да вземе автобуса, както обикновено прави.

— Не може ли Даниъл да поговори с директора? С управата на училището? — попита Марша и прехапа уста, когато Джейн я изглежда с поглед, който красноречиво говореше „Мислех те за по-умна“.

— Естествено, вече го е направил, а освен това каза, че ще говори и с шерифа Гонзалес. Той е едно много симпатично прасе, но все пак прасе. Както и сестра му Бет, дебелията, разглезена вещица, която толкова си обича. Гонзалес не ни вярва, но ще работи с Даниъл. Обаче ще мърмори. Е, може би няма да мърмори толкова много, защото става дума не за лоши извънземни, а за лошо човешко същество.

Пред Марша отново изникна захвърлената на пясъка мъртва Криста.

— Добре — каза Джейн и се изправи сред водовъртеж от коса и вълнена прежда. — Да отидем да отворим малко вино за лазанята ти, която мирише божествено. После ще си поговорим по женски. И ако господин Сериен Убиец избере да влезе точно в този момент, аз ще бъда Скарлет О'Хара и ще го застрелям, без да ми мигне окото, а ти можеш да играеш Мелани и да припаднеш на вратата.^[1]

— Мелани не припада на вратата — педантично я поправи Марша. — Тя взима онзи ръждясал стар револвер и е готова да го използва. И от къде на къде ти ще играеш Скарлет?

— Аз съм по-голяма от теб — отговори уверено Джейн също като дъщеря си. Марша се разсмя и я последва в кухнята.

Брайъргейт, Колорадо Спрингс, Колорадо

Едва когато на вратата се позвъни, Джо се сети, че днес не си е мил зъбите. Във вчерашната пица имаше чесън, а и се беше потил поне на два пъти и под мишниците и на гърдите на тениската му имаше

засъхнали петна от пот. Той скочи към спалнята, набързо измъкна чиста тениска, грабна четката за зъби от банята и се опита да я задържи в устата си, докато сменяше тениската. Преди да се освободи от оплелите се около него дрехи, се позвъни пак. Като псуваше тихичко, той придърпа новата тениска надолу и отвори вратата, все още с четката за зъби в уста.

— Здравсти, Джо — каза Айлийн усмихната. Изглеждаше уморена, толкова уморена наскоро не я беше виждал. Под забележителните ѝ сини очи имаше сенки, а устата ѝ беше свита. Изглеждаше страхотно.

— Здравсти — каза ѝ той. — Нека довърса събите си.

Айлийн го последва вътре, той ѝ посочи кабинета си и най-после стигна до банята. Набързо се пръсна с дезодорант под мишниците, беше като да полееш парфюм върху умрял скункс, но си струваше да опита.

— Олеле, какво е това нещо? — попита Айлийн. — Нещото беше разположено на второто бюро и бе причината да мирише на престоляла мърша и да пропусне да си измие зъбите. Изведнъж се сети, че днес не беше и ял. Е, какво толкова. Беше стар лаптоп, увит с множество кабели, който работеше на Линукс, версията на Юникс за персонални компютри. Към дъното му беше прикрепен допълнителен харддиск и залепени с тиксо батерии. Специално вентилаторче, което беше свил от един много стар Макинтош, охлаждаше пренаредените кабели отзад. Беше си портативен, но тежеше и не би искал да му се наложи да го качва на самолет. Допълнителните батерии му придаваха вид на компютърен брояч, прикачен към пластичен експлозив С-4.

— Това е франкенкомпютър — каза Джо. — И това, което ще ти покажем с него тази вечер, определено ще ти хареса.

— Теориите ти са се оказали правилни? — нетърпеливо попита Айлийн.

— Теориите ми бяха правилни. Нека ти демонстрирам. Няма да повярваш на очите си. Аз не мога да повярвам, а знаеш с какво си изкарвам хляба.

— Да — разсеяно каза Айлийн и седна в стола за гости.

Джо придърпа собствения си стар стол и я прегърна. За разлика от него тя миришеше чудесно, леко на прасковен сапун и на още нещо съвсем нейно си. Беше топла и мека и той я целуна по слепоочието.

— Добре ли си? Да започваме или да ти донеса нещо? Вода? Нещо за ядене?

— Да започваме — каза Айлийн, за което Джо я заобича още по-силно. За разлика от много жени, които трябваше да преминат през сложен ритуал от напитки, закуски и разговори, Айлийн стигаше директно към основното. Храна, секс, работа, тя винаги знаеше какво иска.

— Добре тогава — каза той и театрално натисна „enter“. На черния екран се появи земно кълбо, почти същото като на симулациите от Центъра за военни игри. Айлийн, която беше изкарала своя дял военни симулации още преди година, зяпна от изненада.

— Това е от „Шрийвър“, нали? Не е ли незаконно? Искам да кажа...

— Не всичко е от „Шрийвър“ — отговори й сухо Джо. — Свих някои части, но само колкото да сглобя картата на Земята, а и те не са секретни. Предполагам, че ще си имам неприятности, ако се опитам да ги продам, но засега не съм нарушил никакви правила. Така че не се безпокой. Прекалено много обичам работата си, за да я рискувам.

— Добре, олекна ми. Но... защо ти е било нужно всичко това?

— Трябваше да сглобя този лаптоп, за да запазя софтуера си. Симулациите са невероятно сложно нещо. В тази стая имам осем процесора и всичките работят на различна програма, Open Linux, пред която обикновената операционна система изглежда като пълен боклук и... добре, няма да навлизам в скучни детайли. Нека само ти кажа, че накрая успях да получа добра симулация на Земята.

— Добре — съсредоточи се Айлийн. — Покажи ми я.

— Готово. — Джо натисна падащо меню, от което се показаха няколко имена. — Тук са всички снимки на момичета, които Джим Лийтсдейл толкова внимателно беше съхранил в компютъра си. Ще отворя тази, Тия. — Натисна името и менюто изчезна. — Започваме. — Той натисна други контролни копчета, при което точката, от която наблюдаваха, се снижи до самолетен изглед над Централна Америка.

Зелените и кафяви тонове върху Земята на екрана изчезнаха и на тяхно място се появиха плътно нанесени, сякаш с маслени бои, петна с неправилна форма. Те се раздвижиха, като при това се сблъскаха едно с друго и се плъзгаха нагоре-надолу по картата. После движението внезапно спря и Джо шумно си пое дъх. Не беше изпробвал

симулацията достатъчно, за да е сигурен, че ще върви всеки път. Обикновено софтуерът решаваше да капризничи при първата си демонстрация пред непознати.

— Страхотно — каза Айлийн. — Добре, какво, по дяволите, е това?

— Земетресение — обясни Джо. — Това е земетресението в Колумбия днес в 4,40 сутринта наше време. Не е от най-силните, 4,2 по скалата на Рихтер. Проверих в Интернет.

— Земетресение?

— Да. Снимките на Джим Лийтсдейл до една са симулации на земетресения. А сега нека ти покажа едно по-интересно. — Джо отвори менюто с имената на момичетата и избра Селесте. После вдигна картината обратно до орбитална снимка и се спусна над САЩ. Бяха точно над Колорадо и Айлийн нервно замръзна до него, когато отново се появиха странните цветни линии. Те се сблъскаха, пропълзяха и изчезнаха.

— Земетресението в Колорадо — каза тя.

— Нашето земетресение — щастливо се съгласи Джо.

— Значи всички снимки са симулации на земетресения. Предполагам, че това ни подсказва какъв е бил проектът — изморено каза Айлийн. Тя се облегна на него, всъщност се свлече върху него. Дори не направи връзката, трябва да беше наистина изморена.

— Лийтсдейл беше убит в деня на колорадското земетресение — меко ѝ подсказа Джо.

— Значи е бил... О! — Айлийн се изправи. — Знаел е, че ще се случи?

— Знаел е. Не е правил симулации на земетресения, които вече са се случили, а на такива, които предстои да се случат. Затова трябваше да изчакам до 4,40 тази сутрин.

— Земетресението в Колумбия.

— Земетресението в Колумбия — усмихна ѝ се той. — Мога да ти изброя куп етични причини защо подобен проект трябва да се пази в строга тайна.

— Ако могат да предсказват земетресенията, защо не предупреждават хората за тях? — попита Айлийн.

— Точно това е дилемата. Ако предупредиш населението за предстоящо земетресение, не можеш да си сигурен, че смъртните

случаи, дължащи се на паниката, няма да бъдат повече от евентуалните жертви от земетресението.

— Логично — измърмори Айлийн и разтърка челото си. — И доста отговаря на действителността.

— Може би Лийтсдейл не е могъл да се справи с напрежението да гледа как хората умират в земетресения, за които предварително е знаел. Може и да е решил да излезе наяве.

— Веднага щяха да го уволнят и дискредитират — каза Айлийн. — Правителството не убива хора и после не ги наглася да изглеждат като самоубийство. Могат просто да го изкарат психически лабилен, луд. Или да го арестуват, преди да успее да изнесе информацията си.

— Е, може и да е така — каза Джо, който си имаше свои представи за възможностите на правителството. — Но той все пак беше скрил доста интересна информация в няколко снимки на голи мадами. Защо, ако не е възнамерявал да ги изнесе?

— Добър довод — каза Айлийн, протегна се и пхна ръка под дланта на Джо, която все още лежеше върху мишката. От допира по цялото му тяло плъзнаха електрически иглички. Искаше да се любят още в този момент.

— Нека пробвам аз — каза тя, отвори менюто с имената на момичетата и избра едно от средата. Хуанита. В горния ляв ъгъл на екрана се появи датата на създаване на файла, която Лийтсдейл беше сменил с датата и часа на земетресението. За нейна изненада не се появиха насечените петна.

— Не знаем къде е това — каза Джо и насочи ръката ѝ с мишката също като баща, който показва на детето си какво да прави. Нагласи картината така, че гледната им точка да се издигне до земна орбита, после отново пусна симулацията. Петната се появиха над средата на Северна Америка. С едно щракване на мишката Джо ги спусна надолу към Земята и изведнъж се озоваха над нещо, което беше може би щатът Мисури. Цветните линии се движеха горе-долу над Мисисипи.

— Тия са големи — каза Джо. Потрепери съвсем различно от преди малко, когато ръката на Айлийн беше пропъзляла под неговата. Този път тръпката беше студена и плъзна по гърба му.

— Наистина. Но... нали, нали в долината на Мисисипи няма разломна зона?

— Ще проверя — каза Джо, завъртя се и без да става от стола си, го придърпа към бюрото с главния компютър, който бе постоянно включен в Интернет.

— Земетресения, разломни зони, Мисисипи — измърмори Айлийн, която, последвала примера му, дотъркаля стола си до другото бюро и зачете на глас думите, които Джо бързо набираше на компютъра.

— Да видим — каза Джо, наведе се към нея и я прегърна. Докато машината жужеше, тя се облегна на гърдите му, въздъхна и затвори очи. За пръв път днес Джо се почувства гладен. Дали Айлийн ще се навие пак на пица? Огромна пеперони с гъби звучеше съвсем добре... Стомахът му се пробуди и изръмжа бясно точно под ухото ѝ. Тя се изправи и се разсмя.

— Гладен си. Ял ли си изобщо днес?

— Не, забравих — отговори той, като си мислеше, че ако имаше право на избор между леглото и Айлийн и пица, съвсем нямаше да знае кое да избере.

— Да си поръчаме пица — каза тя.

Джо притисна и двете ръце към сърцето си и завъртя очи.

— Скъпа! Четеш мислите ми.

— Нищо подобно — каза тя сухо. — Няма да излизаме, а в този квартал по телефона можеш да си поръчаш единствено пица.

— Да — каза Джо. — Права си. Но все пак те обожавам.

Айлийн се засмя и се наведе за бърза целувка, после се завъртя на стола си и се пресегна за телефона.

— Ей, почти е готово — каза Джо, докато Айлийн автоматично избираше номера на поръчки.

— Както обикновено — поръча тя. В пицарията имаха записан адреса им и можеха да намерят в компютъра обичайната им поръчка, нещо, което Джо обожаваше. Предполагаше, че в пицата могат да се слагат и други неща, освен чушки и гъби, но не можеше да си представи точно какви.

Пицата напълно изхвъркна от главата му, докато набързо преглеждаше първата уебстраница с информация за разломните линии по долината на Мисисипи. Беше избрал да започне със съхраняваната в библиотеката на Университета в Мисури магистърска дисертация на някакъв студент по геология. Заглавието на дисертацията го накара да

заяпне и инстинктивно да скръсти ръце. Айлийн дотъркаля стола си и надникна през рамото му.

— „Една нация, разделена на две^[2]; последиците от земетресението по разломната линия Ню Мадрид“, прочете на глас тя и набързо прегледа първите няколко параграфа.

„В ранното утро на 16.12.1811 жителите на Ню Мадрид бяха разбудени от звук, напомнящ далечна гръмотевица. Тътенът се приближаваше, придружен от странна миризма, като на сяр. После земята се раздвижи. Надигаше се бясно, подовете на къщите се напукваха и трошаха, от гардеробите оставяха купища дъски. Във врявата се смесваха остри експлозии и шум като от високо изсвирване или шипене. Земетресението беше още по-пагубно за моряците по Мисисипи. От дъното на реката се отскубнаха и избухнаха на повърхността вековни дървета. Образуваха се водовъртежи, които бясно се движеха по течението на реката и поглъщаха всеки изпречил им се плавателен съд. Бреговете се ронеха и изчезваха под водата. Самото корито на величествената Мисисипи се промени.

Беше започнало земетресението Ню Мадрид. В продължение на няколко месеца долината на Мисисипи бе обхваната от земетресения, които днес бихме определили със сила около 8,4 по скалата на Рихтер. Жертвите бяха малко, тъй като през 1811 долината на Мисисипи беше слабо заселена. В целия регион живееха по-малко от четири хиляди души. В началото на двадесет и първи век най-плодородната територия в света е гъсто населена. От промишлените центрове, каквито са Чикаго, Илинойс, и Гери, Индиана, до пристанищния Ню Орлиънс хора живеят и работят в блажено неведение относно вероятността от ново природно бедствие.“

Айлийн обърна изпълнените си с ужас очи към Джо. Той усети, че стиска ръцете ѝ прекалено силно, и веднага отслаби хватката си.

Припомни си крясъците на полуголия Ралф Морисън и как под краката му земята се гърчеше и пълзеше като огромен плужек. Земетресението в Колорадо беше слаба работа, продължила най-много минута, но Джо не мислеше, че някога ще го забрави.

— С каква сила е това земетресение? — изказа на глас мислите му Айлийн.

— Да видим — заедно дотъркаляха столовете си до франкенкомпютъра. Джо натисна копчето за повторение на симулацията и двамата проследиха как смъртоносните драскулки се появяват на долината на Мисисипи.

— Господи — промълви безпомощно Айлийн.

— Осем. — Джо се облегна назад в стола си. — Възможно ли е?

— Кога е? — попита Айлийн. Джо рязко се наведе и замижа срещу малките числа на дигиталния прозорец.

— След три дни — промълви накрая той.

— Не може да бъде — изведнъж каза Айлийн. — Трябва да има някаква грешка.

— Какво имаш предвид? — Джо просто не можеше да проумее идеята, че земетресението можеше — щеше — да настъпи след три дни и да убие милиони хора. Не можеше да е истина.

— Не, не искам да кажа, че не може да бъде. Искам да кажа, че няма начин. Ако правителството знаеше за това, щяха вече да са свикали Националната гвардия. Няколко дни са достатъчни да евакуират градовете около Мисисипи. Ураганите се откриват за по-малко от два дни и все пак успяват да евакуират всички. Никоя правителствена организация... о, по дяволите.

— По дяволите какво? — попита Джо.

Айлийн беше замръзнала на мястото си с широко отворени, празни очи. Тя премигна и фокусира. Джо я беше виждал такава на няколко пъти, но продължаваше да се стряска. Напомняше му на робот. Айлийн се пренасяше в мозъка си, сякаш тялото не беше нищо повече от система за неговото поддържане и просто беше зарязала контрола му за няколко минути.

— Този човек, Джейкъб Мичъл. Той е шеф на Лийтсдейл и е директор на ФЕМА за целите Скалисти планини. ФЕМА мобилизира Националната гвардия.

— Не, това правят губернаторите на щата. Националната гвардия се свиква от губернаторите, не от лигльовците от ФЕМА. А и това земетресение няма да стане в Скалистите планини, а в Средния запад. За там не отговаря ли друг клон на ФЕМА?

— Прав си — намръщи се Айлийн. — А и той може да свика Националната гвардия само в случай на природно бедствие, не и преди това. Така че... е, добре, не знам. Това земетресение със сигурност ли ще стане?

— Ей, може би не — каза Джо. — Да проверим останалите земетресения, които трябва вече да са минали. Ако някое от тях е фалшива тревога, значи има надежда.

Докато пристигне пицата, бяха открили две фалшиви. Доколкото си спомняше, Джо Шарлот и Одет бяха красиви момичета с огромни гърди, но и в двете бяха закодирани земетресения, които не се бяха състояли.

— Слава Богу — отдъхна си Айлийн, когато Одет отказа да се задейства. Джо отвори вратата, плати на момчето и с танцова стъпка, имитация на танца на радостта на Снупи, се върна в кабинета, понесъл пицата над главата си.

— Бира, скъпа?

— Само не ми викай бейби — изфуча Айлийн.

— Хей, бейби, донеси бирата и побързай. Като кажа скачай, ще скачаш, иначе няма да има награда в леглото — ухили ѝ се Джо.

Айлийн присви очи срещу него и се усмихна опасно, но все пак донесе две бири и салфетки. Джо свали възглавници на пода до масата за кафе и изрови дистанционното. Нямаше нужда от чинии или прибори. Нахвърлиха се върху пицата, която се оказа страхотна, а и бирата беше хубава и се пенеше точно колкото трябва и си влизаше на място. А по-късно, когато, прегърнала раменете му, тя зарови лице във врата му и заглуши виковете си и когато Джо потрепери и ѝ се отдаде целият, разбра, че това е всичко, от което се нуждае, завинаги.

Изведнъж всичко свърши, тя събираше дрехите си на лунната светлина, а Джо лежеше, преструваше се на заспал и усещаше ледените пробуждания на самотата и страха по цялото си тяло и в сърцето си. Защо си тръгваше? Когато вратата се затръшна след нея, Джо се извъртя и зарови глава във възглавницата ѝ. Леглото изведнъж беше станало прекалено голямо и студено. Студено.

[1] Става дума за известна сцена от „Отнесени от вихъра“ на М. Мичъл. — Б.пр. ↑

[2] Заглавието е подобно на обикновено използвания за гражданската война израз. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Уестсайд, Колорадо Спрингс, Колорадо

Айлийн, вече напълно разбудена, изключи фаровете си и премина така последните няколко пресечки до дома си. Все още се наслаждаваше на карането без фарове. Въпреки случилото се последния път, когато беше карала така, въпреки Теди Шоу и всичко, което смъртта му изкара наяве. Беше късно, два и половина. Айлийн се опита да се успокои с тъмнината. Защо си беше тръгнала? Какво ѝ пречеше да прекара нощта с Джо? Тази нощ, още много нощи, целия си живот?

Пред малката ѝ кооперация нямаше паркинг, така че спря на незастроеното място на две пресечки надолу. Нощният въздух бе топъл и свеж, а отрязъкът небе, което се подаваше през короните на дърветата, беше обсипано със звезди. Тя излезе от колата, протегна се и престорено се прозя. Беше напрегната като струна и въпреки че се опитваше да не мисли за нищо, си спомни Теди Шоу. По дяволите. И тогава нощта беше ясна и красива, и пълна с опасности.

В тъмнината нещо се раздвижи и от кооперацията ѝ към нея се приближи мъж. Вървеше спокойно, без да бърза, и ръцете му бяха свити в лактите, все едно ги беше пъхнал в джобовете си. Айлийн се хвърли към затревената площ отляво, превъртя се и извади пистолета си, без да губи време да сезира дали към гърдите му е притиснато оръжие или не — знаеше, че е там. Докато се приготви да стреля, мъжът бе вече в позиция за стрелба и тя просто извади късмет, че първият изстрел беше неин. Първият и последният, защото той беше на около пет метра, доста по-близо от прашните каубойски престрелки по обяд. Мъжът отхвъркна назад също като Теди Шоу и понеже този път Айлийн беше използвала по-сериозния „Зигзауер“, нямаше време да стреля още веднъж, преди тялото му да се приземи на паважа. Той падна, отскочи назад и застина.

Айлийн се изправи, без да сваля насочения напред непотрепващ пистолет. Устата и гърлото ѝ се изпълниха с неприятен вкус. Беше

убила още един човек? Щеше да ходи при Гери Матюс с години. Пийт О'Брайън щеше да я подиграва както си иска, а капитан Харбън щеше да е толкова бесен...

В мрака примигнаха фарове, като че някой отвори очи, избоботи двигател и се чу изсвистяване на гуми. На Айлийн ѝ трябваша части от секундата да прецени, че не може да се справи с кола с неизвестен брой въоръжени пътници. Кварталът ѝ беше смесица от градски къщи и малки кооперации като нейната и прозорците на някои вече светеха. Зигзаурът не беше като лейдисмита и звукът от изстрела ѝ със сигурност бе разбудил хората в околността. Айлийн побягна към най-близката ограда и в движение пусна предпазителя на пистолета си. Стигна до оградата с няколко скока, набра се и я прескочи като преследвана от куче котка. После побягна към следващата ограда и прескочи и нея. Закачи някаква голяма саксия с цветя, звукът от падането на която отприщи лая на глутница кучета откъм къщата. Още два завоя, и вече беше зад сградата и покрай навесите за коли. Двигателят и гумите останаха в далечината. Кучетата полаяха още малко и млъкнаха.

Едва сега усети, че диша на пресекулки. Трепереше и цялата гореше. Лек сутрешен бриз докосна страните ѝ и мократа ѝ от пот коса. Наложил се да събере цялата си смелост, за да измине последния завой към улицата, на която беше паркирана колата ѝ. Все още с пистолет в ръка, готова за колата или друга забързана фигура, тя замръзна на място и се заслуша. Нищо. Кучетата се бяха успокоили и нощта беше тиха. Няколко прозореца светеха, в далечината слабо се долавяше виенето на сирени. Разбудените съседи щяха да наизлязат по халати и домашни пантофи веднага щом пристигнеше полицията.

Айлийн мина внимателно по улицата, като следваше оградата и гледаше да заобикаля храстите и пръстените саксии, щеше да е ужасно нелепо точно преди да стигне до джипа си, да я застреля някой съсед. При колата ѝ липсваше нещо. Айлийн застина на място и се опита да успокои сърцето си. Липсваше нещо, но какво? Беше застанала до храст, обсипан с късни летни цветове, и из въздуха се разнасяше силно уханье на рози.

Тогава разбра. Тялото на мъжа, когото бе застреляла. Нямаше го. Тя се приплъзна възможно най-бързо до мястото, където беше паднал, напразно търсейки с очи локвата кръв, която трябваше да бъде там.

Айлийн остана втречена в чистия асфалт. Не беше възможно. Тя издърпа пълнителя от пистолета си и провери тежестта му. Беше изстреляла един патрон, нямаше как да си го е въобразила. Улучила бе мъжа в гърдите и го беше видяла да отскача назад към асфалта. Където сега нямаше нищо.

Когато се върна при джипа си и опипом намери мобилния си телефон, кожата ѝ беше настръхнала. Каквото и да беше застреляла, то не беше човешко същество, въпреки че изглеждаше и вървеше като човек. Докато чакаше патрула да пристигне, Айлийн се разтрепери.

Брайъргейт, Колорадо Спрингс, Колорадо

Джо се събуди при отварянето на вратата. В щорите на спалнята блестеше настъпващата зора.

Разбра, че е Айлийн още преди тя да повика името му. Тя набързо свали дрехите си, мина през матрака и се сгуши до него. Не ѝ зададе въпроси. Беше гола, кожата ѝ беше студена и миришеше странно. Сякаш беше играла с пиратки. Продължи да трепери още няколко минути. Джо беше почти заспал, щастлив, че е при него, въпреки че и без да пита, знаеше, че не беше това, което искаше и за което бе мечтал. Не се бе върнала от любов. Както и да е. Сега беше при него.

Аламаса, Колорадо

Марша забеляза Алън Бакстър да излиза от сладкарница „Дейлайт“ с няколко кутии уханни понички. Самата тя чакаше на опашката, която се беше проточила до улицата. Паплачта беше пристигнала и бе гладна. Беше шест сутринта и слънцето току-що бе изскочило над планините на изток. Като караул в края на планините Сангре де Кристо се извисяваше огромна планина. Заснеженият ѝ връх Бланка, един от хилядниците на Колорадо и труден за катерене, улавяше слънчевите лъчи. Марша се взираше в зашеметителната гледка, като едновременно не изпускаше от очи и опашката пред себе си. С Алън Бакстър се видяха едновременно.

— Здравейте, госпожице Фаулър — спря се той.

— Добро утро — отговори Марша и се усмихна прекалено широко, за което вътрешно се изпсува. Той изглеждаше страхотно, но тя беше преминала възрастта за подобни неща. — Понички за приятелите ви?

— Да, а вие? — попита той, подхвана кутиите с една ръка и затърси ключовете си. До Марша достигна изкусителната миризма на шоколад. Дано не свършеха, преди да дойде редът ѝ.

— И аз. — Кое то не беше съвсем истина. По-късно тази сутрин в градската библиотека щеше да има много тихо събрание на МУФОН. Робърт Картър бе резервирал залата вчера и закуската щеше да включва понички, кафе и Марша Фаулър. Чувстваше се невероятно притеснена. Някои от тия хора бяха посветили живота и състоянията си на паранормалното и не хранеше илюзии, че ще ѝ се размине без кръстосан разпит. Надяваше се поне поничките да ги умилоствият. А и членовете на МУФОН поначало си бяха симпатични хора. Упорити, но не и зловни.

— Поразително, нали? — каза тихо Алън. Не погледна към опашката, но нямаше и нужда. Сладкарницата се намираше на минаващата през Аламаса магистрала и цялата улица бе оброчена с микробуси с пъстри надписи и сателитни чинии. По-надолу имаше паркиран огромен автобус, по покрива на който като странна прическа стърчеше гора от чинии и антени. Опашка имаше и пред „При Ким“, ресторанта, в който Марша бе обядвала снощи и където срещна Даниъл Грентъм.

Дори в този ранен час бе пълно с хора, хора с настървени, търсеци лица. Хора, които неприятностите привличаха като свещ нощни пеперуди. На някои от тях, като на телевизионните репортери, операторите и журналистите, им се плащаше, за да го вършат. Повечето в момента чакаха на двете опашки. Марша отдавна се бе простила с мисълта да си купи кафе.

— Ще може ли да се срещнем по-късно днес? — попита тя тихо и си отдъхна облекчено, когато той пристъпи към нея, така че не ѝ се наложи да изтърве мястото си на опашката. — Има някои неща, за които искам да поговорим.

— Днес не мога — намръщи се Алън. — Имам малко работа в Колорадо Спрингс. Довечера? Или утре сутринта?

— Имате следа? — попита Марша и усети, че се изчервява. Искаше да скочи и да го сграбчи за добре изгладените ревери на ризата. Знаеше нещо, убедена бе в това.

— Може би — каза тихо той и пристъпи напред редом с нея. И той се бе изчервил. — А вие?

Марша кимна и не можа да се сдържи и се огледа наоколо. Изобщо не ставаше за шпионин. Алън веднага пристъпи по-близо и се наведе към нея като за целувка. Ясно усети миризмата на сапун и свеж шампоан и безмилостно потъпка момичето в себе си.

— Май са били хора, не извънземни — прошепна тя, като едва отваряше устните си. — Даниъл Грентъм мисли, че е сериен убиец, който намира жертвите си на дюните. Преди пет години там са изчезнали двама туристи, и двете млади жени.

Алън отстъпи назад и кимна заинтригуван, сякаш му бе казала нещо от типа къде може да зареди най на сметка колата си. Марша имаше да му казва още толкова много, но не тук. Убиецът можеше да бъде и широкоплещестият мъж пред нея на опашката.

— Да се видим довечера — спокойно каза Алън, но очите му искряха заинтригувано. — Имате ли телефон, на който да мога да ви намеря?

— Да — радостно отговори Марша, измъкна тефтерчето с адресите си и бързо преписа телефона на Даниъл на една празно листче, което откъсна и подаде на Алън. Не успя да се овладее и лицето ѝ стана пурпурночервено. Толкова приличаше на свалка.

Алън изведнъж разбра и ѝ се ухили, намигна ѝ и прибра листчето в джоба на ризата си с такъв жест, който ясно да съобщи на всички наоколо, че току-що е отбелязал ново „завоевание“. Марша изхихика, но веднага постави ръка на устата си. Не се преструваше, а и без това бе ужасна актриса. Не можеше да пресече усмивката си, също както не можеше да престане да усеща свежия дъх на кожата му. Нямахше как да прикрие бръчките, сивата коса и отпуснатата кожа по лактите и коленете си, но въпреки всичко това в застаряващото ѝ тяло продължаваше да живее създание, което щеше да остане вечно младо, леко и жизнерадостно.

Припомниха си Криста Люис едновременно. Усмивката на Алън изчезна, той кимна и се отдалечи без повече думи. Тя го гледаше как си отива, после пристъпи напред с опашката и се опита да притъпи

вълната от отчаяние и чувството за загуба. Криста Люис никога не бе имала възможността да се почувства така, като младо създание, някак си впримчено в застаряващо тяло. След известно време Марша почти успя да се убеди, че самата тя се радва, че го е изпитала.

Бюро за специални разследвания, Колорадо Спрингс, Колорадо

В следобедния час офисът кипеше от работа. Роузън се занимаваше с доклада си и остатъците от сложената до компютъра му салата.

— Не си се побъркала — в типично икономичния си стил отбеляза той, когато Айлийн седна на бюрото си и махна капачката от чашата си мляко с кафе. Часовникът ѝ показваше дванадесет и половина. Беше проспала цялата сутрин с Джо, който с удоволствие бе останал да ѝ нрави компания. Когато се събуди, той си беше примъкнал някаква книга и тихо я четеше. Казваше се „Земетресенията“ и корицата беше издържана в зловещо червено и оранжево. Запасът от книги на Джо беше забележителен. Купуваше книгите по разни разпродажби и ги трупаше по саморъчно сглобените, разпръснати из целия му апартамент лавици. Подбираше ги съвсем случайно, често само по размера на книгата, цвета на корицата или състоянието на обложката.

Когато Айлийн се събуди, той заряза книгата и се изкъпа с нея, после я целуна и заедно тръгнаха на работа. Джо можеше да ходи на работа, когато си поиска, стига да продължава да прави чудеса на всяка военна симулация. Което, както скромно се изразяваше той, не беше никакъв проблем.

— Защо мислиш така? — попита тя Роузън и отпи от кафето си.

— Защото са намерили косми и следи от кръв на паважа, където е паднал твоят „мъж в черно“ — отговори ѝ Роузън. — И не са намерили куршума.

— Моят „мъж в черно“?

— Идея на Харбън. Говорил е с шерифа Гонзалес от долината Сан Луис. Там очевидно се е развихрила истинска мания по извънземни.

— Мъже в черно се очаква да се появяват в долината, не чак тук — обади се Харбън. Както обикновено, Айлийн не беше усетила кога е

дошъл. — Но след като твоят мистериозен джентълмен явно е способен да преглътне деветмилиметров куршум в гърдите, реших, че мога да си позволя известно чувство за хумор.

— Е, поне не съм полудяла — облекчено каза Айлийн.

— Но определено си привлякла вниманието на някого — продължи Харбън. — Било е чисто покушение и съм почти сигурен, със земен произход. Проверихме апартамента ти, но няма следи от взлом или експлозиви. Все пак предпочитам да не ходиш там, преди да разберем какво точно се е случило вчера. Съседката ти Мария прибра котката, обеща да се грижи за нея, докато се върнеш.

Айлийн кимна и отпи огромна глътка кафе. Експлозиви!

— С Роузън ще поемете Лийтсдейл и връзката с убийството на Люис. Назначих Питър О'Брайън да разследва твоя случай. Опитай се да не мислиш за това. — След което Харбън изчезна.

— Опитай се да не мислиш за това — сериозно подхвърли Роузън, когато Харбън се скри в офиса си.

— Ха, ха — каза Айлийн тежко.

— Ами Джо? Разгада ли файловете?

— А, да, забравих да ти кажа. Успя. Сетил се, че...

— Задръж, докато стигнем до джипа — прекъсна я Роузън.

— Къде отиваме?

— Без въпроси — отговори той.

Айлийн сви рамене и затвори пак кафето си.

— Какво става? — попита раздражено тя вече в джипа. Не беше продумал през целия паркинг, което бе необичайно дори за Роузън.

— Да се поразходим до „Райската градина“ — предложи той. — Времето е хубаво.

„Райската градина“ беше живописно скално образувание в самия център на Колорадо Спрингс; напълно вертикални, побити често само на метър един от друг огромни каменни стълбове. Съчетанието между яркочервения им цвят и тъмнозеленото на дърветата и храстите около тях правеше картината зашеметяваща. Из градината се пресичаха пясъчни пътеки, идеални за джогинг или каране на велосипед, и като цяло мястото беше страхотно.

През няколкото минути път Роузън не каза нито дума. Айлийн упорито отказа да се опита да поведе разговор. Сам щеше да започне, когато е готов.

Паркингът на входа бе почти пълен. Около две от бъгитата на парка се суетяха няколко жени, заобиколени от ярко облечени дечица. Когато Айлийн паркира на опразненото от тях място, те вече бяха успели да натикат бебетата и бибероните им в едното бъги, по-големите деца в другото и се отдалечаваха с израз, в който бяха примесени умора и триумф.

Айлийн излезе от джипа и затвори вратата. Носеше се уханието на борове и напечени от слънцето камъни. Отдалечаващите се гласове на жените с количките долитаха до тях тихи и безсмислени като крякане на гъски.

— Разкошен ден — каза Айлийн на Роузън. — А сега ще ми кажеш ли, защо ме доведе тук?

Очите на Роузън проблеснаха. Той затъкна бутилка вода в отделеното специално за нея място на колана си и посочи към първата алея. Айлийн въздъхна и го последва.

Едва сред първите дървета, когато паркингът зад тях изчезна, Роузън разкърши рамене и отпи от бутилката си.

— Извинявай за играта на шпиони — каза той, — но кой, мислиш, е способен да оживее с деветмилиметров куршум в гърдите си?

— Нямам представа — каза Айлийн. — Обаче имам чувството, че ти знаеш.

— Ченге би могло — мрачно каза Роузън. Продължиха мълчаливо. Жените бяха свърнали по друга алея и сега пред тях нямаше никой, освен един човек с куче малко по-напред.

— Предпазна жилетка?

— Нещо такова. Което в най-лошия случай означава ченге. Има още една възможност. Кой друг носи предпазни жилетки?

— Военните — отговори Айлийн. Денят бе топъл, но изведнъж усети как потта по челото ѝ се вледени.

— И аз няма да се прибирам тази вечер — каза Роузън. — Харбън ме извика сутринта. Опитах се да се противопоставя, но той имаше повече аргументи.

— Трябва да е свързано с Лийтсдейл. И с Люис.

— Така мисли и Харбън. Аз също. И ето го и следващия въпрос, ако приемем, че сме отговорили на първия: защо да си правят труда да те убиват?

— Не съм направила нищо — каза Айлийн.

— Направи връзката между Лийтсдейл и тази Люис — каза Роузън. — Вода?

Айлийн пое бутилката и с благодарност отпи. Късното августовско слънце прежуряше като през лятото. Нямаше вятър и около Фронт Рейндж не се виждаха буреносни облаци, което беше сигурен знак, че времето ще се промени. Утре на запад можеше да се появи гъста пелена дъждовни облаци. Или до полунощ да падне десетсантиметров сняг. Циганското лято беше абсолютно непредвидимо.

— И аз открих нещо — каза Айлийн. — По-точно Джо го откри. — Тя накратко обясни симулациите на земетресенията. Роузън я изслуша неподвижен, със спокойно и забележително сухо лице. Когато Айлийн стигна до земетресението Ню Мадрид, той премести тежестта си на другия крак и примигна.

— Не ми харесва — каза накрая той.

— И на мен. Въпреки че някои от земетресенията, които е запазил Лийтсдейл, се оказаха фалшива тревога. Мисля, че и това трябва да е такова. Но не разбрахме защо са убили Лийтсдейл. Само че как са разбрали какво е открил Джо? Изобщо откъде могат да знаят за Джо?

— Никой не знае за Джо, освен Харбън и аз — каза Роузън. — И Люси Джомети.

Беше самата истина. Потайната като котка Айлийн не беше обсъждала гаджето си с никого от отдела. Името Джо Танър не беше известно дори на приятеля ѝ Гари Хилиър. Гари беше репортер отпреди Айлийн да се роди и веднага беше разбрал, че тя си има гадже. Безмилостно се беше опитал да открие на кого точно се дължи доволният блясък в очите ѝ, но дори той не бе успял.

Пътеката леко се изкачваше и водеше към открита площадка с недорасли храсти, от която се откриваше зашеметяваща гледка към побитите камъни в градината. Мъжът с кучето беше седнал там с тетрадка на колене, замечтано загледан в пейзажа. Айлийн го изглежда подозрително, но той дори не помръдна глава.

— Което значи, че опасната комбинация е Лийтсдейл и Люис — каза Айлийн. — Ако това е вярно, то...

— Тогава информаторът ни, Алън Бакстър, може също да е в опасност — подхвърли Роузън. — Харбън се е свързал с Гонзалес. Очевидно господин Бакстър е тръгнал насам и ще ти се обади по някое време следобед. Тогава ще говорим с него. Какво ти става?

Айлийн беше замръзнала на място със здраво преплетени ръце, съвсем сляпа за красотата на откриващата се пред нея гледка. Искаше да се обърне, да побегне към колата, да открие баща си и да се увери, че той е в безопасност. А ако го направеше, щеше да се наложи да обясни на Дейв Роузън коя е истинската Айлийн Рийд. Изоставената Айлийн Рийд, осиновената Айлийн, Айлийн, такава загубенячка, че дори собствената ѝ майка...

Усещаше, че се задушава. Роузън спокойно стоеше и я наблюдаваше. В сърцето си тя прокле Теди Шоу, задето я беше отвел при Гери Матюс и бе разбил черупката на предишния ѝ живот на хиляди парчета, които не можеха да се залепят наново.

Време бе да спре да се опитва. Въпреки срама от тази мисъл сякаш ѝ олекна.

— По дяволите — каза тя, когато най-после успя да преглътне. Погледна изпитателно Роузън и срещна търпеливия му поглед. — Трябва да ти кажа нещо.

— Той ти е роднина, нали? — веднага попита той.

Айлийн избухна в смях. Опита се да затвори уста и с двете си ръце, но смехът не секваше. Роузън стоеше сериозен и чакаше пристъпът ѝ да отmine. Беше сигурна, че ако започне да плаче истерично, би я цапнал със същото непоклонливо спокойствие. От мисълта смехът ѝ изтъня до кикот.

— Съжалявам — каза накрая тя и избърса крайчеца на очите си. — Просто се бях приготвила да ти разкажа невероятната тайна и...

— Видях неговата снимка, докато проверявах алибито му. Приличате си като две капки вода. Баща ли ти е?

Това вече беше прекалено много. Айлийн учтиво му направи знак да изчака, после се обърна и със залитане побягна към най-близкия храст, където повърна всичко, кафето си, мюслите от закуска и нещо, което приличаше на вчерашната пица. Нямаше да се учуди да види и обяд от гимназията.

Най-после, след цяла вечност, тя се отпусна на пети и се изплю няколко пъти, за да прочисти гърлото си. Роузън я докосна леко по

рамото и ѝ подаде бутилката с вода. Айлийн изплакна уста и с благодарност отпи. Върна му бутилката и с крак зарови повърнатото с малко от сухата червеникава пръст.

— Съжалявам — каза тя и се изправи.

— Няма нищо — сви рамене Роузън. — Но трябва да тръгваме. Трябва да се убедим, че когато пристигне, господин Бакстър ще е в безопасност.

— Нека засега си остане господин Бакстър за останалите. Още не съм готова.

— Е, мисля, че Харбън знае — каза Роузън. И без това тъмното му лице изведнъж притъмня още повече и Айлийн разбра, че се е изчервил. За пръв път, откакто го познаваше. Тя го изгледа с любопитство, после разбра.

— Говорили сте за мен! — обвини го тя. Роузън сведе очи, примигна и се изчерви още повече. Тя се изсмя пак, но това вече си беше нейният смях, силен и искрен. — Да клюкарствате като момичета. И за какво толкова говорихте?

— Нищо, само за това, че Алън Бакстър със сигурност не е уайомингският ти баща. Харбън се е срещал с него при повишението ти в инспектор.

— А, да — каза Айлийн и изведнъж усети колко ѝ липсват майка ѝ и баща ѝ. Когато получи значката си, се бяха надули от гордост като гъби след дъжд и настояха да я заведат на вечеря в Денвър, в някакво модно място, което бяха открили при едно от пътуванията си там. Вечерята беше екстравагантна и ужасно скъпа, тя изпи прекалено много шампанско и спа на рамото на майка си през целия път към къщи.

— Това са хората, които ме осиновиха — каза тъжно тя. — Не познавах баща си. Мислех го за умрял. Майка ми ме взе със себе си и така и не ми каза как да го намеря, преди да умре. Срещнахме се по странно съвпадение.

— Понякога се случват и такива неща — каза Роузън. Лицето му вече беше възвърнало нормалния си цвят. Подаде ѝ за пореден път бутилката и тя дълго пи, после му я върна и безмълвно кимна. Водата беше неговият вариант на окуражителна прегръдка и цял разговор — който никога нямаше да проведат — за Айлийн и баща ѝ. Роузън

никога нямаше да я следи или да разкаже за миналото ѝ на Питър О'Брайън след няколко бири в кръчмата.

— Благодаря. — Знаеше, че няма нужда да казва повече.

— Нека се върнем и намерим господин Бакстър — обърна се Роузън.

— Къде ще го заведем? — понечи да попита Айлийн, след като подминаха човека с кучето. В края на алеята вече се виждаше паркингът. Микробусът на майките още беше там, но повечето коли бяха изчезнали. Обедната тълпа се бе върнала на работа.

— Мисля, че трябва да го отведем при Джо — каза Роузън. — Ако можеш да го уредиш. Искам да видя симулацията. А и никой не знае за Джо, освен нас двамата.

Айлийн се опита да свие безгрижно рамене. Почувства се така, сякаш някой току-що ги беше стиснал в менгеме.

— Супер, ще свърша с всички тайни наведнъж — промърмори тя. За нейна изненада от Роузън се раздаде звук, поразително приличащ на приглушен смях.

ГЛАВА 16

Брайъргейт, Колорадо Спрингс, Колорадо

— Здравсти, Айлийн, ела да погледнеш това... — Джо рязко млъкна. Не беше сама. В миниатюрното пространство пред вратата му се бяха сместили още двама души. В единия разпозна Роузън, партньора на Айлийн. Другият беше много по-стар, висок и белокоп и изглеждаше познат.

— Здравсти, Джо — каза Айлийн. Беше бледа. Когато бе много изморена или притеснена, около носа ѝ избиваха лунички, наследство от прекараното на слънце детство.

— Влизайте — каза Джо, но не отстъпи встрани. Остави книгите, които носеше, на масичката до вратата и прегърна Айлийн. Тя не отговори на прегръдката му, но не се и отдръпна. Миришеше на ментови дражета, които обикновено мразеше, и на поостарялата си собствена миризма на пот. Нещо ѝ се беше случило днес.

— Може ли да влезем, Джо? — попита Роузън. — Някой се опита да убие Айлийн вчера. — Както винаги Роузън каза много със съвсем малко думи.

Високият белокоп мъж потрепери от изненада и долната му устна увисна.

— Какво? — попита той прекалено високо. — Не ми казахте за това.

— Пусни ги, Джо — каза Айлийн и се освободи от прегръдката му. Беше стояла притисната към него едва секунда-две, но вече изглеждаше нормално и луничките бяха изчезнали.

Джо отстъпи назад и след няколко секунди Роузън беше затворил и заключил външната врата. Съзнанието на Джо все още беше погълнато от земетресения, Мисисипи и разломната зона Ню Мадрид и с усилие успя да се пренастрои на казаното от Роузън.

— За вечеря мислех да изпека наденички — глупаво каза той. — Имате ли нещо против?

Айлийн се разсмя и лицето ѝ почти възвърна нормалния си цвят.

— Естествено, че не. Нека отидем в кухнята и си отворим по една бира, а после всеки ще разкаже докъде е стигнал.

— Някой се е опитал да те убие! — повтори белокосият. Сега неговото лице беше преbledняло. Джо за пореден път се запита кой, по дяволите, е този. След това казаното най-после достигна до съзнанието му.

— Някой се е опитал да те убие! — обърна се той към Айлийн.

— Да, и това е една от причините да сме тук. — Сви рамене, сякаш темата слабо я засягаше. — Нека караме нещата поред. Първо трябва да седнем и поговорим. А после да хапнем, защото умирам от глад.

Джо поведе малката групичка към кухнята. Масата, грубо парче дъбово дърво, се намираше на мястото, където в нормалните кухни би бил кътът за хранене. Джо обаче беше покрил едната от стените с лавици за книги. Двете други стени гледаха към малко използвания му кухненски плот и към всекидневната. Плъзгащи се остъклени врати водеха към малка тераса и заден двор. Газовият грил беше включен. Джо твърдо вярваше, че най-добрият начин да почистиш грила е да пуснеш пламъка на максимално и да го оставиш така петнадесетина минути. Димът от грила се виеше на спирали из топлия и застоен като стар дъх вечерен въздух. Времето щеше да се промени, Джо беше сигурен в това.

Тази вечер беше запланувал да изпече дебели полски наденички и да ги залее обилно със соев сос и горчица. Беше купил и картофена салата и зеленчуци, от които се надяваше Айлийн да успее да забърка нещо вкусно. Искаше да ѝ се реваншира след последните вечери на пица. За щастие купуваше всичко в големи опаковки и щеше да нахрани гостите си с това, което иначе мислеше да замрази.

— Бира? — попита той непознатия, отвори хладилника и извади бири и бутилка дестилирана вода за Роузън. Нямаше защо да го пита. Още пазеше останалото от опаковката от шест бутилки, които Роузън беше донесъл. Предполагаше, че с Роузън може би щяха да се сприятелят, стига той да не беше партньор на Айлийн. Сега обаче беше сигурен, че Роузън е влюбен в нея, а не можеше да си представи друг да обича Айлийн. Той подаде водата на Роузън и седна с бирата си в ръка. Все още непредставеният мъж последва примера му.

Айлийн отпи със затворени очи огромна глътка от бирата си. Направи го, сякаш пиеше лекарство. Роузън отвори водата си и се отправи към задната тераса на Джо.

— Ще проверя грила — каза той и тихо изчезна зад вратата.

— Е, добре — каза Айлийн, пое ръката на Джо в своята и го погледна в очите. Луничките ѝ изведнъж се появиха отново. — Това май ще е най-трудната част, затова нека я приключим бързо. Това е Алън Бакстър и той ми е баща.

— Но... — каза Джо и усети, че Айлийн прекалено силно стиска ръката му.

— Срегнах го преди два дни и това е първата ни среща, откакто бях на три години. — Гласът ѝ беше тъничък, прегракнал и упорит. — Осиновиха ме, когато бях на четири, и никога не съм искала да бъда дете на някой друг, освен на родителите си.

— Ти все още си — спокойно каза мъжът — бащата на Айлийн.

Джо го погледна, забеляза приликата помежду им и изведнъж разбра защо бе помислил, че е виждал някъде този човек. Скулите му бяха същите като на Айлийн и разположението на очите също, само дето неговите бяха особено жълто-кафяво, а нейните — сини. Височината, дългите, чувствителни ръце бяха същите.

Айлийн изгледа мъжа — Алън Бакстър — равнодушно и студено каза:

— Знам.

— И как се срещнахте? Всъщност, чакай, не е ли това приятелят на Криста Люис? Този, с когото се срещна, за да говорите за Джим Лийтсдейл?

— Да — каза Айлийн и изви устата си в гримаса. — Трябваше да ти кажа още тогава, Джо, но сама не можех да го повярвам. Извинявай.

— Няма защо — автоматично стисна ръката ѝ Джо. Нали така се отговаряше, когато ти се извиняват. Няма нищо дори и да има. Дори и човекът, когото обичаш с цялото си сърце, да не те обича достатъчно, за да потърси от теб утеха, разбиране или помощ. Няма нищо, но всъщност има. Има болка.

— Така че двамата с господин Бакстър се озовахме въввлечени от двете страни на един и същи случай — продължи вече по-бързо Айлийн, очевидно облекчена да премине към по-безопасни теми. —

Той е на гости при приятели в долината Сан Луис, а ние разследваме случая си оттук.

— И после някой се е опитал да те убие? — намеси се Алън Бакстър. — За Бога, какво става?

Роузън приплъзна стъклената врата, погледна към събраните около масата хора и посочи с глава към оставената от Джо в кухнята тава с наденички.

— Наденичките.

— Някой се опита да ме застреля, докато се прибирах вкъщи вчера — каза Айлийн и стана да му подаде чинията.

Роузън изчезна към грила. Джо също стана, отиде до хладилника и се захвана да изважда подправки и помощни чинии.

— Трябва да са те чакали — каза той. — Тръгна си късно.

— И аз така мисля — каза Айлийн и започна да събира чинии, салфетки и прибори с привичните движения на човек, който знае мястото на всичко.

Джо погледна към Алън Бакстър и забеляза безизразното му, замислено изражение. Алън гледаше право в него и за момент Джо почувства, че е на път да се изчерви.

— Както и да е — продължи Айлийн. — Към мен се приближи някакъв мъж, все едно е излязъл да се поразходи, което може и да беше минало в десет, но не и в два през нощта. Мисля, че щеше да ме застреля с пистолет със заглушител, после да ме пренесат в колата, която го чакаше, и да откарат трупа ми някъде. Но аз видях пистолета и го изненадах достатъчно, за да го изпреваря и да го прострелям право в гърдите.

Тя шумно тупна чиниите на масата и сведе очи към ръцете си.

— Прекарах следващите секунда-две в размисли как така за два месеца убих двама души и тогава приятелите му се появиха с гръм и трясък от долната пресечка. Аз прескочих през най-близката ограда и заобиколих и докато се върна при джипа си, цялата банда — трябва да са били най-малко двама души, но не знам колко точно — беше изчезнала, включително и мъжът, когото бях застреляла...

Плъзгащата се врата отново се отвори и пропусна вътре уханието на цвъртящи наденички. Устата на Джо веднага се напълни със слюнка.

— Капитан Харбън смята, че някой се е опитал да убие Айлийн, защото тя свърза Джим Лийтсдейл и Криста Люис — каза Роузън и приплъзна вратата зад гърба си. — Така че ако са опитали да убият нея, ще се пробват и с мен, и с господин Бакстър.

Джо остави купата с картофена салата на масата.

— И никой не иска да убие мен? — попита той. — Не, естествено, че не. Никой не знае за мен, нали? — Той погледна Айлийн. Нещо тежко сякаш падна от плещите му.

— Не исках да... — започна тя и изведнъж спря. Не трябваше да казва нищо.

За пръв път лицето на неговата Айлийн беше напълно открито. В този момент бе готов да заложи живота си, че тя го обича.

— Може ли да ни е проследил някой? — попита Алън Бакстър и лицето на Айлийн се промени, сякаш беше пуснал щори.

— Затова бяхме в служебна кола. Ние с Роузън оставихме колите си в отдела. Твоето бронко също е там. Харбън проверява и трите за бръмбари.

Алън подскочи и веждите му се склучиха.

— Ще претърсват колата ми? Не съм им разрешавал, искам да кажа... не искам да го правят.

— Наркотици? — попита Роузън. — Май трябваше да попитаме предварително.

— Няма никакви наркотици, за Бога, само пушката ми и моят пистолет калибър .357 — каза Алън Бакстър. — Това незаконно ли е в Колорадо? Трябва ли да имам разрешително или нещо подобно?

— Законите са същите — убеди го Айлийн. — Пистолетът ти не е със спуснат предпазител, нали?

— Не, но е зареден — нещастно каза Алън. — А и имам стотици мухи за риболова. Хиляди може би. Сортирал съм ги и съм ги завързал и ако отворите рязко някоя кутия, всички ще отлетят.

Джо се разсмя. Не можеше да се спре. Понякога нещо просто му се струваше смешно и нищо на света не можеше да му попречи да се засмее. Алън, Айлийн и Роузън се обърнаха към него.

— Ще проверяват колата му за бръмбари — успя да обясни той преди следващия пристъп. Никой не се разсмя с него. Гледаха го като сериозни съдии, от което той се разсмя още по-силно. — Ще отида да

проверя наденичките — предложи услугите си той и се шмугна зад плъзгащата се врата, преди напълно да е загубил контрол.

Продължи да се смее в тихата вечер. Наденичките съскаха и подскачаха на скарата. Роузън ги беше подредил прилежно в редици, прекалено близо една до друга за вкуса на Джо. Той пое вилицата и ги раздалечи, като внимаваше мазнината им да не подпали скарата и овъгли храната. Изведнъж му се прииска на грила да лежаха и дузина царевични кочани направо с листата. Щяха да бъдат идеална гарнитура към малкото му пиршество. Вратата се отвори. Нямаше нужда да се обръща, за да разбере, че е Айлийн.

— Миришат страхотно — неловко каза тя.

— Естествено — тържествено отговори той, обърна се и размаха вилицата за барбекю във въздуха. Айлийн затвори вратата зад гърба си и пристъпи към него.

— Имам да ти казвам още неща за... себе си — каза тя.

— Добре — равно отговори Джо. — Ще ми се да ми имаше достатъчно доверие, за да ми ги кажеш и преди.

— Не можех — прошепна с мъка тя, без да го погледне. — Но ще го направя сега, обещавам. Само не сега и не тук. Ще изчакаш ли, докато съм готова?

Думите ѝ увиснаха във въздуха, замрели неподвижно като дима от барбекюто. Лицето на Айлийн се изчерви, после пак пребледня. Изглеждаше изморена, нещастна и тъжна. Джо сведе вилицата и протегна свободната си ръка. Тя бързо се стгуши в прегръдките му, като птиче.

— Ще чакам — обгърна я с двете си ръце той, като гледаше да държи зъбците на вилицата по-далече от косата ѝ. — Не се безпокой за мен, любов моя. Никога. — За момент раменете ѝ потрепериха, после тялото ѝ застина в прегръдките му.

— Благодаря ти — прошепна тя във врата му. — Не мога да те изгубя. Наистина не мога.

— Нямаш никакви шансове — престорено застрашително каза Джо. — Бих правил любов с теб веднага, но хората ще говорят. Съседите. Партньорът ти. Баща ти. А и наденичките ще изгорят.

Айлийн разхлаби прегръдката си и се отдръпна. Той се обърна да провери наденичките. Беше застанала до него и той скришом я изгледа. Все още беше изморена, но лицето ѝ беше розово, а очите

блестяха. Магьосникът Джо Танър, помисли си той самодоволно и подхвърли една наденичка толкова високо, че едва не я изтърва на пода.

— Ще направиш ли салатата, докато свърша с тия тук? — попита я той. — Купих нещата, но не ми остана време.

— Добре. Имаме да обсъдим още много неща. Така че побързай.

Джо обърна наденичките и замислено се загледа във ваничката на грила. Вратата зад него се отвори и пак затвори. Всичко щеше да се нареди, помисли си той, всички неща. Трябваше винаги да си рецитира Робърт Бърнс, докато пече наденички... И той си заподсвирква.

Военновъздушна база „Питърсън“, Колорадо Спрингс, Колорадо
Джейкъб Мичъл мълчаливо седеше на бюрото си. Беше поставил длани върху струпаните пред него гъсто изписани с думи и цифри листове и замечтано гледаше към отворения прозорец, в който спокойното късно следобедно небе бе като бездънно синьо езеро. Беше напълно готов.

— Военно положение — каза на глас той и се наслади на звука от собствения си глас. Гласът му бе невероятен, мек и наситен като масло. В идните дни щеше да има нужда от всичките си таланти.

За този ден, за този момент се беше подготвял цял живот. Беше разбрал иронията зад фразата „служи на обществото“ още на седем, когато започна да се интересува от история. Единственият път към властта в тази страна, Америка, беше политиката. А някои от поумните президенти бяха показали достатъчно ясно, че не са подвластни на законите, дори на най-обикновените от тях.

Но всички президенти се подчиняваха на конституцията и примирено напускаха поста си след своя мандат, оставяйки страната да се поти през поредните избори и новата администрация. Мичъл знаеше, че администрация с двадесетгодишен опит би достигнала забележителен успех. Трябваше само един човек, един президент, да осигури стабилно предводителство. Страната отчаяно се нуждаеше от това.

Мичъл знаеше, че той е човекът, който щеше да помогне на страната си. Хората му знаеха. А и медиите явно също го знаеха. Винаги беше получавал положителни, дори ласкателни отзиви в

пресата. Но Америка упорито се държеше за глупавите си панаирджийски избори, в които глупавият електорат отново и отново гласуваше за погрешния човек.

— Военно положение — повтори той. Това беше решението, разбира се. По време на военно положение не се провеждаха избори. Не важеше конституцията. Нямаше съдилища, нямаше свободна преса. През военното положение имаше само един човек, чиято дума бе закон. И този човек беше директорът на ФЕМА. А директор на ФЕМА за западната част на Съединените щати беше Джейкъб Мичъл. Липсваше му само природно бедствие. Природно бедствие достатъчно голямо, за да наложи военно положение. А веднъж наложено, нямаше да има път назад.

Ръцете му погалиха листовите. Тук, под дланите му, беше планът, който щеше да го изстреля на най-висшия пост в целия свят. Знаеше, че е изпипан до най-малката подробност. И че нищо нямаше да му попречи да го пусне в действие.

Брайъргейт, Колорадо Спрингс, Колорадо

— Не са отваряли нищо в бронкото ти — каза Роузън и затвори мобилния си телефон. — Проверили са само за електроника. Джийн каза да ви благодаря за предупреждението за оръжията. В никоя от колите няма бръмбари. Нито в апартаментите ни.

— Доста са предпазливи — замислено отбеляза Айлийн.

Бяха във всекидневната на Джо. Айлийн се беше натъпкала с наденички, картофена салата и соев сос и единственото, което искаше в момента, бе да поспи малко. Беше се излегнала на късия диван, с глава, опряна на рамото на Джо. На другия, по-дълъг диван седяха Роузън и Алън Бакстър. И те изглеждаха сериозно преяли, а бирата само влоши положението. Слънцето почти беше стигнало до Фронт Рейндж. През кухнята лъчите му чертаеха златни ивици по килима във всекидневната. Времето още не се беше развалило, само бе малко позадушно от преди един час. Айлийн с мъка държеше очите си отворени.

— Ще направя кафе — обяви Джо. — После, когато се посъбудим, ще ви покажа симулацията си. Днес прехвърлих и някои книги. Може би нещата ще започнат да си идват на мястото.

Джо отиде в кухнята и Айлийн се изправи и потъна назад във възглавниците на дивана. Джо избираше мебелите по същия начин, както и дрехите си, важеше само критерият да бъдат максимално удобни. Преди доста време Айлийн случайно беше забелязала етикета на дивана — доста скъпа марка. Но помощните маси се оказаха пълен боклук, фурнирът вече се лющеше по ъглите.

Пронизителното бръмчене на електрическата мелничка накара Алън Бакстър да подскочи на мястото си. Айлийн го погледна и за момент намеренията ѝ се изпариха. Беше изтървала контрола над Алън Бакстър, интересен заподозрян в убийство, и виждаше само баща си, който стоеше само на около метър от нея и също я гледаше. Нещо изпълни устата ѝ като вода, само че това имаше вкус на страх. Само дето нямаше как да е страх. Защо да се страхува от този човек?

— Ще остана в ранчото на Сам и Бет Уилямс още една седмица — каза Алън. — Май имам да ви разкажа нещо интересно след симулацията на Джо. Говорих с една жена от града, не, чакайте, не мисля, че е оттам. Тя е учителка като мен, пенсионирана е и ми каза, че според кореняците Криста е била убита от някого на дюните.

— Изнасилена и убита — каза Роузън. — Днес получих предварителния доклад на патолога. Няма сперма, копелето е било с презерватив. Може и да си е мислил, че така няма да го открием, но намерихме няколко косъма, които не са нейни, а и има всички белези на изнасилване. Така че, ако го спипаме, ще имаме право да му предявим обвинения.

— Изнасилена — повтори Алън с далечен, ужасен глас. — О, Криста. — Той се преви и зарови лице в дланите си. От кухнята се чуваше гъргоренето на кафемашината на Джо, който се върна в стаята с жизнерадостна усмивка.

— Кафето идва след секунда — обеща той и погледна загрижено Алън. — Какво има?

— Съжалявам — каза Роузън на Алън. — Бях забравил, че я познаваш.

— Криста Люис е била изнасилена, преди да я убият — обясни лаконично Айлийн.

Джо се наведе над Алън и постави ръка на рамото му.

— Съжалявам, човече. Дръж се.

— Вече ми мина — каза Алън с приглушен глас. — Беше от шока.

Той най-после се изправи и свали длани от лицето си. Очите му бяха зачервени и изглеждаше уморен. Кимна на Джо, който го потупа по рамото и се върна в кухнята. Айлийн седна на мястото си. Чувстваше се едновременно неловко и глупаво. Но не успя да се насили да стане, да отиде при този човек, да го прегърне или поне да го потупа по рамото, както беше направил Джо преди малко.

— Кафе — съобщи Джо. — Адски горещо и тъпкано с кофеин.

— И така, накратко — започна с една от любимите фрази на Айлийн Джо и отпи последната глътка кафе от чашата си. — Имаме разломната зона Ню Мадрид, тема, по която станах нещо като експерт. Знаете ли, че за няколко часа след земетресението точно до зоната Мисисипи всъщност е текла назад?

— Трудно е да си го представиш — каза Алън Бакстър, който внимателно беше обхванал чашата си с две ръце. Той и Роузън седяха на кухненските столове. Айлийн се бе сетила, че след като лаптопът на Джо е портативен, могат да гледат симулацията навсякъде, но не предложи да го преместят във всекидневната. В кабинета на Джо беше и свързаният с Интернет компютър, както и безброй още машинарии, повечето компютри. Стените бяха облицовани с книги, книги се издигаха в купчини и по пода. Ако къщата имаше сърце, то беше тук.

— Има още много, но повечето и сам не мога да повярвам — каза Джо. — Днес взех някои книги от библиотеката. Сан Андреас например. Всички знаят за Лос Анджелис и Сан Франциско, нали?

— Да — измърмори Айлийн.

— Е, оказа се, че Сан Андреас е по-безопасна зона от Ню Мадрид. Плочата там е начленена като напукана чиния. Вярно е, че браздите минават точно под Лос Анджелис, но те всъщност поглъщат силата на земетресенията.

— Поглъщат я? — попита Роузън.

— Нещо като буфери, ако мога да се изразя така. Земетресението се заражда в разломната зона, но не се разпространява като голяма вълна. По-скоро като вълна, която се удрия в поредица от скали. Така силата на вълната се загубва и остатъкът, който се движи между скалите, е много по-слаб и неконцентриран.

— В Ню Мадрид няма пукнатини, така ли? — попита Алън Бакстър.

— Няма малки напуквания. Когато земетресението избухнало през 1812, порцеланът в къщите в Бостън се натрошил. В Денвър водата се разплискала в легените, нали ги знаете, имало ги е във всяка стая. — Джо описа кръг с ръка, като се опита да покаже формата им.

— Кана и леген за миене като по уестърните — каза Алън. — В Денвър?

— Денвър. По разломната линия Ню Мадрид — Литъл Преъри цели къщи пропадали в пукнатините, които се отваряли в земята. Реката закипяла и за секунди потъмняла от калта и чакъла. Дърветата, които били потънали на дъното, се изстреляли във въздуха като заредени с динамит. — Джо натисна някакъв бутон и Ню Мадрид се показва в ярки, жизнерадостни цветове на малкия екран на лаптопа.

— Падали дървета. Много хора се качвали на тия, които били достатъчно големи да прекосят по тях пукнатините в земята. Вдигнал се ужасен шум, а въздухът се изпълнил със серни изпарения. Представяте ли си каква невероятна нощ е било? Нямамо е телевизия, нито радио, хората бягали от реката и се опитали да преминават по дърветата. Поглъщали ги появилите се покрай бреговете подвижни пясъци, а малките лодки били завличани на дъното от водовъртежите или погребвани под сриващите се склонове на бреговете.

— Хей — продължи той, все още загледан в екрана на лаптопа. — От начина, по който изчисляваме евентуалните жертви от атомни бомби, може и да успее да изчисля колко хора биха загинали при едно такова земетресение днес. През 1811 в долината на Мисисипи са живели само три хиляди души. Не знам колко живеят днес. Сигурно милиони. Трябва да програмирам интензитета в епицентъра и намаляването на силата по периферията. Така ще разберем къде биха се получили най-много разрушения... — Джо придърпа краката си и седна върху босите си пети.

— Чакай малко — каза Алън. — Да се върнем малко назад. Къде се вписва Криста Люис във всичко това?

— Мислим, че Лийтсдейл е щял да изкара наяве проекта за предвиждане на земетресенията — отговори му Айлийн. — А Криста е била по някакъв начин свързана с това.

— Криста и Големите пясъчни дюни — каза Роузън.

— Ей, Джо, имаше ли нещо за Големите дюни във файловете на Лийтсдейл?

Джо, все още загледан в екрана на лаптопа, подскочи в стола си.

— Какво?

— Файловете на Лийтсдейл. Големите пясъчни дюни — развеселена повтори Айлийн. Ако го оставеха, Джо можеше да се отнесе за часове и когато пак им обърне внимание, да е програмирал компютъра да показва щетите цветно и триизмерно.

— Не, не мога да си спомня — каза той, без да отмества очи от монитора. Беше като хипнотизиран.

— Ами нещо странно, нещо, което да не се връзва? — попита Роузън.

— А, да, имаше нещо. Лийтсдейл беше запазил една снимка, която изобщо не бе симулация.

— Какво имаше на нея? — попита Алън.

— Стори ми се доста не на място. Между всичките тези снимки на мадами имаше черно-бяла снимка на Никола Тесла.

— Кой е Никола Тесла? — попита Роузън.

— Той е известен тук, в Колорадо Спрингс, и би трябвало да е известен по целия свят. Бил е изобретател. Открил е променливия ток, знаехте ли?

— Не, това е направил Томас Едисон — поправи го Алън.

— Да, ама не. Едисон е изобретил електрическата крушка. Тесла и Томас Едисон били големи съперници. Едисон открил правия ток, а Тесла — променливия и сега всички използват променлив. Но кой е по-известен? Едисон. Тесла продал патента си на „Уейстингхауз“, за да може да изпревари „Едисон Пауър“. Успял, но умрял разорен и забравен в един въшлив хотел в Ню Йорк.

— Някъде отгук ли е? — попита Алън. Изглеждаше объркан. — Или от пясъчните дюни?

— Не — каза Джо, отдавна забравил за лаптопа си. — Хърватец е, емигрирал в САЩ още млад. През лятото на 1899 провеждал експерименти в Колорадо Спрингс. Затова и Музеят на Тесла е тук. Един ден се помотах натам и веднага станах теслафил.

— Какво значи Тесла файл? — попита Алън.

— Теслафил, с „и“ — усмихна се Айлийн. — Като обратното на фоб. Наистина голям фен.

— Тесла е бил много странен, много — засмя се Джо. — Една вечер гръмнал цялото захранване на града, докато правел някакъв експеримент. Обичал да кани хора да присъстват на електрическите му експерименти. Виждал съм го на снимка насред малка гръмотевична буря, която сам възпроизвел. Всеки друг би се притеснил да не се изпече жив, но Тесла най-спокойно си чете книга.

— Какво общо има това със земетресенията? — попита Роузън. — Защо Лийтсдейл е оставил снимката му във файловете си?

— Има снимка, името му и координати — каза Джо. — Ей, знаете ли, че в музея купих книги за него? Бяха от тези, нали ги знаете, които хората сами печатат в мазетата си. Само че така и не ми остана време да ги прочета. Да видим дали ще ги намеря. — Той стана и излезе с чашата си кафе в ръка.

— Но какво общо има това с Големите пясъчни дюни? — попита Алън.

— Не знам — каза Айлийн и почувства как по гърба ѝ като котешка лапичка пролази тръпка.

— Ей, Джо — провикна се Роузън. — Закъде бяха тия координати?

— Не проверих — провикна се от другата стая Джо. Според гласа трябва да беше в кухненската ниша и да рови из книгите си. — Трябваше да го направя, но се залисах с Ню Мадрид.

— Можем ли да проверим? — попита Алън. Никой не отговори от другата стая.

— Джо? — повика го Айлийн. Пак не последва отговор. Косъмчетата по ръцете на Айлийн настръхнаха. Тя понечи да стане с ръка на пистолета си и в този момент Джо се показа на вратата.

Лицето му беше мъртвешки бледо, сякаш не само бе видял призрак, но и сам се беше превърнал в такъв. Стискаше празната си чаша толкова силно, че кокалчетата на ръката му бяха побелели.

Носеше някакви книги, всички голям формат, оръфани и прашни. От евтината им подвързия и избелели цветове ставаше ясно, че са печатани от любители.

— Какво има? — попита Алън.

Джо не отговори, само извърна най-горната книга така, че да обърне заглавната ѝ страница към Айлийн, Роузън и Алън.

След няколко секунди, които продължиха цяла вечност, Айлийн прочете на глас:

— „Машината за земетресения на Никола Тесла.“

— Стъмва се — каза Джо. Стоеше до прозореца на кабинета си и надничаше през щорите. Проверяваше за непознати коли, хора, които се държат странно, в случай че убийците все пак бяха проследили Айлийн, Роузън и Алън и изчакваха да настъпи нощта, за да нападнат пак. Слънцето отдавна беше залязло зад Фронт Рейндж и дългият здрач бавно преминаваше в мрак. Времето, досега задушно, започваше да се променя. Из клоните на дърветата като дихание се завихряше лек ветрец. Температурата рязко спадаше. Ако беше сам, Джо отдавна щеше да е пуснал телевизора си на прогнозата за времето. Задаваше се голяма буря и искаше да види сателитните снимки. При създалото се положение обаче беше в неведение.

— Чувствам се като ловец на вампири — каза Алън. — Страхувам се от приближаването на нощта.

— И аз — каза Айлийн. — Ако сме били прави, то си имаме работа с нещо много опасно.

— Достатъчно голямо, че правителството да изпрати наемни убийци? — попита сериозно Алън. — Както направиха с теб?

Все още загледан навън, Джо поклати глава.

— Не мисля. Правителството, с голямо П, всъщност не съществува. Можеш да накараш няколко войници от Форт Карсън да дойдат и да ни убият толкова, колкото можеш да накараш и Айлийн и Роузън да отидат да убият някого. Специалните служби, Тюлените, Делта форс, те са професионалисти. Не убиват американци по команда, те самите са американци. Имат си професионален кодекс, дълъг с километри.

— Добре, тогава ЦРУ? — упорито попита Алън. — Или ФБР? Спомни си какво направиха при онзи религиозен конфликт в Уейко, Тексас^[1]. Това със сигурност не беше дружелюбно. Нито почтено.

— Беше пълен провал, ако питате мен — каза Роузън.

Джо забеляза, че Айлийн кима в знак на съгласие.

— Хората в служба на правителството могат и да се олеят — каза тя. — Хората понякога са лоши. Правителството ни може и да прави лоши неща заради глупост или по случайност, също като голямо, тъпо

дете. Но в правителството работят прекалено много добри хора, които не биха позволили да се случи нищо лошо, поне не и за дълго.

— Като с японските емигранти през Втората световна война^[2] — намеси се Роузън.

— Да, и робството, и изстребването на бизоните, за да умрат от глад индианците — продължи Айлийн. — Наистина лоши неща се случват. Но за разлика от нацистите или комунистите ние не сме лоши по принцип. И нещата постепенно се оправят. Има достатъчно добри хора, които да оправят лошите неща.

— Ще ми се да имах оптимизма ти — каза Алън. — Значи не мислиш, че твоите мъже в черно са били на държавна служба?

Айлийн вече клатеше глава.

— Не, всъщност мисля, че са точно такива.

— Е, сега вече съм напълно объркан.

Джо напусна мястото си до прозореца, седна на дългия диван до Алън. Пътем забеляза дистанционното на телевизора и едва се съдържа да не го включи.

— Съгласен съм с Айлийн донякъде. Правителството с главно П не би направило това — каза Джо и скръсти ръце пред коленете си, подалече от дистанционното. — Но малките правителствени служби могат. Малките проекти могат да си позволят убийство. Както могат да постигнат и нещо много, много полезно.

— Той погледна към Айлийн и видя, че и тя го гледа сериозно. Не се усмихваше. Вече бяха спасявали заедно света, те двамата и още няколко хора от малки организации. Малцина щяха някога да научат за това.

— Абсолютно правилно — каза Айлийн. — Можеш да запазиш тайната само в сравнително малка група.

— Проектът Манхатън^[3] — предложи Роузън.

— Или летящата чиния в Розуел — допълни Джо.

— Да, и противоядрената ни програма — предположи Алън. — Чух, че вече са я изпробвали... добре ли си?

— Влезе ми нещо в гърлото — каза Джо, кашляйки, и се изправи. — Къде си чул пък това?

— От Криста — тъжно отговори Алън. — Тя мислеше, че в Колорадо трябва да има някаква подобна програма заради НОРАД и всичко останало. Беше прочела в Интернет нещо в смисъл че е

възможно да успеем да свалим ракетите с ядрени бойни глави във въздуха. Но тя се занимаваше с екологични замърсители.

— Добре — с усилие каза Джо. — Ако нашите хора са отговорни за смъртта на Криста Люис и Джим Лийтсдейл, то те може да са и спонсориран от правителството проект.

— Строго секретен, закодиран проект — каза Айлийн. — Достатъчно малък, че да потули убийство.

— Изнасилване и убийство — напомни им Алън. По скулите и около носа му избиха червени петна. — И не мога да разбера защо си губим времето тук в приказки. Трябва да отидем там и да ги заловим.

— Къде? — попита озадачено Джо.

— Там — ядоса се Алън и посочи с пръст към картата на Колорадо, която Джо беше проснал на масичката за кафе преди около час. Точно в средата на Големите пясъчни дюни, на географска ширина 37 градуса, 47 минути и 50 секунди и дължина 105 градуса, 33 минути и 20 секунди — координатите, съхранени в снимката на Никола Тесла — Роузън прилежно беше изрисувал малък Х.

— И какво предлагаш да направим там? — меко попита Айлийн. — Просто да отидем и да арестуваме хората. Може и изобщо да не са там? И защо?

— За убийство. Каза, че разполагаме с косми от убиеца на Криста. Арестувайте всички и тествайте ДНК-то им.

— Не е лошо като идея — безизразно вметна Роузън.

— Да, ако живеехме в Китай — каза Айлийн. — Не можем да го направим, господин Бакстър. Трябва да разполагаме с причина да ги арестуваме, а ни е нужна и заповед за арест. Може и да успеем да вземем такава от тамошния шериф, Гонзалес, но...

— Сигурен съм, че ще ни даде — прекъсна я Алън. — Той ми е приятел.

— Първо трябва да разберем с какво точно се занимават те. После може би ще разберем защо убиват хора — каза търпеливо Джо. — Все още си мисля, че предизвикват земетресения с машина като на Тесла.

— Не съм убеден за машината на Тесла — отбеляза Роузън.

— Не мога да разбера защо никой не знае за тези земетресения. Ако съществуваше подобна машина, то всички би трябвало да знаят за нея.

— Преди час дори не беше чувал за Тесла — сви рамене Джо. — А седим под крушките, захранени от изобретението му. Светът ни се движи с енергията, изобретена от Никола Тесла. И никой от вас не знаеше за това.

— Добре де, наречи я машината за земетресения на Едисон — логично отбеляза Роузън. — Защо никой не знае нищо за нея?

— Мисля, че мога да отговоря на този въпрос — обади се Алън. Роузън го подкани с ръка.

— Защото документацията на Тесла някак си е попаднала в правителствените архиви — каза Алън. — Това е единственото обяснение. Затова и проектът е правителствен.

— А тия домашно издавани книги?

— Те се базират само на слухове за машината. Също като книгите, които четеш за чинията от Розуел. Няма никакви доказателства, само слухове.

— Не мога да повярвам, че държавата може да спонсорира проект, който да причинява земетресения — протестира Айлийн. — За какво? Не става дума да сплашиш някого, нито за правене на пари или за някаква ясна цел. Какъв би бил смисълът?

— Не знам — упорито каза Джо. — Обаче имам предчувствие. Ще проверя принтера си. Може да има нещо във файловете, които разпечатах.

Старият лазерен принтер на Джо беше изпитан и работеше безотказно, но смърдеше като мръсно куче и когато започна да принтира документите за пясъчните дюни и Никола Тесла, цялата група избяга от кабинета. След удобните дивани във всекидневната на никого не му се искаше да се връща на твърдите дървени столове.

Когато Джо се върна с дебел наръч листове, телевизорът работеше.

— Хей — щастливо каза той. — Точно за това си мечтая от часове.

Айлийн виновно сви рамене и потупа мястото до себе си. Течеше емисията от девет часа и повечето новини бяха за последиците от колорадското земетресение. Оттам новинарите се прехвърлиха на чаровните орлета в зоологическата градина на Шайенските планини, после към стотния рожден ден на някаква жена в Небраска.

— Няма много новини — отбеляза Роузън.

— Големите пясъчни дюни са съставени от стрит кварц, знаехте ли това? И само допреди десет хиляди години ги е нямало — прочете на глас от листовете Джо. — Охо. Тук има нещо за звука Таос, каквото и да е то. Май е някакъв звук, за който се предполага, че се заражда в дюните, или долу в Ню Мексико, никой не знае.

— Сигурно идва от машината за земетресения — разсеяно каза Айлийн, без да откъсва очи от телевизора. — Не може да е абсолютно безшумна.

— Времето — каза Роузън. Останалите млъкнаха и се обърнаха към телевизора.

Джо изпита странно удовлетворение при вида на дългата редица облаци, които се приближаваха към Фронт Рейндж. Широк въздушен фронт се придвижваше от калифорнийския бряг към вътрешността на страната. Често това водеше до слънчево време по Фронт Рейндж и дъжд или сняг в Средния запад, но понякога фронтът се сливаше с влажния фронт с ниско налягане, който навлизаше от Мексиканския залив. Този въздушен фронт си имаше прякор, при споменаването на който всеки колорадец изтръпваше.

— Албъкъркът — казаха Роузън, Айлийн и Джо в един глас.

Говорителят хищно се усмихна от екрана и произнесе:

— Идва албъкъркът, приятели. Утре тръгнете за работа по-рано и непременно слушайте съобщенията ни за проходимите места.

Джо изключи телевизора.

— Какво е албъкърк? — попита Алън.

— Силна буря с планини от сняг — каза Джо. — Цял ден усещах, че ще се случи нещо такова. Надявам се из горите да не са останали много летовници.

— Добре, че е сряда, а не събота — каза Роузън. — Иначе пак щяхме да загубим туристи.

— Все още искам да отида на дюните — упорито отбеляза Алън.

— Не, не и тази вечер — каза Джо. — Откъде си?

— Пайндейл, Уайоминг, малък красив град в подножието на планините Уинд Рейндж. Знам всичко за снега. В сравнение с Уайоминг това тук са тропиците. Какво значение има малко сняг? Искам да върша нещо.

— И аз — каза Роузън. — Защото почти успяха с Айлийн, а слепващия път може да се справят и по-успешно. Или да убият мен.

— Повярвай ми, няма да безделничим — каза Айлийн. — Просто имаме нужда от още информация, иначе сами ще се напъхаме в капана.

— Като стана дума за информация — намеси се Джо, — тук имам около четиристотин страници статии. Ако си ги разпределим, ще ги прегледаме по-бързо.

— О, не — изпъшка Айлийн, но се усмихна и пое тесте листове от Джо. — Надявам се, че си ми дал нещо интересно.

— Всички са интересни — поправи я Джо. — Някъде тук е отговорът. Трябва да е тук.

[1] Продължил 51 дни и завършил с масово кръвопролитие на 19.04.1993 конфликт между религиозната общност Клонка Давидова и американското правителство, при което ФБР атакува открито сектата. В знак на протест следва експлозията в Оклахома Сити точно 2 години по-късно. — Б.пр. ↑

[2] Затворени в концлагери в Калифорния поради евентуална заплаха от шпионаж. — Б.пр. ↑

[3] Проектът за създаване на атомната бомба. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Брайъргейт, Колорадо Спрингс, Колорадо

След два часа вятърът започна да навява сняг. Джо, седнал до прозореца със своя дял статии, забеляза първите вихри малки облачета сняг, които сякаш бързаха за някъде по улицата.

— Ей, елате да видите това — каза той тихо. Айлийн разкърши врата си и изморено примигна насреща му. Беше задрямала над статиите си и виновно отвърна на усмивката на Джо, отметна назад косата си и замасажира слепоочията си с фините си ръце. Джо потисна обхваналото го почти болезнено желание да я отнесе в спалнята, да я притисне в обятията си и да я обича. Изглеждаше толкова изморена.

— Сняг? — тихо попита тя.

— Да.

Алън Бакстър направо бе заспал с глава на облегалката на дивана и широко отворена уста. Роузън, който явно можеше да мине и без почивка, също стана и се присъедини към Джо. Тримата гледаха как тънката пелена сняг става все по-гъста, докато всичко пред прозореца не се превърна в бяла завеса. Стъклото потрепери от един по-силен полъх на вятъра, който изпрати шепи снежинки към тях. Звукът беше тих, потаен и враждебен, сякаш бурята знаеше, че са вътре, на сухо и топло, и се зъбеше на приютилите ги стени.

— Убийците трябва да са се прибрали — каза Роузън и Джо забеляза, че раменете му се поотпуснаха. За Роузън това беше направо събитие.

— Наистина се беше притеснил, нали? — попита Джо.

— Все още съм притеснен.

— Искам да поспя — каза Айлийн. — Не мога повече. Нищо не ми влиза в главата. Все едно че няма никаква връзка между думите. Чуйте това — тя взе напосоки една страница от купчината и зачете на глас.

„Забелязах, че много камиони пренасяха държавни книжа, по-специално правителствени книжа и данъчни декларации, към източната част на Калифорния и после в Аризона. Така че мисля, че земетресението в Нортбридж е било предизвикано изкуствено по неизвестен за мен начин. И че целта е била да се облекчи напрежението по линията Сан Андреас, за която напоследък много се говори, и да се намали силата на мегаземетресенията от девет цяло и нагоре по скалата на Рихтер, които са се зараждали по Сан Андреас в Ланкастър, Палмдейл, и чак до Паркфийлд и Ковърдейл.“

Айлийн млъкна изненадана, без дори да затвори уста.

— Пълни глупости — каза Джо.

— Нямах предвид точно този — отговори Айлийн. — Не го бях чела.

— От кого е? — попита Роузън.

— Трюнет, някаква тайна агенция. Този преповтаря нещо, което е чул по телевизията.

— Е, може и да има нещо вярно — сухо каза Роузън. — Какво друго пише там?

Айлийн прегледа статията. По бузите ѝ припламваха петна от възбуда и цялата ѝ умора сякаш се беше изпарила.

„И още нещо. През последните няколко години са чувани доста мистериозни звуци. Един от тях е звукът Таос, много хора в Колорадо и Ню Мексико чуват много, много странни радиовълни, които някои могат да чуят, други не. По Си Ен Ен съобщиха за още нещо, наречено Монтерейско сърце. Било звук, подобен на тупкане на сърце, и са го чули точно на брега край Монтерей. А причината да обърна внимание на земетресението в Нортбридж е, че при медитациите ми със сивите човечета непрекъснато чувах «изкуствено, изкуствено, изкуствено». Само това се въртеше в съзнанието ми.“

Айлийн млъкна. Роузън беше повдигнал едната си вежда точно като мистър Спок от „Стар Трек“ и Джо не можа да се сдържи и неистово се разсмя.

— Ей, този май е открил нещо — каза той и вдигна, предавайки се, ръце, когато Айлийн го изгледа убийствено. — Само дето всичко е — ами, Монтерей, медитации, връзка с извънземни...

— Понякога му става нещо — студено обясни Айлийн на Роузън.

От това Джо само се разсмя по-силно, така че се наложи да размаха ръце и да побегне към кухнята. Беше прекалено късно за кафе или кола, така че извади от хладилника една от бутилките минерална вода на Роузън. Студената, безвкусна течност облекчи гърлото му и пресече смеха.

Когато се върна, Айлийн и Роузън бяха още до прозореца. На улицата вече беше наваляло няколко сантиметра сняг. Очертаваше се голяма буря, от тия, които трошат клоните на дърветата и парализират целия град за ден-два. После слънцето се показва, всички наизлизат и започват да се смеят и да се замерят със снежни топки. Няколко души щяха да получат удар, докато разчистват тежките преспи — модерно жертвоприношение към Бога на бурите, — след няколко дни снегът щеше да изчезне и хората пак да тръгнат по шорти. И всичко това благодарение на Фронт Рейндж.

— По-добре съм — обяви той. — Някой иска ли от водата на Роузън? Със сигурност ще избеснее, ако се наложи да останем тук няколко дни и изпия всичките му запаси.

— Имам още в колата — каза равно Роузън. Джо му се ухили почти приятелски. Все пак Роузън имаше чувство за хумор.

— На кого му пука дали този е получил информацията от извънземни? — продължи Джо. — Това няма особено значение, нали? Вече всичко се връзва.

— Прав си — приглади с ръка листите Айлийн. — Странно е, но налице са Таосът, земетресението в Нортбридж и вероятна причина да се използва машината за земетресения на Тесла.

— Не само вероятна, но и алтруистична — каза Джо. — Да попречиш на зона като Сан Андреас да достигне до 8 означава да спасиш хиляди човешки живота.

— Алтруизъм — стресна ги гласът на Алън, който разтъркваше примигащите си очи. — Може би така са започнали, но после са убили

Криста. Защо, защото е намерила мястото, където са правили опитите си ли? Или защото се е натъкнала на нещо, което не е трябвало да вижда? Какъв алтруизъм има в това?

— Никакъв — спокойно отговори Джо. — А са убили и Джим Лийтсдейл, не забравяйте и това.

— Знаем кой стои начело на проекта — каза замислено Айлийн.

Джо я Изгледа изпитателно. Тя беше впила очи в Роузън, който сви едва забележимо рамене.

— Джейкъб Мичъл — каза тя на Джо. — Срецнахме го в деня, в който разследвахме убийството на Лийтсдейл. На челото на този човек направо е изписано, че е опасен.

— Видяхме го откъм лошата му страна — намеси се Роузън. — Трябва да има и достойнства. Доста е влиятелен.

— Имаме ли достатъчно основания да му вземем проба за ДНК? За Криста? — попита Айлийн, но Роузън вече клатеше глава.

— Не. Все още не.

— Защо не? — попита Алън, явно нетърпелив.

— Защото законът за правата на личността прави ДНК пробите много опасно нещо, господин Бакстър — студено обясни Айлийн. — Частните лица имат право да откажат да дадат ДНК за проба и аз напълно одобрявам това. Не можем да вземем проба от Джейкъб Мичъл, без той да ни го позволи, или ако нямаме много добре подплатени доказателства, че той е извършителят на престъплението, в което го обвиняваме. А ние не разполагаме с такива.

— По дяволите.

— Не може да имаш всичко — каза Джо и се усмихна на Алън, за да не прозвучат думите му прекалено остро. — Не можем да се оплакваме, че правителството ни изпраща наемни убийци и после да позволяваме на детектив Рийд да взима проби от невинни граждани.

Алън вдигна ръце и се изсмя унило.

— Прав си, признавам. И как ще съберем доказателства? Като заловим убиеца, наведен над следващата си жертва?

— Не — каза Айлийн. — Особено след като следващата жертва най-вероятно ще е някой от нас.

— Люси? — попита Роузън.

— Тя работи по нейната част. Бих ѝ се обадила да ѝ разкажа какво сме открили, но положително по това време спи. Във Вирджиния

трябва да е още по-късно.

— Да й пратим мейл — предложи Джо.

— Закодирано — рязко каза Роузън. — Ако проверяват пощата за ключови думи, може да стигнат до Джо.

— Коя е Люси? — попита Алън.

— Наша приятелка — каза след кратко мълчание Джо. — Работи във Вашингтон.

— Хайде да го напишем и да поспим малко — каза Айлийн. — Всички имаме нужда от това.

— Дали не трябва да оставим някого на пост? — предложи Алън. — Просто си помислих, че не трябва да заспиваме всички.

— Добра идея — каза Джо. — Аз ще поема първата смяна. Още не ми се спи. Ще пусна писмото на Люси. Имате ли парола, Айлийн?

— Ja, reckless — каза Айлийн. — Люси я избра. Надявам се да е открила нещо.

— И аз — отговори Джо и потри ръце. — Готови ли сте за сън? Алън, защо не легнеш на дивана? Роузън, имам спален чувал в свободната спалня. И, Айлийн, засега ти отстъпвам моето легло. — Джо не погледна към Алън и се опита да прозвучи закачливо.

— Примамлива идея — каза Айлийн, наведе се към Джо и го целуна, после без повече думи изчезна към спалнята.

След по-малко от минута Джо вече бе останал сам в кабинета си. Чуваше как вятърът насипва сняг по стените на къщата. Малките нощни птици, които пищяха в клоните на дърветата, звучаха съвсем като промъквачи се към къщата маскирани убийци. Джо не се страхуваше. Знаеше какво е да си във в такова време: брулен от вятъра и замръзнал, а вятърът да ти отнема дъха или да ти пълни устата със сняг. Нощта не бе подходяща за разходки дори и на наемни убийци.

„Здравей, Люси — напечатата той. — Джо е. Имам нещо интересно за теб. Първо да ти разкажа за последните няколко дни...“

Крестън, долината Сан Луис, Колорадо

— Обичам албъкърка — каза Даниъл.

Марша се усмихна на лейди Джейн и отпи от силния си чай. Бяха го подправили с нещо повече от билки; Джейн бе наляла щедро коняк във всяка чаша. Марша нямаше представа дали конякът е скъп

или не, най-вероятно не, като се има предвид учителската заплата на Даниъл. Но тя така и не се научи да разпознава хубавия коняк. Съчетан с билков чай, бумтящ огън, добра компания и оглушителна снежна буря, този имаше превъзходен вкус.

Около малката къща бучеше вятърът. През големите, побелели от сняг панорамни стъкла на стаята не се виждаше нищо. От време на време дъсчените стени се огъваха и пропускаха вътре ледени вихърчета, от които пламъците в камината потрепераха. Истинската топлина всъщност идваше от голямата печка за дърва, построена наред къщата, но Даниъл беше напалил огромен огън и в голямата каменна камина.

— За ефекта — обясни с усмивка.

— По-добре ли си? — попита я Джейн. — Или следващото да е с повече коняк?

— Много по-добре съм — въздъхна Марша. — Всъщност от МУФОН бяха доста разбрани.

— Лъжеш — каза незлобливо Джейн. — Ако можеха, щяха да ти извадят червата и да се опитат да разчетат бъдещето по тях.

— Джейн — укори я Даниъл.

— Мисля, че си права, но не можеш да обвиняваш тях, искам да кажа нас — намеси се Марша. — И аз съм една от тях. МУФОН винаги са били предпазливи. Утре ще излязат с изявление и предполагам, че това ще бъде всичко.

— Много късно — каза Даниъл. — Паплачта се е разбесняла, а медиите винаги са обръщали повече внимание на тях. Никой няма да обърне внимание на изявлението на МУФОН, защото то ще придаде прекалено голяма доза достоверност на движението.

— Паплачта наистина пристигна — потвърди Джейн. — Когато вземах Сара от училище, едва повярвах на очите си. Нямах къде да паркирам. Видях на улицата да се разхожда човек с каубойска шапка, на която беше закрепил топки за пинг-понг. Беше ги покрил с алуминиево фолио. Зелено алуминиево фолио.

Даниъл и Марша въздъхнаха едновременно. Марша пресуши чая си и въпросително помръдна чашата си към Джейн, която ѝ се усмихна победоносно и изчезна към кухнята.

— Направо донеси бутилката, скъпа — извика след нея Даниъл. — Мисля, че и аз имам нужда от още едно.

— Нищо ли няма от полицията? — попита Марша.

Даниъл поклати глава.

— Нищо от Гонзалес. Макар да мисля, че из долината пак са намерили обезобразен добитък. Имаше нещо в начина, по който отбягваше да ме гледа в очите. Може да е било при сестра му или в ранчото Бака. Където и да е било, не са ми се обадили, което намалява възможностите.

— Хората ти се обаждат?

— Фотографирам, документирам, приемам ги на сериозно и никога не ги издавам на застрахователните агенции. Така могат да споделят страха и злобата си с някого и едновременно да покрият загубите си. Досега само един-двама от тях са били наистина враждебно настроени.

— Сестрата на Гонзалес?

— Бет Уилямс — сухо каза Джейн, завърнала се от кухнята с чайника и бутилката коняк.

— Те двете с Джейн никога не са се понасяли — каза Даниъл.

— Тя е една дебелогъза черна кучка.

— Джейн — каза Даниъл и потисна усмивката си, после наклони чашата си към Марша и ѝ обясни: — Мисля, че Бет просто ревнува малко от Джейн.

— Да — подсмръкна Джейн. — Да ти кажат боса курва или хипарка не звучи много ревниво.

— Вярвай ми — разсмя се Даниъл. — От ревност беше.

— Достатъчно говорихме за нея — заповедно каза Джейн.

— Добре, и как ще продължим отгук нататък? — попита Марша, като пое чашата си от Джейн и вдъхна уханието на коняка. Този път вътре почти нямаше чай. Имаше нужда точно от това. Събранието на МУФОН беше протекло както очакваше, но я изтощи. Когато откри трупа, Марша бе реагирала като обикновен човек, не като агент, и ѝ го бяха натякнали няколко пъти. Дори и след като накрая решиха, че убиецът на Криста Люис е съвсем нормално, човешко същество.

— За щастие мисля, че поне тази вечер няма защо да се притесняват от друго убийство — каза Даниъл и посочи с чашата си към прозореца. По прозорците се удряше снегът. Бялата завеса навън бе плътна, заслепяваща и красива.

— Не е нощ за убийства — въздъхна Марша и усети, как раменете ѝ се отпускат още малко. Конякът приятно затопляше и изпращаше леки иглички към крайниците ѝ. Чувстваше устните си малко изтръпнали. От доста време не ѝ се беше случвало да изпие повече от по някоя и друга чаша вино с вечерята.

— Не е — съгласи се Даниъл. — Но си мислех... — Той млъкна. Джейн, която явно предусети нещо лошо, веднага му се намръщи.

— Какво? — попита Марша.

— Мислех си, че след като бурята премине, по дюните ще има доста сняг. За няколко дни всяко създание ще оставя следи. Големи следи.

— Ще тръгнеш да търсиш този човек ли? — попита Джейн и сърдито изсумтя. — Да не си луд? За какъв се мислиш, за Джаки Чан?

— Не — търпеливо обясни Даниъл. — Въпреки че не ми харесва намекът ти, скъпа. Какво, да не съм ревлив, кекав учител, от тия, дето можеш да ги духнеш като перце?

— Не — веднага реагира Джейн. — Съвсем не мислех това. Но той е убиец, Даниъл. Трябва да го оставиш на... о! — Тя млъкна и му се усмихна извинително. — Чакай малко. Щеше да предложиш Гонзалес да го потърси, нали?

— Точно така. Не ми е работата да стрелям по хората или да ги повалям с карате удари, или каквото и да е там. Въпреки че ако на мястото на това момиче бяхте ти или Сара, щях да мисля другояче.

— Сигурна съм — промълви Марша през все по-изтръпналите си устни.

— Трябва да се помисли за това — каза Даниъл. — Хубав бял килим. Може този човек да обикаля из дюните, може да идва само от време на време. Ако все още е там, може да извадим късмет и той да се затрие в бурята.

— Надявам се така да стане с мръсното копеле — каза злобно Джейн и вдигна чашата си за тост към тракащите прозорци. — За бурята. Дано убие убиеца.

— Дано — каза Марша и вдигна чашата си към прозореца.

— Дано — повтори и Даниъл, но в очите му нямаше голяма надежда.

Грейт Фолс, Вирджиния

— Никола Тесла? И кой, по дяволите, е той? — обърна се Люси към Ханк. Беше два през нощта.

На Ханк започваше да расте нов зъб, от което Люси се разплака от нерви. Как си мислеше Господ, че се чувстват малките деца, като зъбките им никнат толкова бързо? Толкова ли не е могъл да отдели малко от времето, отделено за октоподи, леопарди или другите такива, и да се позамисли как да доусъвършенства никненето на зъбите?

Поне в пощата си имаше нещо интересно. Ханк сънливо сучеше. Обезболяващото най-последно беше подействало и той спря да реве. Креслото пред телевизията беше любимото ѝ място да храни бебето, но Люси мразеше късните телевизионни предавания. Не даваха нищо друго, освен реклами и филми на ужасите. Така че беше снела Ханк долу в кабинета си, тръшна се бе в почти любимия си стол и се беше включила в Интернет.

— Майчице — каза тя, докато четеше мейла на Джо. Нищо чудно, че Айлийн звучеше изнервено. Джо пишеше свързано и добре. Писмата му бяха като компютърни програми: първо, второ, ако всичко е правилно, то следва трето.

Люси веднага схвана логиката да съществува правителствен проект, посветен на създаване на изкуствени земетресения, с цел да се намали интензитетът на истинските. Разбираше и как нещата може да се объркат напълно. Имаше достатъчно примери за добри идеи, които се бяха превърнали в лоши след прилагането им в правителствени програми. Ваксината против свинска треска. Социалното осигуряване. Резервите от хелий. Експериментите с телепатията. Списъкът беше дълъг и съдържаеше понякога фатални грешки. Тези симулации на земетресения звучаха логично. Бяха ги използвали неправилно, но бяха логични. И все пак най-интересното си оставаше Никола Тесла.

— Да видим какво ще открия — промърмори тя. Ханк изсумтя и пусна гърдата ѝ. Люси погледна надолу и видя, че е дълбоко заспал. — Утре — въздъхна тя срещу компютъра. — Тази вечер мисля да си отспя.

Брайъргейт, Колорадо Спрингс, Колорадо

Джо уморено примигна срещу няколко груби вероятни чертежа на машината за земетресения на Никола Тесла. Беше много късно, почти три през нощта. Трябваше да се смени с Алън Бакстър преди повече от час. Но като програма, която вървеше почти, но не съвсем гладко, парчетата от загадката около Тесла отказваха да се напаснат едно към друго.

Смяташе, че правилно е схванал основната идея. Секретен правителствен проект е посветен на предизвикването на малки земетресения, с цел да се отнеме от силата на основните разломни зони. Правят го с устройството, изобретено от Тесла, в което няма нищо необикновено или паранормално. Слухове за плановете на Тесла, свързани с машина за предизвикване на земетресения, циркулираха из средите на любителите на конспирации от години.

Обясненията към чертежите на машината бяха достатъчно прости. Явно Тесла бе създал устройство, което да предизвиква звукови вибрации. След това неговата машина настройваше тези ултракъси звукови вълни към вълните, които отговаряха на честотата на това, което го интересуваше. Чертежите към машината в мърлявата книга на Джо обаче бяха лоши и не можеше да се прецени дори колко голяма се очаква да е тя.

Той погледна втората книга в скута си. Беше отворил на снимки на моста над прохода Такома, идеалния пример за ефекта на Тесла в природата. Както всички, които бяха учили физика в гимназията, и Джо беше виждал снимки на моста. Степента му на разрушение беше невероятна, а, което бе най-хубавото, бяха филмирали процеса. Вихрушките в прохода, намиращ се в Пъджет Саунд, щата Вашингтон, бяха накарали чисто новия висящ мост да вибрира. Вибрацията се превърнала в неконтролируема синусоидна вълна. Мостът се разрушил само за няколко дни.

Горе-долу такъв беше и замисълът на машината на Тесла. Тя караше нещо да вибрира на точно определената честота и това нещо щеше да се саморазруши от само себе си. Така можеха да се сринат сгради, мостове, дори хора. Теоретично всичко.

Някой, вероятно Джейкъб Мичъл, оглавява правителствен проект, в който машината се използва, за да се облекчава напрежението по разломните зони. Учен загубва жена си и нероденото си дете в едно от изкуствените земетресения и решава да разкрие проекта. Някой се

паникьосва и го убива. Жена се натъква на проекта и също бива убита, най-вероятно от някой, който вече е готов да убива, и сигурно го прави с удоволствие. Детектив Рийд, достигнала прекалено близо до следите на убиеца, е следващата жертва. Убиецът трябва да продължава да убива, за да прикрива всяка поредна смърт.

Всичко това имаше смисъл и беше логично. Съществуваха само два проблема и заради тези два елемента от мозайката Джо дремеше над прашната книга.

Първо, защо Ню Мадрид? Трябваше да се случи след два дни. Земетресение от осма степен щеше да отнесе много жертви и определено не беше само за „намаляване на напрежението“. Никое от земетресенията, съхранени във файловете на Джим Лийтсдейл, нямаше интензитета на Ню Мадрид. Единственото обяснение, което Джо можеше да намери, беше, че Ню Мадрид е само симулация, която няма да бъде извършена в действителност.

Може Ню Мадрид да се явяваше просто пример за най-лошия възможен случай. Джо обичаше да сваля летящите към него ядрени ракети със системата за ядрена отбрана, но понякога му се налагаше да оглави и изгубена битка. При тия игри всички умираха. Мразеше да го прави. Разбираше необходимостта да се бориш за последната глътка годеи за дишане въздух в Австралия, последния пингвин в Антарктида и дори и най-малката вероятност за продължаване на живота на планетата след ядрена война, но все пак го мразеше. Мразеше да участва във военна игра и след като е използвал всяко лъскаво „камъче“, всеки наземен приемник и батерия, да седи безпомощно, докато последните ракети падат като смъртоносен дъжд.

Може и Ню Мадрид да беше нещо такова. Но пак не се връзваше, Джо чувстваше, че има още нещо. Защо Джим Лийтсдейл беше включил и тази симулация в подобрения комплект снимки?

Джо премина към следващия проблем, втората част от мозайката, която сглобяваше на въображаемата си маса. Защо никой досега не бе използвал машината на Тесла? В САЩ терористични групи съществуваха, откакто американските патриоти бяха изритали англичаните от страната и се самообявили за отделна държава. През двадесетте и тридесетте години на века беше имало работнически протести и стачки на миньорите на запад. После идваше Джордж Метески, Лудия Бомбаджия, който ужасяваше нюйоркчани от 1940 до

1957, рекордни седемнадесет години. Джо беше гледал късен документален филм за Метески и обикновеното, простичко лице на лудия, наранил толкова хора с бомбите си, го бе изумило. Дали ако я имаше, Джордж Метески нямаше да разтриса сградите с машината на Тесла? Или просто е обичал да гледа как нещата избухват във въздуха.

Ами шейсетте? Джо знаеше за тъмната страна на шейсетте много повече от децата от своето поколение, повечето от които само прочитаха за хипитата в прочистените си учебници по история или гледаха някой друг черно-бял неясен репортаж по телевизията. Бащата на Джо беше ветеран от Виетнам. След изпълнението на дълга към страната си бе започнал работа към една застрахователна компания и в дейността му влизаше обработката на много молби от университети, болници и държавни сгради, които „поколенията на любовта“ беше взривило или опустошило.

Джо беше проучил документите по случая Пати Хърст, ужасяващата история на отвличената наследница на медийния магнат, която през 1974 бе измъчвана и изнасилена от терористичната група Армия за освобождение. Пребита и психически осакатена, тя била принудена да се включи към бандата за банкови обири. Джо, който беше чувал името ѝ от баща си, си спомняше колко отвратен бе той от факта, че когато АО най-после беше заловена, съдиха Пати като обикновен член на бандата.

И ако Доналд Дефрийз, шефът на групата, имаше подръка машината на Тесла, нямаше ли да я използва? Джо пак примигна. Унасяше се и мислите му започваха да се забавят и разтягат като карамел. Да, Доналд Дефрийз щеше с удоволствие да избие хиляди, за да пропагандира учението си за мир и любов. Може би чернокожият, легендарният терорист, който някак се беше измъкнал, преди Дифрийз да загине в онзи пожар, знаеше за машината за земетресения? Може просто да не са имали време да я построят?

После идваха бомбите в град Оклахома, и там също беше намесен чернокож, нали? Джон Доу номер две, човекът, който толкова много свидетели се кълняха, че са видели с Тимъти Маквей, преди камионът да избухне и да срути сградата. Беше успял да избяга също като чернокожия от АО, и то толкова успешно, че накрая ФБР трябваше да излезе с официално заявление, че той никога не е

съществувал и че Тимъти Маквей сам е паркирал камиона и е задействал бомбата.

Буквите затанцуваха пред очите на Джо. Беше изморен и сам се плашеше. Някак си беше започнал да си представя чернокожия като персонаж от романите на Стивън Кинг, крачещ с подпетени обувки ненормалник, с весела, налудничава усмивка. Джо си помисли, че ако тръгне из дюните утре, след седмица или след година и открие мястото — дължина 37 и ширина 105, — там, с усмивка озъбена и безсмислена като на акула, седнал по турски, на дюната ще го чака човекът без лице, прегърнал с две ръце металната машинария, облята в кръв.

По прозореца зад Джо се почука. Сърцето му подскочи, той се завъртя рязко на стола си и книгите от скута му изпопадаха на пода. За секунда в рамката на прозореца се появи лице, озъбено в налудничава весела усмивка. После то изчезна и остана само снегът, а почукването се оказа клон, който неуморимият вятър беше откършил от дървото до къщата.

— О, за Бога — каза си Джо и напипа с ръка сърцето си. Ако беше двайсетина години по-стар, сега със сигурност щеше да бъде мъртъв.

— Ей — каза Алън зад гърба му и Джо отново се завъртя. Алън стоеше на вратата на кабинета му с разчорлена коса, почесваше се под мишницата и се мръщеше на Джо. — Нали трябваше да ме събудиш в два.

Джо се разсмя и притисна с длан устата си, за да заглуши звука. Беше прекалено висок и излъчваше прекалено много уплаха. Успял бе напълно да психяса. В къщата имаше две въоръжени ченгета, навън виеше бурята и единственото, което му липсваше, беше да си измисли въображаемо чудовище.

— Малко се поувлякох — каза той. — Опитвах се да наглася цялата история и просто не мога да го направя.

— Например защо Тед Касчински не е използвал машината на Тесла, за да разруши цивилизацията? — попита Алън, потри очи и се протегна.

— Точно така — каза Джо, глупаво успокоен от това, че още някой не спи. Точно сега не му се искаше да е единственият буден в къщата. — Само че аз си мислех за Тимъти Маквей, бомбаджията от Оклахома.

— Да. В твоя чертеж сигурно липсва нещо — посочи към отворилата се на пода книга Алън. — Може би правителството е конфискувало истинските чертежи и тези не водят доникъде.

Джо се наведе и събра книгите си, изпълнен с респект към Алън Бакстър. Беше логично. А и хората от земетръсните симулации също работеха за правителството, нали?

— Убийците, те са правителствена организация и може би са се добрали до истинските чертежи — изказа на глас мислите му Алън. — Но вие май всички си мислите, че правителството е добро, мнение, което аз лично не споделям. Ще ми направиш ли малко кафе, преди да си легнеш? Не успях да спя добре, а не знам кое къде стои в кухнята ти.

— С удоволствие — автоматично се съгласи Джо. Очите му все още бяха впити в чертежа. Търсеше липсващата част, този детайл от машината, който да изглежда недовършен. Не го откри. Изненада се, когато се прозя толкова силно, че от очите му потекоха сълзи.

— Направи ми кафето, преди да се проснеш и да заспиш тук — усмихна се Алън.

Джо кимна и се изправи. Щеше да свари кафе на Алън, после да отиде и да се мушне в леглото до дъщеря му. Проклет да е, ако преценяващият поглед в очите на възрастния мъж го накара да спи на собствения си диван. Все пак, след като приготви кафето, Джо се отби първо в банята и прекалено дълго си ми зъбите. Алън беше вече изчезнал в кабинета, когато Джо отвори вратата и като крадец се шмугна в собствената си спалня.

Но чувството за вина беше забравено веднага щом се пхна под завивките. Айлийн беше божествено топла. Спеше дълбоко, свита на една страна, с лице, скрито под косата ѝ. Той бавно прилепи тялото си към нейното и след няколко секунди вече спеше дълбоко.

ГЛАВА 18

Бюро за специални разследвания, Колорадо Спрингс, Колорадо

— Виждам, че сте оцелели — отбеляза Харбън и Айлийн му се ухили с пълната си с мляко с кафе уста. Все още се чувстваше полузамръзнала и превъзбудена от разкошното утро. Вятърът не спря да духа цяла нощ, оформяйки навалелия сняг на огромни бели преспи. Самата буря в момента заплашително се насочваше към Канзас и Средния запад и черпейки сили от топлата влага на Гълфстрийма, опустошаваше всичко по пътя си.

Колорадо Спрингс се беше пробудило под прекрасно металносиньо небе. Светът изглеждаше застинал и блестящо бял. Вятърът бе отвял снега от дърветата, преди той да се натрупа и да започне да прекършва клони или направо да изкоренява по-старите от тях. Така че сега всички си имаха електричество и топла вода и с изключение на заледените улици нямаше сериозни последици.

— Оцеляхме — каза Айлийн. — Но сигурно забелязвате, че сме с вчерашните дрехи. Надявам се скоро да успея да ги сменя.

— Забравих да ви кажа вчера. Взехме по една чанта дрехи за всеки — каза Харбън. — Съжалявам. Твоята я подбра Хетрик, така че не се безпокой, О'Брайън не ти е бърникал из бельото.

— Бельото ми е доста безинтересно — каза Айлийн. От топлината в стаята бузите ѝ започваха да парят. Носът ѝ внезапно възвърна обонянието си и най-последно усети вкуса на шоколад в кафето си. Тя отпи от божествено топлата напитка. — Но благодаря.

— Алън Бакстър реши да се върне в долината Сан Луис — каза Роузън. — Не можахме да го разубедим.

— В ранчото Уилямс ще е в безопасност — нещастно каза Айлийн.

Харбън я изгледа изпитателно и тя леко кимна. За Харбън това беше напълно достатъчно. И Харбън като Роузън нямаше да обсъжда с нея родителите ѝ против нейната воля.

— Няма смисъл да го задържаме тук — каза той. — Да се прехвърлим в офиса ми. Искам да разбера какво сте открили.

— Някои доста интересни неща — каза Айлийн. Очертаваше се да е забавно. Щяха да предадат различните факти, които бяха открили, и да видят дали Харбън ще стигне до същите изводи като тях. Сутринта бяха закусили прекалено рано, което се оказа доста по-забавно, отколкото Айлийн си го представяше. Джо беше изкопал от чекмеджетата си огромна торба смес за палачинки и нещо, което изглеждаше като петлитров буркан сироп. Никога нямаше да й дойде наум точно за палачинки. Джо ги направи страхотни; тънки, вдигащи пара и с хрупкави краища, които примамливо проскърцваха под вилицата.

Последва Харбън в кабинета му. Слънцето изпращаше удивителни копия светлина през прозорците. Бурята нямаше да отвори особена работа на полицията. С преспите щяха да се заемат шофьорите на снегорини и цялата изминала нощ щеше да послужи като нагледен урок на военните южно от Колорадо, които никога не се бяха сблъскали със снежни преспи. Няколко шева в болниците и доста работа за автомонтъорите. Кой би си помислил, че нещо толкова приятно и леко като снега е в състояние да затрупа напълно кола? Опасността за шофьорите щеше да продължи няколко дни, тъй като топящият се сняг вечер замръзваше. Беше си проблем, но с годините бяха свикнали.

Тази сутрин обсъдиха идеите, хрумнали им вчера, и внимателно ги включиха или отхвърлиха от евентуалната картина. Някой в организацията на Джейкъб Мичъл, вероятно дори самият Мичъл, беше убил Джим Лийтсдейл и Криста Люис. Убийството имаше за цел да се запази в тайна секретният проект, което означаваше, че отпуснатите им пари са от черни фондове и в случай че истината излезе наяве, проектът им ще трябва да бъде прекратен.

Черните фондове бяха чувствителна тема. Военните имаха бюджет, който изразходваха за толкова засекретени неща, че дори Конгресът не знаеше къде отиват парите. Тези пари, наречени „черни фондове“, бяха напълно легални, но коварни. Само сполучливите черни проекти, като „Стелт“, излизаха наяве. Неуспешните просто изчезваха. Но никой проект независимо колко е секретен не включваше позволение да се избиват хора. Зона 51^[1] обикновено гъмжеше от

маниаци, които буквално прокопаваха тунели в пясъка, но най-лошото, което им се беше случвало досега, бе да им конфискуват камерите и да ги ескортират във от територията.

— Господин Бакстър иска да му върнем бронкото — обади се Боб от бюрото си до офиса на Харбън. Беше сложил длан върху слушалката, навик, който неизбежно вбесяваше Айлийн. Защо никога не свързваше директно хората? Боб беше офисмениджърът и двамата с Айлийн никога не се бяха погаждали добре.

— Дайте му го — каза Харбън и влезе в офиса си. Когато вратата вече бе затворена, той седна и спокойно скръсти ръце. — Разказвайте.

Ранчото Уилямс, долината Сан Луис, Колорадо

Алън Бакстър внимателно премина през разрушената панорамна отбивка. Гонзалес или някой от хората му бяха опънали оранжева лента около знака за паркиране и поставили предупредителни конуси към входа на паркинга, сега наполовина затрупани в снега, изхвърлен от снегорините. Пътищата всъщност бяха доста добри, почистени и посипани с пясък и вече почти сухи.

Докато бавно напредваше към прохода, пред Алън се откриваше само откъслечна гледка от долината. И тук беше валял сняг и ледът по върховете на планините се отразяваше в по-тъмната повърхност на пясъчните дюни като в призма.

Днес не му беше до природни красоти. Искаше единствено да стигне до ранчото, да си почине и да реши какво да прави. А и трябваше да се обади на Марша Фаулър, може би да се срещнат. Струваше му се, че и Марша не храни особено доверие към правителствените организации. Не беше обещавал да пази в тайна научената информация. Всъщност обещал бе на Гонзалес да му разкаже всичко, когато се върне в долината.

Отбивката към ранчото беше прилежно разчистена, а към пасищата водеха следи от гуми. Сюзън и Франк без съмнение бяха отишли да нахранят добитъка, да проверят дали всичко е наред или каквото там правеха след снежна буря. Той пое по главния път към къщата и паркира до колата на Сам Уилямс.

— О, върна се най-последно. — Бет беше както обикновено в кухнята. Този път седеше пред старомодно бюро с подвижен плот, под

който сега се виждаше нещо като мощен лаптоп. Алън беше почукал набързо, по селски, двойно чукване с кокалчетата, което значеше, че влиза.

— Здравей, Бет — каза той.

— Вземи си кафе, ако искаш. Ей сега свършвам и ще ми разкажеш как прекара вчера — каза тя, без пръстите ѝ да спрат танца си върху клавишите. Алън намери каната с топло кафе, но предпочете почти заврелия чайник. Направи си малко слаб чай, седна на празната кухненска маса и изведнъж му хрумна, че ако Айлийн бе с него, би се чувствал като най-щастливия човек в света. Дори и тя да го гледаше без никакво чувство и да не му се доверяваше.

— Сметки — изнервено каза Бет, затвори лаптопа и плота на бюрото, протегна се и разтривайки тила си, се изправи. — Налагам си да ги преглеждам редовно, иначе ще ми трябват дни, за да наглася числата. Ти как си, Алън?

— Добре, както винаги, когато съм тук — каза Алън и се усмихна виновно. — Ако не ти досаждам, естествено.

— Не — каза Бет, наля си кафе и му добави мляко от хладилника, после седна, обви с длани чашата си и погледна Алън право в очите. — Казвай, видя ли се с дъщеря си.

— Видях я. Има си приятел. Стори ми се свестен. Но все пак ми се искаше да го цапна по носа. Не е ли странно? Тя е на тридесет, а аз не одобрявам това, че си има гадже.

— Последния път, когато си я видял, тя току-що е била излязла от пелените — отбеляза с кисела усмивка Бет. — Предполагам, че ще ти трябва време да свикнеш. Въпреки че аз лично още не съм свикнала с мисълта.

— Сюзън?

— Сюзън е... ами предполагам такава, каквато иска да бъде. — Бет се насили да свие рамене. — Тя е на годините на твоята Айлийн. На тридесет. Време ѝ е да се ожени и да има деца, а тя се държи като на двадесет. Но коя съм аз, че да я насилвам? Моята майка се опита да го направи и аз се дърпах във всички посоки, само не и в тази, в която тя искаше.

— Аз не искам да я насилвам — тъжно каза Алън и отпи от чая си. — Просто искам да я опозная. Мисля, че вчера успях донякъде. Не знам. Но в цялата история има още нещо.

— Криста Люис? — попита Бет. — Някаква твоя позната; Марша Фаулър се обади вчера. Искаше да вечеряте заедно, но ѝ казах, че ще се върнеш едва днес. И тази Марша ли е замесена?

— Тя е учителката, която е открила тялото на Криста. Срегнахме се в сладкарницата онзи ден и си помислих, че сигурно пак трябва да поговорим. При брат ти има ли нещо ново?

— Освен това, че вчера не е мигнал и е затворил половин дузина пияници в затвора? — Бет вдигна отвратено ръце. — Ранният сняг е напад сам по себе си и без към него да се прибавят външни хора. Не вярвам Рег да е научил нещо ново за Криста, освен ако убиецът сам не го е потупал по рамото и не си е признал. Горкият ми брат. Май ще трябва да помоли за още един човек. Поне вчера нямаше фатални щети. Няколко разрушени огради, но нищо по-сериозно.

— Значи пътищата вече са наред? Тези към долината бяха доста добри, но не знаех докъде сте стигнали с разчистването.

— Стават — безразлично каза Бет. — Малко десетсантиметров есенен снежец. Сюзън и Франк са на пасище номер две и проверяват добитъка, но скоро ще се върнат. А моят Сам е в обора, трябва да се оправи тракторът, преди наистина да е стегнал студът. Истински опасни са пролетните бури. Тогава умират бебетата. Телетата де. А, не забравяй да си изтриваш обувките следващите няколко дни, ще бъде доста кално.

— Няма — обеща Алън. — Най-добре да се обадя на Марша Фаулър и да разбера защо е искала да ме види.

— Сигурно за да си поговорите — засмя се Бет. Алън я изгледа озадачено, но тя само махна с ръка и надигна масивното си тяло. — Трябва да приготвя печеното за вечеря. Ти си се обаждай.

Пентагонът, Вашингтон

Беше странно отново да си без количка и пакет памперси.

Люси заключи колата си и праметна през рамо малката си лека чантичка. Утрото бе влажно и горещо. Тед се съгласи да си вземе почивен ден и да гледа Ханк. Училището не беше започнало, но почти целият му ден бе зает със съвещания и административни задачи и Тед с удоволствие се откъсна за малко от това. Подхвърляйки Ханк, той

заяви, че днес ще ходят на зоологическа градина. Ханк, който обожаваше баща си, се ухили, явно очарован.

Изведнъж Люси се зачуди дали Тед не е забравил да сложи козирката за слънце на количката на Тед и замръзна на място. Дали му беше сложил шапката? Имаше ли достатъчно памперси? Тя примигна и принуди обувите си в странни, чисто нови обувки крака да продължат напред.

Беше облечена в хубав костюм, който някога ѝ бе по мярка. Сега се опъваше по шевовете. Разликата с преди беше само около четири килограма, но всичко сякаш се беше натрупало по бедрата и гърдите ѝ. А и обувките просто не ѝ ставаха. Всичките ѝ официални обувки я стискаха. Обади се набързо на зълва си Каролин, която вече беше станала, пиеше кафе и преглеждаше сутрешните вестници.

— Да, краката ти са пораснали — засмя се Каролин. — При бременност сухожилията се отпускат и краката стават малко по-големи. А и отичат и не се поддават на контрол.

— Не се поддават на контрол! — попита Люси, хванала подпльнките за костюма, копчетата на който се опъваха по бюста ѝ. Къдравата ѝ коса, все още мокра и несресана, бе като настръхнала от нерви.

— Да, не се поддават. Преди си си пъхала краката в ужасни обувки, но те са само за момичета, а ти вече си мамче. И краката ти са пораснали и няма да се оставят пак да бъдат измъчвани. Изхвърли тия ужасии и си купи нещо по-нормално, на ниски токове и един номер по-голям.

Краката ѝ наистина се почувстваха по-добре. В магазина до тях за пет минути успя да открие чифт меки обувки на нисък ток. Така че нямаше защо да нервничи толкова. Осъзнаваше, че е изнервена не от обувките, а от това, че отново ще се срещне с хора. В продължение на една година животът ѝ се свеждаше до компютъра и сина ѝ. Беше станала срамежлива.

— Трябва да започна да излизам по-често — промърмори си тя тихо, приглади къдравата си коса и подръпна надолу сакото си. Целта ѝ беше Пентагонът. Успя да намери препратка за Никола Тесла из съхраняваната във ФБР информация. Нямаше нищо повече, само препратка, такава, с каквата означаваха засекретените кутии в хранилището в подземията на Пентагона. Никога не беше ходила там.

В изкопаниа при ремонта преди десет години подземен етаж сега се помещаваше архивът. Площта на самия Пентагон беше над шест милиона квадратни фута, от което следваше, че архивът трябва да е огромен. Люси се надяваше, че все някой ще ѝ помогне да открие това, което търси, или поне да я насочи в правилната посока.

Нямаше човек, който да не е чувал за Националния архив или архивите на Смитсъновия университет, но много малко хора знаеха за архивите на Министерството на отбраната. Люси дори не беше наясно дали картата ѝ от ЦРУ ще бъде достатъчна, за да я пуснат вътре. Но поне щеше да опита.

След двадесет минути вече бе успяла да премине през детекторите и пазачите на Пентагона. Беше идвала тук много пъти и добре познаваше рутинната проверка на влизане, странния наклон на сградата, миризмата на стара, прашна боя, начина, по който гардовете проверяваха не значките и лицата, а очите на посетителите. Нейните очи бяха нервни, но явно не дотолкова, че да привлекат вниманието на охраната. В десет сутринта най-голямата ведомствена сграда в света беше пълна, но повечето служители вече седяха зад бюрата си. По коридорите имаше доста хора, повечето понесли документи или лаптопи. Не биеше на очи, почти половината бяха цивилни като нея.

Тя влезе в асансьора и натисна копчето за приземния етаж. Когато вратите се отвориха, отиде до стълбите и пеша слезе на последния етаж. Беше се обадила на един приятел в ЦРУ и той я напъти. Това, което правеше, беше напълно законно, но все още имаше чувството, че всеки момент охраната ще дотича с насочени към нея пистолети.

Отвори вратата в дъното на стълбите и се озова в просторна стая. Едно срещу друго бяха поставени две бюра, всяко с огромен компютър. На едната стена имаше малък фризер, в който се изстудяваше синкава бутилка, на другата — голяма копирна машина. Точно срещу нея имаше сводеста врата с голяма въртяща се ключалка, която приличаше на кормилото на пиратски кораб. На бюрата, всеки погълнат в екрана си, седяха двама мъже. И двамата, изглежда, бяха средни на ръст, единият с пясъчноруса коса и бледа кожа, другият плешив и тъмнокож. Острите очертания на носовете и брадичките им бяха толкова еднакви, че ако не беше разликата в цвета на кожата им, можеха да минат и за братя.

— Изчакайте малко — каза горе-долу в нейната посока плешивият. Имаше южняшки акцент.

— Мъртъв си — доволно каза русият. Изведнъж се изправи и ядосано се отдръпна от екрана. — По дяволите.

— Остави си фланга открит — каза плешивият, отдръпна ръце от клавишите и замасажира пръстите си. После се обърна към Люси и се усмихна. — Какво мога да направя за вас?

— Люси Джомети, работя за РУМО^[2] — каза тя. — Занимавам се с анализи. Правя едно проучване и ми трябва малко информация от архивите.

Двамата се спогледаха. Русият разкърши пръстите и лявото си рамо и я изгледа преценяващо.

— От РУМО никога не идват тук. А тия, които се представят за тях, обикновено са от ЦРУ Такава ли сте?

— Зависи — отговори Люси. — Вие какви сте? Пазителите на портата? Или охрана на минимална заплата?

— Архивари сме — каза плешивият. — Така че по-скоро сме пазители. Тейт Уебстър. Доктор Уебстър, Тейт за приятели.

— Ранди Стрийкс — представи се и русият. — Доктор Стрийкс^[3]. И без шеги за името ми, моля, много съм чувствителен. Можеш да ми викаш Ранди.

— Люси Джомети, от знаете кое бюро, но трябва да казвам РУМО — каза Люси и протегна ръка. — Приятно ми е.

И двамата станаха и стиснаха ръката ѝ.

— И какво те води насам, госпожице Люси? — попита Тейт.

— Опитвам се да намеря архивите на един човек, Никола Тесла. Чували ли сте за него?

— Аз да — каза Ранди. — Да, той е измислил целия проект за противоядрена отбрана, нали? Смъртоносните лъчения и всичко останало. Чух, че той е причинил и голямата експлозия в Тунгус, Сибир, през 1908. За него ли говориш?

— Е, не съм много сигурна — примигна Люси. Смъртоносни лъчения! — Искях да видя кутията с документите му. Намерих номера в информационната система на ФБР.

Тя затърси из чантата си, напълно наясно, че двамата оглеждаха с интерес краката, гърдите и къдравата ѝ коса. След година, прекарана

само с Тед и Ханк, беше доста приятно пак да те възприемат като жена, не като мамче.

— А, да, открил е и променливия ток — каза Ранди, когато стана да поеме листчето с номера от ръката на Люси. — Можем да го намерим.

— Искаш ли да дойдеш? — рязко попита Тейт.

Ранди хвърли на приятеля си лек поглед на неодобрение, което бързо се изпари.

— С удоволствие — веднага каза Люси. Тя протегна крака си, обут в чисто нова морскосиня обувка с нормален ток. — Даже съм с подходящи обувки.

Това явно наклони везните в нейна полза. Ранди се разсмя и сви рамене.

— Тейт много го бива да надушва тия, дето само ни баламосват. Досега не е грешил. Е, да тръгваме, госпожице Люси. Дано не си от тия, които се шашкат лесно.

След пет минути Тейт с мъка приплъзна сводестата врата зад гърба на Люси. И тримата бяха с маски, нещо като работни гащеризони и ботуши. Тейт и Ранди приличаха на двойка побъркани хирурзи. Люси нямаше представа как изглежда самата тя с пола, притисната към бедрата ѝ от големия костюм и нахлупена над непокорната си коса хартиена шапка. Най-вероятно приличаше на шишкав клоун.

Пред тях започваха архивите, купища кутии, които препречваха гледката в почти всички посоки. Бяха подредени върху метални лавици, разстоянието между които беше такова, че някой предразположен към клаустрофобия, със сигурност би се паникьосал. Беше тихо, въздухът неподвижен и едва сега усети в какво огромно помещение се е озовала. Беше се чувствала по подобен начин като дете в Мамът Кейв^[4], Кентъки, когато усети ледения въздух срещу лицето си.

— Какво правиш? — попита тя Тейт, който откачаше кълбо канап от кука до вратата. Беше от здрава найлонова корда, единият ѝ край прикрепен здраво към куката, самата тя от сериозна стомана, завинтена в металната каса на вратата.

— Вместо трошички — каза Тейт иззад маската си. — Носим тези чудесни костюми, за да предпазим архивите от телата си. А

канапът е, за да пази нас от архивите.

— Искаш да кажеш, че можем да се загубим — попита Люси, погледна към лабиринта пред тях и без да иска, леко потрепери. Въздухът не потрепваше и бе хладен като в мазе или гробница. Тишината беше абсолютна.

— Да — каза Ранди, през хартиения си екип се почеса под мишницата и взе оставената на малка масичка под куката папка. — Това е нашият *raison detre*^[5], мис Люси, и започвам да вярвам, делото на живота ни. — Той със замах отвори папката и Люси видя геометрична рисунка.

— Карта!

— Карта — кимна Тейт. — Тия от правителството са тикали тук разни бумажки още от 1920 година. Е, не точно тук. Подземието на Пентагона е било отделено само преди десет години и всички архиви бяха препратени тук от различни организации, свързани с отбраната.

— Например нещо за Розуел — каза веднага Люси и ухапа устна под маската.

— Хей, да не би да вярваш в това! — възкликна Тейт и се усмихна зад маската си. — Нямах си представа колко много искам да се натъкна на някоя древна мумия наоколо.

— Аз пък искам да намеря Кивота — каза Ранди. — Помните ли онази сцена от „Похитителите на изчезналия кивот“? Държавният служител оставя сандъка при милиони други кутии в някакъв архив? Трябва да е тук някъде.

— Това беше филм, мой човек — каза Тейт. — Розуел, Розуел е истина.

— И как се очаква да намерим документите на Тесла тук? — попита Люси.

— Ами вече ги намерихме — разсеяно отговори Тейт и няколко пъти рязко подръпна канапа, за да провери здравината на възела. — Доста нов файл е. Никола Тесла е умрял кога... през 1943? Намерихме документацията му преди две-три години.

— Докато търсеше Розуел — подигра го Ранди.

— Все пак ми вдъхва някаква надежда. За да се подреди тази неразбория тук, ще е необходим повече от един човешки живот. Да тръгваме. Този костюм ме задушавя.

Тейт смело пое напред и Люси го последва. Ранди вървеше зад нея, защото разстоянието между лавиците не беше достатъчно, за да пропусне двама души едновременно. Можеше да се пробва да опипа гърдите или задника ѝ на някой завой, но той запази дистанция и не спираше да говори. Ранди е сладур, реши Люси. Наистина я беше харесал, но си оставаше джентълмен.

Маската започна да я гъделичка, а под хартиения костюм полата лепнеше по краката ѝ, но Люси наистина оцени сигурността, която им даваше канапът. Във въздуха беше застинал фин като пудра хартиен прах. Дори маската не бе в състояние да спре миризмата на загнила хартия.

— Знаеш ли, че гробницата на Тутанкамон наистина е била прокълнатата? — попита разговорчиво Ранди, докато преминаваха покрай две лавици, кафявите кутии по които достигаха до тавана.

— Опитваш се да ме уплашиш ли? — попита Люси и се огледа във всички посоки, готова да види изсъхнал крайник на извънземно или нещо подобно.

— Не — каза Тейт. — И на мен ми е любима легенда, нали работим в нещо като копие на гробницата на фараона.

— Много от хората, присъствали на отварянето на гробницата на Тутанкамон, започнали да умират — каза зад гърба ѝ Ранди.

— Лейди Евелин Хърбърт, копачите, Артър Мейс. До 1929 повече от тринадесет души били вече мъртви. Така се зародила легендата за „проклятието на мумията“.

— Оказало се, че всички, работили с мумии, също се разболяват и понякога умират — продължи Тейт, преди да спре на един кръстопът, за да се консултира с картата. Люси чакаше търпеливо като Ранди и се мъчеше да не си представя какво би станало, ако светлините изведнъж изгаснат. А след като ѝ беше хрумнала тази мисъл, естествено нямаше как да я прогони от главата си.

— Да, и чак след години открили някаква спора. Понякога е в обвивките на мумията, понякога в стенописите. Някаква жена умряла, след като докоснала с пръст стената на гробницата. Нарича се *Aspergillus niger* и инфектира белите дробове, пълни ги с течност, докато не се задушиш. Ето това е проклятието на мумията — довърши Ранди. Тейт свърна наляво. Купчините започнаха да стават все по-

разхвърляни, от препълнени кутии, увити с канап, се подаваше хартия. Миризмата се усили.

— Мирише, сякаш мумията е тук — каза Люси. — Или това, или някоя котка се е изгубила насам.

Тейт се изсмя, а зад гърба ѝ Ранди се изхили.

— По-лошо е от котки, уверявам те. Някои от тези неща са били съхранявани в места, където е валяло, влизали са мишки, катерички, котки и какво ли още не. Уверявам те, че когато отваряме нова пратка, носим много повече неща от тия маски.

— Значи маските са достатъчни, за да ни предпазят от пренасящи се по въздуха спори? — попита Люси. — От проклятието на мумията?

— Поне така мислим — каза ужасно несериозно Тейт. — Ето че стигнахме.

Той спря пред стена от кутии, всяка от тях овързана и отбелязана с черен молив. От другата страна на коридора бяха струпани контейнери с небрежно изписани по тях номера и букви, които като че ли нямаха никакъв смисъл. Най-отгоре бе захвърлена огърлица от ярко боядисани дървени мъниста, като тия, с които преди са украсявали коледните дръвчета. Част от мънистата бяха тъмночервени и боята поразително приличаше на много стара засъхнала кръв. Веднага ѝ се прииска да узнае историята на огърлицата. Умираще да я научи.

— Не е ли интересно? — попита Тейт, след като проследи погледа ѝ.

— Струва ми се, че няма лесно да се отегча тук — каза Люси, все още загледана в ярките мъниста.

— Да, истинско съкровище — каза одобрително Тейт. — Понякога си мечтая някой ден да улуча истинската кутия.

— Някъде на тази лавица е, така ли? — каза Ранди и продължи надолу по реда, като следеше с пръст надписите по кутиите.

— Тесла — каза Тейт. — Помогни ни да те намерим. Не се пускайте от канапа, моля.

— За нищо на света — горещо го увери Люси.

[1] Зона близо до Лае Вегас, където се предполага, че американското правителство укрива заловени летящи чинии и космическа техника. — Б.пр. ↑

- [2] Разузнавателно управление на Министерство на отбраната. — Б.пр. ↑
- [3] Персонаж от популярен тв сериал. — Б.пр. ↑
- [4] Най-дългата проучена пещера в света. — Б.пр. ↑
- [5] Смисълът на съществуването (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

Бюро за специални разследвания, Колорадо Спрингс, Колорадо

— Нося ви лоши новини — скръсти ръце Харбън. Стоеше между бюрата им и както обикновено Айлийн не беше усетила приближаването му.

— Не ми казвайте — започна тя, но Харбън леко повдигна ръка и тя млъкна, сякаш я беше заплашил с пръчка.

— Дърланд промени заключението си на самоубийство.

— Притиснали са го — тихо каза Айлийн и тежко преглътна.

— Мичъл трябва да е дръпнал някои конци — съгласи се Харбън. — Много съм разочарован. Не вярвам, че Лийтсдейл се е самоубил.

— И сега какво? — попита Айлийн и погледна към Роузън. Беше се намръщил и устните му бяха здраво стиснати. Наистина беше бесен.

— Прегледайте Криста Люис. Това определено е убийство и имаме уговорка с шериф Гонзалес. Засега това е единственият още открит път. Съжалявам. — Харбън се обърна и се върна в офиса си.

— Трябва да докажем, че е убил Криста, за да докажем, че и Лийтсдейл е убит.

— Може и да не е толкова лесно — каза Роузън. Досега беше преглеждал доклада от аутопсията на Криста Люис.

— Какво има? — попита Айлийн. Преди появата на Харбън тъкмо си мечтаеше за обяд. В бюрото още бе шумно от работата по бурята. Следобедната светлина, нахлуваща отвън, беше ослепително ярка и отразяваше снега, който бързо се топеше. Съвсем скоро шофирането по тъмно щеше да се превърне в невероятно премеждие.

— Изглежда, патологът в Пуебло е променил изводите си за времето на смъртта на Люис. Патологът от Аламаса беше определил промеждутъка между смъртта и откриването на тялото на максимум дванадесет часа, но колегата му от Пуебло смята, че може да бъде и повече.

— Патологът в Аламоса не е ли направил аутопсия? — попита Айлийн.

— Не му се налага често и не е искал да прецака нещо, така че направил само предварителните изследвания и изпратил доказателствата и тялото в Пуебло. Там си знаят работата.

— Браво — изкоментира Айлийн. В нескопосана аутопсия можеха да бъдат загубени толкова доказателства, че после да бъде напълно невъзможно да се определи каквото и да било.

— Както и да е, патологът от Пуебло твърди, че като се вземат предвид състоянието на тялото и условията, тя може да е престояла на дюните повече от дванадесет часа.

— Пясъчните дюни — каза Айлийн. Мислеше за ширина 37,47,50 и дължина 105,33,20. Дали Криста беше умряла там? За момент светлината отвън се усили и Айлийн усети, че я заболява глава. Най-вероятно от глад.

— Може би трябва да поговорим с Джейкъб Мичъл — каза тя. — Да проверим дали изобщо има алиби за убийството на Криста. И за малкото произшествие, което ми се случи.

— Не вярвам Харбън да ни позволи да го направим — със съмнение в гласа отбеляза Роузън, вдигна доклада от аутопсията, пак го остави на бюрото си и после пак го вдигна.

— Какво има? — попита Айлийн. Досега не се беше случвало Роузън да не е сигурен в нещо. И винаги изказваше мнението си, ако разполагаше с такава.

— Намесен е още един човек — каза бавно той. — Алибито на когото може и да не покрие двадесет и четирите часа преди смъртта на Криста.

Айлийн чу оглушителен звук, като прелитащ над сградата самолет, и едва по-късно осъзна, че е просто сърцето ѝ, което изтласква болезнено силно кръв в слепоочията. Слънчевите лъчи се връзваха в очите ѝ. Тя вдигна ръце от клавиатурата, докосна леко слепоочията си и се опита да се съвземе.

— Разбирам. Алън Бакстър.

— Не мога да го повярвам — каза Роузън. — Не вярвам да е той, но...

— Естествено, че може и да е той — остро го прекъсна Айлийн. — Убийците не изглеждат по-особено. Това, че ти се е сторил свестен,

не го изключва от заподозрените.

Роузън разлисти доклада, после го остави на бюрото и неловко го приглади с ръка.

— Така обаче връзката между двете убийства изчезва — бавно каза той. — Кое то допълнително усложнява историята.

— Но връзка може и да няма. Може и затова да не успяваме да нагласим нещата, защото те просто не са свързани.

— Значи ще трябва да говорим пак с Алън Бакстър — каза Роузън и когато го погледна, Айлийн видя, че очите му са измъчени. Не знаеше как би реагирала на негово място. Да подозираш нечий баща в убийство е достатъчно трудно дори и без този някой да е ченге и твой партньор.

— Не се притеснявай за мен — каза му тя.

— Можем да проверим алибито му заедно с Гонзалес. — Роузън пак заразглежда доклада. Айлийн беше сигурна, че не го чете.

— Добре, а сега наистина трябва да хапна нещо. — Тя се изправи и се пресегна към палтото си.

— Ще дойда с теб — веднага каза Роузън и понечи да стане от стола си.

— Няма нужда. Просто ще отскоча до супера. Защо не се обадиш на Гонзалес, може би всичко ще се изясни? Надявам се.

— Добре — каза Роузън и седна обратно.

Айлийн закопча палтото и си сложи ръкавиците. Бумтенето пак се беше появило, звучеше също като нейния А-10 точно преди да излети. Казваше се „Уортхог“ и беше най-грозният самолет в антуража на Военновъздушните сили, но тя си го обичаше. Самолетите от този вид летяха много ниско над земята и изстрелваха противотанкови ракети във верига, която обхващаше цялата дължина на машината. Айлийн никога не бе участвала в истинска битка и беше благодарна за това. Обичаше да лети, но винаги бе мразила да стреля, а и никога не изпита желание да убие някого.

— Какво ти става? — попита Роузън.

— Нищо — каза Айлийн, като безуспешно се опита да не изкриви обидено устни. — Просто си мислех, че така всичко си идва на мястото.

— Кое си идва на мястото? — попита Роузън с вече наистина загрижен блясък в очите.

— Че и баща ми се оказва убиец — каза горчиво тя и се обърна към изхода. Светлината от прозорците беше толкова безмилостно ярка, че едва виждаше.

Докато палеше джипа, някой почука на прозореца и едва не я изплаши до смърт. Беше Роузън и сочеше към другата седалка. Тя му се усмихна, помахна му приятелски и силно надявайки се, че отстрани изглежда небрежно, изкара колата на улицата. В огледалото зърна Роузън, без палто, да се взира след нея.

Фигурата му се смаляваше в огледалото също както останалите неща в живота ѝ, сякаш времето, през което беше работила в полицията, бе просто сън, от който сега се пробуждаше. Не усещаше нищо, освен туптенето на кръвта в ушите си. Сред пръски кал и киша зави към рампата на Междущатското шосе и се насочи към Пуебло и долината Сан Луис.

Щеше да поговори сериозно с баща си. Трябваше да узнае истината. Независимо дали тази истина или самият той я убиеше. Целият ѝ живот ѝ се стори като сън, може би съня на умиращото тригодишно момиченце в колата с въртящите се във въздуха колела и мъртвата жена на другата седалка. Случилото се между този момент и срещата, която я очакваше, се беше превърнало в нещо толкова маловажно, като носено от вятъра облаче прах. Айлийн излезе на почти сухата магистрала, подкара по-бързо и безмълвно си затананика.

„Ким“, Аламаса, Колорадо

В затишието между обедата и вечерята „Ким“ беше почти празен и Алън забеляза Марша Фаулър веднага. Седеше с гръб към него, а от чашата ѝ с кафе се вдигаше тънка струйка пара.

— Много ли закъснях? — попита той, когато се мушна на пейката срещу нея. Тя го погледна с усмивка и наклони чашата си към него.

— Току-що ми го наляха. Едва не закъсах на излизане от Крестън. Тук обаче вече са разчистили пътищата.

— Меню? — попита сервитьорката, на чиято табелка пишеше „Кей“. Изглеждаше болезнен пубертет, но носеше чашата вода, чашата за кафе и менюто с неподозирана сигурност. Марша ѝ се усмихна,

сякаш беше селско момиче със свежи розови бузи, а не бледо същество с прекалено много грим.

— Да, моля — каза Алън. Тялото му се беше успокоило и готово да поеме поредната порция храна. — И кафе, ако обичате.

— Разкажете ми какво научихте и аз ще ви разкажа всичко — каза усмихнатото Марша, но очите ѝ не бяха весели. За пръв път Алън забеляза, че е симпатична и къдравата ѝ сива коса обгражда едно лице, бръчиците по което бяха разположени така, сякаш цял живот се беше усмихвала. Имаше тъмни очи и мастиленочерни мигли. Очите ѝ бяха като на покерджия, не разкриваха нищо. Дланите ѝ, някак по-стари от тялото и лицето ѝ, спокойно държаха чашата.

— Спомних си името на офицера от Военновъздушните сили от Колорадо Спрингс, с когото работеше Криста — започна той. — Така че прескочих до Колорадо Спрингс да поговорим и открих, че е мъртъв...

Докато привърши с разказа си, беше изпил две чаши вода и приключил с вечерята си — сандвич с пуйка и швейцарско сирене. Марша беше добър слушател, а тъмните ѝ очи гледаха внимателно и с интерес. Покерджийското ѝ изражение изчезна, когато Алън най-после стигна до Никола Тесла и машината за земетресения. Очите ѝ се разшириха и тя смотолевя нещо.

— Моля?

— Нищо — махна тя с ръка. — Довършете историята си.

Вече на пържените картофи, които топваше един по един в кетчупа, Алън довърши със самотното си бдение в дома на Джо Танър. Не ги бяха нападнали убийци, никой не се опита да инсценира самоубийство, не беше стигнал до нови обяснения, докато преглеждаше страниците от Интернет, изплюти от миризливия принтер на Джо. Цялата история си оставаше необяснима.

Когато той млъкна, Марша заразбърква с вилицата си трохите на пая, който си поръча някъде по средата на разказа му.

— Е — каза тя, — това определено обяснява много неща.

— Ами вие? — попита Алън. Чувстваше се объркан. Нещата от разказа му като че ли бяха изгубили смисъла си. Някой се опитва да предизвика земетресения! Звучеше фантастично и невероятно.

— Само ми обещавайте, че няма да избягате, пищейки — предупреди го Марша. — Не искам да плащам сама сметката. Не съм

чак толкова богата.

— Няма — усмихна се Алън.

— Добре тогава — вече по-спокойно продължи Марша. — Аз съм от МУФОН, мрежата за изследване на извънземни. Така че съм от вярващите в извънземни, които приятелят ви Джо Танър със сигурност смята за побъркани. Когато за пръв път видях тялото на Криста Люис, бях убедена, че е убита от извънземни. Имаше много белези, които напомняха за обезобразените животни, но и много различни неща. — Тя го изгледа изпод гъстите си мигли, за да провери как реагира, и явно забеляза нещо. — Какво?

— Животните — промълви Алън и преглътна, а пред очите му кристално ясно се появи мъртвите крави. Кръглите, брутално пробити в грубата кожа дупки; липсващите органи, перфектно направените нарязи и безразличните звезди по нощното небе. Почти усещаше миризмата на пелин и на бензина.

— Виждал си ги? — възбудено попита Марша. — Нали? Къде? Тук ли?

— Не мога да ти разкажа за това — премигна, за да прогони видението, Алън. — Но... казаха ми, че Криста Люис е била изнасилена. Видях тези крави... — Той млъкна.

— Не трябва да ми разказваш — каза Марша, въпреки че очевидно я измъчваше любопитство. — Нашето заключение — искам да кажа заключението на МУФОН — е, че убиецът не е бил извънземно същество. Цялата тази шумотевица около извънземните е само за заблуда. Така нещата, които ми каза, се връзват чудесно!

— Какво искаш да кажеш?

— Мога да ти обясня — каза бавно Марша. — Ако ме изслушаш.

— Искам да чуя всичко — каза Алън. Беше чувал за мании, гледал бе програми за извънземни, но никога не му се беше случвало да му обяснят феномена по разбираем начин. Ако някой можеше да го направи, то това беше Марша Фаулър. Трудно му бе да повярва, че тази интелигентна, съвсем нормално изглеждаща жена вярва в извънземни.

— Добре тогава. Ето го възможно най-краткото обяснение. Сигурно си чувал за летящата чиния, която се е разбила в Розуел, Ню Мексико, през 1947?

— Естествено.

— Било е катастрофа и е имало оцелели. Един от тия, които ние наричаме сиви човечета. От доста време посещават планетата ни. Катастрофата станала случайно и първоначалното информационно затъмнение било просто автоматичен рефлекс от страна на едно правителство, което още било настроено да действа с похватите на Втората световна война. Но после затъмнението прераснало в нещо повече.

— Защо?

— Защото сивите човечета сключили сделка с правителството ни — каза спокойно Марша. — Те са измиращ вид, достигнал до края на еволюционното си развитие. Почти нямат естествен прираст и организмът им става все по-крехък. Но са достигнали до невероятно ниво на технологията, много по-напред от нашата. Така че малко или много случайно плененият от нас се превърнал в техен емисар. Нашето правителство им позволило да извършват генни тестове на животни и да отвличат договорен брой хора, които обаче не трябвало да нараняват.

— Защо? — попита Алън и отпи голяма глътка вода. Най-лошото беше, че всичко това му звучеше логично. Кой изобщо можеше да повярва на нескопосаните обяснения на Военновъздушните сили, които излязоха след Розуел? Алън смяташе, че официалната версия — изпитания, провеждани с манекени — е смехотворна. Наивна. И невъзможна.

— Някои части от ДНК-то ни са еднакви — обясни Марша. — Аз, както и много от сериозните вярващи в извънземни, съм християнка. Ние вярваме, че Господ е създал всички живи същества, така че защо да не произлизаме от едно цяло? Както и да е, сивите човечета вярват, че са в състояние да подсилят рода си с нашата помлада ДНК. Сделката била те да ни дават технология, а нашето правителство да им предостави няколко опитни индивида, които няма да бъдат наранявани и дори няма да си спомнят, че са служили за инкубатори на микрокултури или им е взет клетъчен материал...

— Отвратително — каза замислено Алън и Марша кимна сериозно.

— Така е. Но отвратително е било и да се изпращат в концлагери американци от японски произход. Или да не се лекуват от сифилис чернокожи мъже^[1]. Навремето си трябва да е изглеждало като доста

добра сделка, не забравяйте, че нашите още са били загрели от Втората световна война и възхода на комунизма. А сега следва наистина отвратителната част. Сивите не спазили споразумението. Отвлечали много повече хора, наранявали животни и хора и не ни предали чудотворната си технология, каквато и да е била тя. Тази част ми се струва най-логична. Иначе защо правителството не излезе с изявление за Розуел?

— Защото е трябвало да си признаят, че са предложили за морски свинчета собствените си граждани, разбира се.

— И затова сега сме във война. Много прикрита, но все пак война. Ето това, мисля, е истината. Затова можеш да видиш изстребителни на Военновъздушните сили да преследват летящи чинии, но никога няма да си признаят какво точно правят. И единствената връзка между всичко това и Криста е, че няма никаква връзка. Тя е била изнасилена. Това си е човешки патент.

— Значи убийството ѝ няма нищо общо с извънземните?

— Не мисля, че има — каза Марша. — Но мисля, че правителството може би е намесено по някакъв начин. Доста са активни в долината Сан Луис. Кое то пък може и да обяснява защо и извънземните се навъртат толкова много насам. Но когато открих тялото на Криста, чух Таоса, точно преди земетресението.

— Те са пуснали машината — възкликна учуден Алън. — Била си точно до тях.

— Добре, че те не са били до мен — каза трезво Марша. — Иначе щях да съм мъртва като Криста. Но не разбираш ли? Звукът потвърждава историята ти. Машината на Тесла издава звук.

— Който е бил чуван и преди.

— Достатъчно често, че да си има име. И да привлече вниманието на МУФОН. И ще я използват пак, Алън. Джим Лийтсдейл, жена му и бебето, и Криста Люис са само началото. Ще избият още много хора. Играят си с нещо, което не разбират. И този път трябва да ги спрем. — Марша млъкна задъхана, после се засмя и по страните ѝ пропълзя червенина. — Сигурно ти изглеждам като идиот.

— Не като идиот — поправи я Алън. — Като човек, който различава доброто от злото. А хората с машината не умеят да го правят. Мислят си, че изнасилването и убийството нямат значение. Или

че е правилно да се предизвикват земетресения, от които ще има повече жертви, отколкото полза. Не би трябвало да притежават подобна власт.

— И как ще ги спрем? — попита Марша. — Искаш ли да дойдеш с мен в Крестън? Там има някои хора, с които...

— Не — каза Алън. — Ще разкажа какво знаем на шерифа Гонзалес и ще уведомя и колорадските детективи. Мисля си, че ако убедим полицията, те ще знаят как да се справят. — Той ѝ се усмихна, голяма окуражителна усмивка, защото знаеше кой щеше да сложи край на цялата тази лудост.

Той. Е, поне се надяваше да успее.

Междущатско шосе 25, Южно Колорадо

Спомените се блъскаха по предното стъкло като напираци да влязат призраци. Айлийн не можеше да задържи всички навън, не и напълно. За известно време успяваше да се концентрира върху пътя, калта, която хвърляха около себе си подминаващите я големи камиони, искрящото слънце, което се спускаше към хоризонта. После изведнъж се усещаше, че си спомня прегръдките на Трейси Рийд, и как ѝ беше необходима цяла година, за да ѝ позволи да я прегърне и целуне, без тялото ѝ да се вкочани като на дървена кукла. Беше вече на четири, когато върна една от внимателно премерените прегръдки на Трейси. Спомни си как Трейси избухна в сълзи, когато Айлийн обви врата ѝ и пробно я стисна лекичко. Правеха сладки и кухнята миришеше изкусително на ванилия и шоколадови пръчици. Айлийн също се беше разплакала, от изненада и страх, че е направила нещо лошо. Трейси се помъчи да спре сълзите си, но не успя, така че накрая седна на пода на кухнята и люля Айлийн в прегръдките си, докато и двете не се успокоиха. Така започна всичко.

Айлийн включи мигачите, за да подмине една влачеща се кола. Не искаше да си спомня повече за малката Айлийн. Опита се да мисли за Айлийн на десет години. Още не беше влязла в пубертета, така че бе тънка и гъвкава като тополка. Гонеше една крава, която се опитваше да се отклони от стадото и да избяга към потока, където беше сенчесто и имаше вода. Животните бяха опасли цялата трева там и Айлийн и баща ѝ ги бяха преместили на горното пасище. Възседнала коня си

Редбоун, Айлийн се втурна след кравата. Изведнъж животното изчезна и Айлийн имаше на разположение само секунда, за да прецени, че е паднала в една обрасла с ниски храсти тясна пропаст пред тях. Изправи се на седлото и повдигна Редбоун с цялата сила, която успя да събере. Спасиха се и Айлийн никога не забрави какво е да скачаш, нито чувството, че може да прескочи всичко, абсолютно всичко.

Спомни си допълнителните курсове по психология, които беше записала в университета на Уайоминг, допълнителните материали, които прочете само за да разбере дали и тя ще свърши като истинската си майка. Предполагаше, че майка ѝ е страдала от маниакална депресия още в гимназията. Но така и не разбра какво очаква самата нея. Не знаеше кой е баща ѝ, какъв е бил и дали изобщо е жив. Държеше се встрани от хората, сякаш ги разделяше стъклена стена. Винаги се беше мислила за смела, но истината бе, че е ужасна страхливка.

Сега вече знаеше кой е баща ѝ и в момента се опитваше да го открие и да разбере дали и той като нещастната ѝ болна майка е убиец. И това, което не преставаше да я преследва, мисълта, която не успяваше да прогони, беше Теди Шоу. Самата тя бе убила човек. Дали смъртта на Теди Шоу не беше отключила вратата, през която баща ѝ се беше появил от миналото? Беше ли баща ѝ убиец?

Обеща си, че ще приеме всичко. Но трябваше да разбере. Незнанието беше най-трудно.

В далечината изникна табелата за Ла Вета и долината Сан Луис. Айлийн включи фаровете, за да прогони настъпващия мрак, и свърна към отбивката.

Брайъргейт, Колорадо Спрингс, Колорадо

— Добре, повтори ми го още веднъж — каза в слушалката Джо.

— Айлийн изчезна. Предполагам, че е последвала Алън в долината Сан Луис.

— Който може да се окаже и убиец.

— Може.

В гласа на Роузън както обикновено липсваше емоция. Джо потърка чело с изведнъж изстиналите си пръсти. Седеше в креслото в кабинета си, където цял ден беше работил по усъвършенстването на

симулацията на земетресенията. Имаше няколко идеи, които просто трябваше да въведе в програма. Едва изчака Айлийн, Роузън и Алън Бакстър да си тръгнат, за да започне, и оттогава ставаше само колкото да отскочи до тоалетната. Струваше му се, че Айлийн току-що си е тръгнала. И Алън е убиец?

— Невъзможно — каза той сухо. — Няма как да е убиец.

— Не се занимавам с теория на вероятностите — студено отговори Роузън.

— С други думи, не можем да отхвърлим вероятността той да е убиецът — каза Джо и почувства как стомахът му пропада. Така беше. Възможно ли е Алън да се представя за напълно друг човек, да се преструва за баща на Айлийн? Джо отхвърли мисълта веднага. Не можеш да фалшифицираш структурата на костите си, разположението на очите, чувствителните тънки длани. Прекалено си приличаха, за да бъдат нещо друго, освен баща и дъщеря.

Но той може и да е убиец, неохотно си призна Джо. Всички убийци са синове и дъщери на някого или бащи, майки, чичовци. Това, че на него му бе пределно ясно, че Алън е свестен човек, не значеше абсолютно нищо.

— Точно така — отговори на мислите му Роузън.

— Ами тогава да отидем да я приберем — каза Джо.

— Затова ти се обадох. Харбън ме освободи да отида до долината и да я намеря. Той предупреди и Гонзалес. Идеята да взема и теб е моя.

— Откъде се обаждаш? — попита Джо.

— Около две пресечки от теб съм — отговори вбесяващо спокойно Роузън.

— По дяволите, така не ми даваш никакво време да се приготвя. — Джо погледна към франкенкомпютъра. Искаше му се да дооправи нещо, но това в момента нямаше значение. — Имаш ли екипировка за планина? За лагеруване?

— Комплект дрехи и сак. Не мога да се прибера вкъщи, забрави ли?

— Добре, че имам две раници — каза Джо и тръгна по коридора към така наречената от него спортна зала. — И палатка. Почукай, като пристигнеш. Трябва да...

— Тук съм — каза Роузън и изключи телефона си.

— Приготвям някои неща — каза мрачно Джо, извъртя се на пети и забърза към входната врата, пътем хвърляйки поглед към спалнята си, сега на ивици от нахлуващото през щорите следобедно слънце. Не беше оправял леглото и ясно виждаше отпечатъка от главата на Айлийн върху възглавницата. Можеше дори да усети миризмата ѝ, сънливото ухание на сапун, което се носеше от всеки милиметър от тялото ѝ. Под него винаги имаше малко див, мускусен мирис, който трябва да идваше от напомпания ѝ с адреналин начин на живот. Джо най-много обичаше, когато тя леко се изпотеше и естествената ѝ миризма заплашваше да надделее над всички цивилизовани добавки от сапун или дезодорант. Така миришеше след секс. Той сподави позакъсняла псувня и отвърна поглед от леглото. Не можеше да я изгуби. Просто не можеше.

Роузън стоеше на вратата хванал в едната си ръка сака, а в другата опаковка от шест бутилки минерална вода, които висяха в пластмасовите си пръстени като обесени престъпници. На Джо веднага му се прииска да го цапне, но в този момент забеляза стегнатите мускули по челюстта на Роузън. Той сигурно също умираше да го удари.

— Влизай — каза Джо. — Нямах време да се приготвя, така че сега можеш да ми помогнеш.

Роузън безмълвно го последва в спортната зала и остави сака си и минералната вода на пода. Предишните обитатели на къщата явно бяха използвали стаята за детска и Джо така и не си направи труда да смени тапетите. На стените щастливи животни се катереха по няколко Ноеви ковчега, а Ной и жена му приветливо им махаха от борда.

Екипировката беше спретнато подредена на килима. Нещата за колоездене — самото колело беше подпряно на една от стените, предпазната му жилетка и шлемът за гребане и накрая екипировката за катерене, която всъщност бе използвал само няколко пъти. Беше се пробвал, колкото да е сигурен, че катеренето не му дава никаква тръпка. Наскоро си беше купил нова раница, така че сега подхвърли старата на Роузън. Старият му спален чувал и одеялото му бяха на дъното. На Роузън сигурно щеше да му бъде студено със стария чувал, но точно в момента на Джо не му пукаше особено.

Той вдигна новата си раница и провери съдържанието ѝ. Имаше пропанова лагерна печка, кибрит и фенерче, тоалетна хартия, спрей

против комари и крем против изгаряне. Малък комплект съдове за готвене и пластмасова бутилка уиски. Керамичен филтър за вода, сети се, че на дюните няма вода, но все пак го остави вътре. Добра аптечка, в която имаше и противозмийски серуми. Какво друго? Компас, но не и карта. Ракети против мечки, явно безполезни на дюните, но можеха да влязат в работа, ако замръкнат някъде из планините Сан Хуан.

— Остават храна, вода и топли дрехи — каза той на Роузън. — Имаш ли джипиес?

— Да. — Ако смятаха да открият ширина 37,47,50 и дължина 105,33,20, можеха да го направят само с уреда за глобално позициониране. Иначе щяха да се въртят в кръг с дни и никога да не открият точното място.

— И Алън има, нали?

— Да — отговори Роузън. — Да взема ли нещо при мен? — Беше пъхнал водата и дрехите си в раницата, която зееше полупразна на пода.

— Да, палатката — каза Джо. — Аз ще взема повечето храна и ще си разделим водата. Може и да не се наложи да ги последваме в дюните. — Той замислено се загледа в най-новото попълнение към залата си, пушка 357-и калибър от полирана стомана. Беше недодялана и грозна. Айлийн я избра, тя го научи как да стреля с нея и да я почиства. Все още не я харесваше особено.

— Имаш ли разрешително?

— Да — въздъхна Джо. — Айлийн ме накара да си изкарам.

— Тогава я вземи. Да ти е подръка. Това ли е палатката?

След десет минути вече бяха навън. Джо затвори франкенкомпютъра и го понесе заедно с раницата и един празен термос. Смяташе да го напълни с топло кафе на някоя бензиностанция, когато спрат да презаредят.

— Взех служебна кола — каза Роузън и Джо не успя да сдържи усмивката си. Служебната кола бе огромен форд „Бронко“, стар и очукан. Първоначално явно е бил тъмносин, но с годините боята беше избледняла и над калниците почти я нямаше. Изобщо не приличаше на полицейска кола.

— Върви ли? — пошегува се той.

— Да — отговори Роузън и Джо завъртя очи. Е, чувството за хумор на Роузън беше доста особено. Късният следобед определено бе

преминал в ранна вечер. Слънцето залязваше към планините на запад и Джо осъзна, че ще им се наложи да карат по пътища, които само след няколко часа щяха да се превърнат в ледена пързалка.

— Надявам се, че караш добре — каза той.

Роузън сви рамене и нагласи раницата си отзад. Джо седна отпред и взе на коленете си лаптопа и термоса, сложи си колана и прегърна здраво компютъра с две ръце, докато Роузън с мъка изкара бронкото на улицата. Не взеха завоя на две гуми, но Джо можеше да се закълне, че колата от неговата страна се повдигна.

— Не се безпокой, мога да карам — каза Роузън, когато се засили към Междущатската магистрала. Джо кимна и го дари с огромна усмивка. Роузън го изглежда, без да се обръща, и Джо му намигна.

— Дай по-бързо — предложи той и се опита да не стиска лаптопа прекалено силно. Нямахше да се остави ченгето да излезе по-голям мъж от него.

— Това е най-бързото — отговори Роузън. На магистралата Джо си поотдъхна. Роузън беше много добър шофьор. Използваше всички възможности на бронкото, но никога не го пресилваше. Нещо в шофирането му като че ли издаваше един нов Роузън, жизнерадостен и арогантен. Взимаше завоите почти на косъм и караше гумите да пицят при всяко спиране. Шофирането му беше всичко друго, но не и лишено от емоции. Джо реши, че Роузън започва да му харесва. Е, почти.

[1] Експеримент в Мекон, Алабама, 1932–1972. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Пентагонът, Вашингтон

— Ами инспектор Роузън? Той там ли е? — попита Люси. Беше изритала новите си обувки в момента, в който влезе в колата си. Въпреки че бяха меки и с нисък ток, ѝ направиха пришки и на двата крака. Докато излезе от архивите и стигне до колата си, едната пришка се беше пукнала и сега болеше адски.

— Един момент, госпожо — каза административният асистент.

Люси се огледа из паркинга. Около нея нямаше други коли. Тя захвана клетъчния си телефон с мишница, пхна и двете си ръце под полата и свали чорапогащника си. Пусна се бримка, но не ѝ пукаше. След секунда отвратителното нещо висеше в ръката ѝ и пулсиращата болка в крака ѝ понамаля.

— Съжалявам, но и той отсъства — каза асистентът. Люси го помнеше, казваше се Боб. Очевидно беше факир в административната работа, но се мразеха с Айлийн. И по тази причина никога не помагаше на Люси в малкото случаи, когато се бе обаждала в Бюрото за специални разследвания на полицията в Колорадо Спрингс.

— Свържете ме с капитан Харбън тогава — каза тя, запали колата и затръшна вратата.

— В момента е на съвещание — нагло каза Боб. — Мога да му предам съобщение.

— Кажете му, че Люси Джомети е търсила Айлийн Рийд. Предайте му, че съм открила информация по делото, с което се занимават в момента, и че тази информация може и да им спаси живота. Ще му предадете ли това, Боб?

— Да, госпожо — каза Боб. — Ще оставите ли телефона си?

Люси продиктува номера на клетъчния си телефон и пое дългия обратен път към къщи. Климатикът работеше на максимум. Беше доста странно да усещаш босите си пети върху педалите. Телефонът ѝ изписка, когато беше вече на околоръстното шосе и бавно напредваше през задръстването.

— Капитан Харбън?

— Госпожо Джомети — каза Харбън. — Не знаех, че агенцията ви се занимава със случая.

— Те също не знаят — нетърпеливо каза Люси. — Просто приятелска услуга. И като такава всичко, което ви съобщя, не трябва да влиза в докладите и не може да бъде използвано в съда. Но трябва да стигне до Айлийн. Тя върна ли се? Трябва да говоря с нея.

— Детективите ми са навън по делото — внимателно отговори Харбън. — От клетъчен телефон ли се обаждате?

— Да — каза Люси и издуха от челото си влажен кичур коса. — Добре, тогава ще говорим с недомлъвки. Става ли?

— Няма ли как да се обадите от нормален телефон?

— Не — погледна задръстването Люси. — Слушайте. Намерих файла, който ме помоли да потърся Джо. Относно информация, която явно не беше налице. Най-вероятно е била в този файл, но самата папка е изчезнала. — Люси си спомни празната кутия с документите и снимките и полуразложения мъртъв гълъб, опакован в найлонов плик. Необяснимо как попадналият там бял мъртъв гълъб. — Е... една известна, напълно чиста личност, за която ме беше попитала Айлийн, е отнесъл съдържанието на архива. Така че тя е у него, той я използва и мисля, че е по-опасен, отколкото тя си представя.

— Откъде знаете?

— Взел е плановете на машината, но е оставил другите документи. Знаем с какво се занимава в момента, нещо огромно е. — Беше направила копие на архива, защото Тейт и Ранди настояха да задържат оригинала. Посещението ѝ не беше официално и те възнамеряваха да отнесат кражбата към собствените си висши инстанции. Бяха вбесени, независимо от факта, че плановете на Тесла са били откраднати, преди кутията да пристигне от ФБР. Люси наистина се впечатли от способността им да псуват на английски, френски и нещо, което звучеше като средновековен латински.

— Може да се окаже трудно — каза бавно Харбън. — Информацията ви не е достатъчна за заповед за арест, а нямам други доказателства. Можем да изкараме временна заповед, но само в случай че детективите ми го спипат в компрометираща ситуация.

Дюнците, безмълвно си прошепна Люси. Айлийн беше на дюнците с Роузън и се опитваше да намери Джейкъб Мичъл.

— Хрумна ми нещо — каза накрая тя. — Имам връзка с колорадското ФБР. Мога да задвижа нещата така, че ФБР да конфискува неговата... каквото и да представлява това устройство, като материал за изследване тук във Вашингтон.

— И ние се опитахме да включим ФБР в това разследване, тъй като убитата дама е била на правителствена служба. Но досега нямахме късмет.

— Нека опитам аз — каза мрачно Люси. — Ще ви се обадя, когато разполагам с нова информация.

— Благодаря — сериозно каза Харбън.

— Ще ми благодарите, когато всичко свърши — отговори Люси и затвори.

Ранчото Уилямс, долината Сан Луис, Колорадо

Вратата към ранчото Уилямс беше затворена и заключена, което изненада Айлийн. На един от коловете до вратата имаше звънец, поставен нависоко така, че да се натисне лесно от пикап. Тя го натисна и зачака. След известно време се появи висока жена с огромно яке от овча кожа, за която по-късно Айлийн разбра, че се казва Сюзън. Когато я видя, на Айлийн ѝ се стори, че непознатата е всичко, което родителите ѝ някога бяха мечтали самата тя да стане. Беше висока, силна, изгоряла от слънцето, жена, за която земята, добитъкът и конят ѝ бяха всичко.

Като я гледаше, Айлийн почувства почти болезнена мъка. В момента не желаше нищо друго, освен да се беше омъжила за приятеля си от детинството Оуен Сатър и да живее във ферма в Уайоминг, да носи кожени престилки, ръкавици от ярешка кожа и да знае за смъртта само от кравите родилки през есента и агнетата напролет.

Сюзън бе с пикап, толкова очукан, че можеше да мине и за произведение на изкуството. А може и да се беше преобръщал на няколко пъти. Каросерията му чезнеше под замръзнала кал, а предният капак бе овързан с бодлива тел. Лицето на Сюзън беше ледено почти колкото калта по колата ѝ.

— Да? — попита тя, после на лицето ѝ се изписа объркване. — Познаваме ли се отнякъде?

— Мисля, че познавате баща ми — отговори Айлийн. — Алън Бакстър. Той тук ли е? Мога ли да говоря с него? Сюзън разцъфна в широка усмивка.

— Ти трябва да си Айлийн! Аз съм Сюзън Уилямс. Страшно си приличате.

— Всички така казват — прошепна Айлийн, докато Сюзън набра номера на ключалката и отвори вратата. Никога преди не беше виждала да заключват вратите на ранчо и това я озадачи. За какво ти е да заключваш входната си врата? Срещу кого?

Айлийн веднага се ориентира в ранчото на Бет и Сам Уилямс. Къщата и помощните постройки бяха разположени почти като в къщата на родителите ѝ в Уайоминг. Когато пристигнаха, Сюзън посочи на Айлийн калното място за паркиране и после я заведе в огромно преддверие, в което Айлийн окачи зимното си палто и шапката си. Подът беше теракотен, покрит с кал и мръсотия. По куки, лавици и кошници се въргаляха невероятна колекция палта, шапки, ръкавици и ботуши. Под една особено голяма купчина кални дрехи се тресеше и мъркаше перална машина.

Жената под престилката и безформената вълнена шапка се оказа по-млада, отколкото си беше помислила Айлийн. Горедолу на нейната възраст, но по-висока с десетина сантиметра и двадесетина килограма по-тежка. По тялото ѝ нямаше и грам тлъстина и беше добре, макар и солидно сложена. Миришеше силно на коне, ухание, което накара Айлийн да поеме дълбоко въздух. В миналото и тя миришеше така.

— Тия коне — обясни тя на Сюзън. — Преди яздох почти всеки ден.

— Учудвам се, че усети — намръщи се Сюзън и изтупа дънките си. — Яздих днес следобед, но беше прекалено кално за Чарли, затова се върнах и изкарах пикапа.

— Не миришеш чак толкова силно — каза Айлийн и приседна на първата попаднала ѝ пейка, за да изуе обувките си. — Но от доста време не бях усещала тази миризма. Носталгия, това е всичко.

— Утре можем да излезем заедно — предложи Сюзън. — Старата ми кобила Оригами е кротка като люлеец се стол. Не я яздя много, откакто имам Чарли.

Айлийн трябваше да преглътне, преди да бъде в състояние да отговори. Какво ѝ ставаше! Искаше да приеме; в момента ѝ се

струваше, че не иска нищо друго.

— Не знам колко дълго ще остана — каза тя. — Баща ми тук ли е?

— Не, отиде на обяд в града с някой, който знае нещо за Криста Люис — каза Сюзън толкова спокойно, че Айлийн подскочи. — Но скоро ще се върне.

— Знаеш за Криста Люис?

— Да, и за Джим Лийтсдейл — тръсна късата си кестенява коса Сюзън. — Хайде, мама е направила кафе и кифлички. Наистина ще зяпне, като те види.

В кухнята, чиста, топла и изпълнена с уханието на канела и ванилия, стоеше жена, която можеше да бъде само майката на Сюзън. Беше висока като дъщеря си, но много по-едра, със сивееща кафява коса и светли очи.

— Аз съм Бет Уилямс. Сюзън ми каза, че води дъщерята на Алън Бакстър. — Гласът ѝ беше приветлив като кухнята ѝ. Сюзън потупа джоба на ризата си в отговор на въпросителния поглед на Айлийн. — Клетъчен телефон.

Бет протегна ръка и Айлийн изведнъж се озова привлечена в прегръдките ѝ.

— Толкова се радвам, че се намерихте с баща ти — промълви Бет в ухото ѝ и я освободи. Айлийн се усети, че преглъща, за втори път през последните пет минути.

— Кафе и кифлички — енергично каза Бет и се обърна.

Айлийн приседна на голямата кухненска маса и се загледа как Сюзън си налива кафе и тършува в някакъв шкаф, докато не намери пакет смес за горещ шоколад. Тя изсипа от сместа в кафето си, разбърка го и се тръшна до Айлийн.

— Искаш ли от това? Моят вариант на горещ шоколад. Горещо кафе с шоколад.

— Само кафе, благодаря — усмихна се Айлийн. Започваше да посвиква с обстановката. Парещите кифлички бяха много вкусни, пълни със стафиди и посипани с достатъчно захар. Изведнъж си спомни, че не е обядвала, и набързо излапа две кифли и изпи чаша кафе.

— Сега изглеждаш по-добре — отбеляза Бет, приседнала над кафето си. — Беше много бледа. И какво те води насам?

Преди да отговори, Айлийн погледна двете жени. Знаеше, че начинът, по който я бяха посрещнали, не е обикновено селско гостоприемство. Отнасяха се с нея така заради Алън Бакстър и впечатлението, което той им бе направил. Разбираше ги, тя също го харесваше.

— Страхувам се, че може да се опита сам да намери убиеца на Криста — каза тя и веднъж изрекла думите, разбра, че са самата истина. Алън Бакстър беше или убиец, или би се опитал да намери убиеца. Нямаше друго обяснение. И за да открие кое от двете е, Айлийн трябваше да играе по правилата му. Риск, който тя бе готова да поеме.

Когато след два часа Алън влезе в кухнята, завари Айлийн да вечеря със Сюзън, Бет и Сам. Франк, за когото ѝ бяха обяснили, че е един от наемните работници, още не се беше върнал от обиколката си по оградите. Другите двама, Джени и Марк, бяха женени и живееха в отделна къща и обикновено се хранеха сами. Когато Алън влезе, Айлийн отново чу странния боботещ звук и собствената ѝ кръв затупа във вените ѝ.

— Айлийн — закова се на вратата Алън.

— Здравей — меко каза тя и вкуси от лазанята си. Имаше вкус на плява.

— Какво търсиш тук? — Изглеждаше зашеметен, почти виновен, и сърцето на Айлийн се присви.

— Има интересни новини. Така че дойдох да ти ги кажа. — Тя делово продължи с вечерята си.

— Гладен ли си, Алън? — попита Бет. — Храна има предостатъчно.

— Не, обядвах късно — каза Алън, все още изумен. — Може ли да поговоря за малко с Айлийн?

— Разбира се — каза с пълна уста Сам Уилямс. — Идете във всекидневната, ние почти не влизаме там, само ако имаме гости.

Айлийн сдъвка хапката си, изплакна чинията си на умивалника и я подреди в миялната машина. Нямаше представа какво ще каже на Алън. На баща си. Вратичката на машината прокънтя прекалено силно и едва тогава Айлийн осъзна, че шумът идва от входната врата, на прага на която стоеше непознат с палто, шапка и кални ботуши.

Трябва да е Франк, наемният работник, досети се Айлийн. Беше слаб, не особено висок, с черна коса и нос, който можеше да съперничи по дължина с носа на Роузън. Франк щеше да се чувства като у дома си в подчертано италианското семейство на Люси Джомети. Ако беше с костюм по поръчка и зализана назад коса, можеше да дублира някоя роля в „Кръстникът“. Само че сега беше с кожено яке, по-мръсно и от това на Сюзън. Косата му стърчеше на всички страни, а лицето му бе смръщено и побеляло. Тялото на Айлийн се стегна и ако беше куче, щеше да наостри уши. Франк изглеждаше разтревожен. Повече от разтревожен. Беше изплашен до смърт.

— На вратата има двама души — каза задъхвайки се той. — Опитвах се да влязат и когато отидох при тях, ми казаха... казаха...

— Поеми си дълбоко въздух — стана от масата Сам. — Не са натискали звънеца. — Докато Франк вдишваше дълбоко, Сам с две крачки стигна до ниша, която Айлийн не беше забелязала, откочи огромна пушка от куката ѝ, провери дали е заредена и свали предпазителя. Всички бяха като наелектризирани и напомнях на Айлийн за един филм, който беше гледала като малка късно през нощта и се бе изплашила повече, отколкото от което и да е глупаво чудовище с изхвъркнали разярени очи. И там на вратата се беше почукало, войниците нахлуха в стаята, докато семейството вечеряше, и в конски вагони ги отведоха към концентрационните лагери и ужасната смърт.

Но тук не беше фашистка Германия, огромната пушка на Сам Уилямс поне беше някакво доказателство за това.

— Казаха, че са от ДЕФА, каквото и да значи това, и имаха значки като тези на ФБР, само че различни. Казаха, че имат заповед за обиск и трябва да ги пусна. И че имат заповед за ареста на Алън Бакстър! Казах, че се връщам веднага, пришпорих хондата и веднага дойдох.

— Нямаат никаква заповед — обади се в настъпилата тишина Айлийн. — Работя с федералните и те изобщо не подозират Алън. Те...

— Мисля, че стреляха по мен — каза Франк и ако преди в стаята беше тихо, сега всички като че ли се вкамениха. — Знаете колко може да вдигне хондата, а аз карах с максимална скорост. Чух нещо като

изстрел и мога да се закълна, че покрай ухото ми профуча нещо. — Той се отпусна на пейката в преддверието и на лицето му се изписа едновременно недоумение и гняв. — Стреляха по мен.

Преди някой да успее да реагира, Сюзън коленичи пред Франк, прегърна го и зарови лице в якето му. Айлийн забеляза учуденото изражение на Бет и Сам Уилямс. После на лицето на Бет разцъфна усмивка, простичка, щастлива усмивка. Явно Сюзън беше пазила в тайна отношенията си с наемника. Съвсем забравила за нападателите пред вратата ѝ, Бет доволно гледаше гърба на дъщеря си. На челото ѝ направо беше изписано „сватба“ и „внуци“.

— В черно ли бяха облечени, Франк? — попита Алън.

— Да — каза Франк, като с мъка надигна лице от меката кестенява коса на Сюзън, която без да отслаби прегръдката си, продължаваше да притиска лице към гърдите му. Франк смутено погледна Бет и Сам, явно в момента бе по-притеснен от пушката в ръцете на Сам Уилямс, отколкото от мъжете пред вратата. Прочетеното по лицата им очевидно го успокои, защото издиша шумно и прегърна още по-силно Сюзън. — Ти откъде знаеше? Бяха в черно, черни костюми, като на мафиотите по филмите.

— Мъже в черно? — попита Сам Уилямс и се намръщи още повече.

Айлийн го погледна изненадано. Забележката му не бе прозвучала подигравателно или със съмнение. Сам Уилямс като че ли вярваше в тях. Тя изведнъж силно потрепери. Всички се обърнаха към нея.

— Точно като мъжете, които се опитаха да те убият, Айлийн — меко каза Алън.

Айлийн сви рамене.

— Съмнявам се моят мъж в черно да е бил извънземен. Беше доста неприятно изненадан, когато го прострелях в гърдите.

— Но все пак е оцелял — тихо отбеляза Алън.

— Очевидно да. Но може и да е носил предпазна жилетка. Дали не е по-добре да отидем до вратата, преди приятелите ви да намерят начин да стигнат дотук?

— Няма как да го направят, освен ако не са с танк — доволно каза Сам Уилямс. Беше едър, набит мъж, а мускулите по ръцете и врата му се опъваха като стари въжета. От слънцето кожата му бе станала

махагонена, а бръчиците покрай очите му бяха дълбоки и като че прорязани в лицето му. — Канавката покрай магистралата е прекалено дълбока и широка, за да я преминеш с камион. Вход има единствено през дренажната тръба, където е вратата. Могат и да тръгнат пеша, но ще им е необходим поне един час, за да стигнат дотук. След като започнахме да намираме мъртвите крави, ми писна разни репортери и манияци да се въртят наоколо, така че оправих оградата.

— Може и да тръгнат пеша — каза Айлийн. Мъртви крави! — Тези хора може и да са убийци.

— Тогава ще сме готови да ги посрещнем — каза Бет, като с мъка отклони вниманието от дъщеря си. — Франк, Сюзън, идете да доведете Джени и Марк при нас. И пуснете кучетата. Аз отивам да се обадя на Рег и да го накарам да дойде колкото се може по-скоро.

Айлийн проследи как Сюзън се появява с прекрасна пушка, а Франк си препаса кобур с два направо излезли от каубойски филм револвера. Те изскочиха навън, докато Бет набираще шерифа.

— Добре, Рег, просто ела веднага — каза Бет в слушалката и затвори. Изглеждаше окуражена. — Тръгна, щял да пусне и буркана. Каза по възможност да ги оставим живи, особено ако наистина са федералните, които чака от сума ти време. Вика, че ако с тези се случи нещо, никога повече няма да му изпратят други.

— По-добре го кажи на Сюзън — промърмори Алън и очите му засвяткаха.

Айлийн също се чувстваше много по-добре. Може би всичко щеше да се окаже просто недоразумение. После си спомни, че мъжете имаха заповед да арестуват Алън Бакстър. Може и да бяха федерални агенти и да знаеха нещо, което тя не знае. Нямаше никакво основание веднага да скочи и защитава Алън. Не можеше чак толкова да е изгубила трезвата си преценка.

— Според симулацията на Джо вдругиден ще има земетресение — каза рязко Алън. — Искам тогава да бъда на дюните, на посочената ширина и дължина. Така че ако ме няма и тези хора са наистина от ФБР, може спокойно да ги пуснете в ранчото. Когато Рег дойде, ги пуснете и ги оставете да си търсят, мен няма да ме има.

— Отиваш на дюните? През нощта! — Сам стисна пушката си, гъстите му вежди се събраха.

— Алън — меко каза Бет, — виждали сме хора да тръгват към дюните посред бял ден и никога да не се върнат. Дюните са си странно място, и то много преди убийството на Криста. Можеш да се изгубиш. Говоря сериозно.

— Така е — потвърди Сам.

— Но той няма да се изгуби — каза Айлийн. — Има джипиес и така ще може да намери точното място.

— Точно така — каза Алън. — Откъде знаеш?

— Защото и аз имам същия уред. И идвам с теб.

Сам поклати глава и надникна зад завесите.

— Тия системи направо полудяват на дюните. Понякога работят страхотно, понякога не. Доколкото знам, зависи от петната по слънцето и от извънземните, които не съществуват. Това, което искам да кажа, е, че поемате огромен риск.

— Ти не можеш да дойдеш с мен — каза Алън на Айлийн, все едно че бяха сами в стаята. — Не мога да ти позволя.

— Защото може да те убият? Защото могат да убият мен? Защото ти може да убиеш някого? Не сме тръгнали на отмъстителна мисия. Ще намерим тия хора и ще говорим с тях и ако е необходимо, ще ги арестувам.

— Не съм планирал да убивам никого — сковано каза Алън. — Просто искам да видя кои са те. И после ще кажа на шерифа Гонзалес, на теб и на който друг е необходимо...

— Идвам с теб — повтори Айлийн.

Алън вдигна ръце и на лицето му изведнъж се изписа измъчена усмивка. Най-странната, която Айлийн някога беше виждала. Сякаш му причиняваше болка.

— Ти си свали памперса на две и половина. И никога повече не се съгласи да ти го сложим. Преди малко изглеждаше точно като тогава.

Бет ги погледна и сви масивните си рамене.

— По-скоро бих опитала да спра лавина с голи ръце, отколкото да се изпречвам на пътя на такива като вас — мрачно каза тя. — И предпочитам да си нямам вземане-даване с ФБР, ако тези наистина са такива. Сам, донеси малко топографски карти, за да не се загубят тия двамата още в ранчото или на път към дюните. Съберете си нещата и

ще можете да тръгнете, преди брат ми да е дошъл. Няма да одобри решението ви, така че ще е по-добре изобщо да не се срещате.

Клетъчният телефон в джоба на ризата на Сам Уилямс изпиука.

— Още са на вратата, така ли? Добре. Дръж ги под око и гледай дали ще дойде подкрепление. За всеки случай, Франк. Не се разделяйте. Рег ще дойде скоро.

— Да тръгваме тогава — каза Айлийн. — Нямаме много време.

ГЛАВА 21

Военновъздушна база „Питърсън“, Колорадо Спрингс, Колорадо
— Готови сме, сър — каза Бенет. Скот, все още леко приведен на една страна, стоеше зад гърба му.

— Минаха ли ребрата? — попита с преливащ от загриженост глас Мичъл. Не беше светнал лампата на бюрото си и силуетът му ясно се очертаваше на фона на сумрачната светлина, нахлуваща през прозореца отзад. Ефектно беше и го бе използвал и преди.

— Почти напълно, сър — каза Скот. Натъртеното от предателя Лийтсдейл беше почти минало, но пък после мършавата кучка му строши две ребра през защитната жилетка. Скот си оставаше верен до мозъка на костите, независимо колко потрошени бяха те. Мичъл почти се разсмя на метафората си. Скот щеше да го защити, ако трябва, и с живота си, сигурен беше. В новото си правителство щеше да го назначи за секретар на отбраната. Роджър Бенет щеше, естествено, да е главнокомандващ.

— Имам въпрос към вас, господа — върна мислите си към настоящето Мичъл. В това се криеше и причината за осветлението, което да очертае импозантния силует на шефа. Той се съсредоточи върху лицата им.

— Да, сър — казаха едновременно.

— Някой от вас ли изнасили Криста Люис? И вие ли я убихте?

Реакцията и на двамата мъже бе невинна изненада. Мичъл пое облекчено въздух. Беше се страхувал, че един от тях я е убил. Без разрешение, без заповед да го прави. Убийството без заповед бе непостиимо и опасно.

Никой не се изненада повече от Мичъл в мига, когато Криста Люис налетя на лагера им. Беше високо момиче е достатъчно шведска кръв, за да има почти бяла коса и здравето тяло на някой, който спокойно би изкачвал с дни планините. Разследваше епидемията от E-soli, обхванала някаква църковна група, излязла на пикник край Медано Крик. Хората от Бюрото за контрол на епидемиите накрая

определиха причината в непастьоризирания плодов сок, сервиран на пикника, но дотогава Криста Люис, която работеше съвместно с тях, вече бе открила повишени количества E-coli в участъка, където потокът извираше от пясъка. Хората на Мичъл не си бяха донесли тоалетни, а използваха лагера вече втора година. В пясъка се бяха просмукали достатъчно човешки мръсотии, за да стигнат до подводните води и да повишат нивото на E-coli в Медано Крик. Кой би си помислил, че ще затънат в собствените си лайна?

Беше наясно, че може да възникне подобна спънка. Големите пясъчни дюни бяха единственото място, откъдето можеше да провежда експеримента, а те бяха държавна територия. Не можеше да ограничи достъпа до тях. По границата на дюните, там, където се намираха пътищата и атракционният център, потокът туристи не секваше от юни до септември. Дори в центъра на дюните, където трябваше да се проведе експериментът, от време на време се появяваше по някой и друг упорит турист. И сякаш правните ограничения и туристите не му стигаха, самите дюни бяха почти непреодолимо препятствие. Пясъкът влизаше навсякъде — в апаратурата, палатките, храната, дрехите. След два-три експеримента устройството така се задръсти от него, че трябваше да го почистят обстойно, преди отново да стане годно за употреба.

Разрешението на проблема беше очевидно и въпреки че не му харесваше, накрая се съгласи с консултантите си. Всичко, необходимо за експериментите, трябваше да се донася за всеки опит със самолети. Центърът на операцията, военновъздушната база „Питърсън“, беше абсолютно безопасна. Но самите експерименти трябваше да се провеждат на открито, в дюните, без никаква защита, освен няколкото войничета, които да пазят периметъра. Всички знаеха, че рано или късно ще се появи някой като Криста Люис. Иронията в ситуацията беше, че тя ги откри, следвайки собствените им отпадъци.

Криста не беше особено впечатлена от документите и името му, но все пак им позволи да я изведат от участъка, преди да използват машината. Устройството бе държавна тайна, а тя работеше за правителството. Беше й ясно, че ще й се наложи да напусне участъка, но преди да си тръгне, се постара да им втълпи добре, че са разкрити, независимо от това, че проектът е засекретен. Екологичното замърсяване беше козът на държавната бюрокрация и Криста го

знаеше. А и те също. Вбесяващо беше да гледаш как мускулестите ѝ бедра полюшват шведския ѝ задник, докато се отдалечава напълно уверена, че до една седмица ще е пуснала по етапен ред доклад, по силата на който ще ги застави заедно с апаратурата да си носят и тоалетни. На Криста не ѝ беше необходимо да знае с какви точно експерименти се занимават. Работата ѝ беше да не им позволи да замърсяват околната среда и имаше достатъчно власт да ги застави да не го правят.

Онази вечер Скот беше останал на пост, за да се убедят, че тя няма да се върне и да види разопакованата вече машина. Бяха прекарали онази нощ, както обикновено правеха, когато им предстоеше напрегнат ден. Всеки един от тримата би бил в състояние да се измъкне и да тръгне по следите ѝ. Но нямаше нужда да я изнасилват, да я убиват и така да застрашат целия проект. Мичъл съвсем законно участваше в правителствен проект и докато докладът ѝ стигнеше във Вашингтон, всичко щеше така или иначе да е приключило. Дори може и да не стигнеше Вашингтон. Убийството ѝ беше грешка, а изнасилването ѝ — глупост. Щяха да могат да си изнасилват колкото си искат. Но после, после. Не сега.

— Някой е бил много небрежен. Големият ден е утре — студено каза той. — Нека не оставяме на апетитите си да надделеят над нас, господа. Всъщност не ме интересува кой точно го е направил и е застрашил успеха на цялата ни програма. Просто искам да ви предупредя. Да не се повтаря, никога.

— Да, сър — казаха и двамата, пак в един глас, като истински войници, каквито и си бяха.

После Бенет се прокашля. Мичъл кимна.

— Да?

— Сър, може да е бил съвсем друг човек — предположи Бенет. — Не можем да знаем със сигурност, че е бил един от нас. Може да е бил дори този Алън Бакстър, който идентифицира тялото. Той е най-вероятният убиец.

— Този ли? — попита Мичъл и погледна снимката на Алън Бакстър в папката, която Бенет му беше донесъл. Бакстър не приличаше на убиец. В папката имаше снимки и на Айлийн Рийд и Дейвид Роузън, влудяващите го детективи от Колорадо Спрингс.

— Вярно, може да е бил този Бакстър — потвърди и Скот прекалено нетърпеливо за вкуса на Мичъл.

— Може — отговори той и рязко затвори папката. — Вече няма значение. Седнете. Трябва да прегледаме окончателния план още веднъж. — Той се пресегна и включи лампата на бюрото си, махна на Скот и Бенет да се приближат и докато сядаха, разстели първата карта.

Ранчото Уилямс, долината Сан Луис, Колорадо

— Как така са тръгнали? — беснееше Гонзалес. Мигащите сини и червени светлини на буркана върху неговата кола осветяваха лицето му и на Марша Фаулър й се стори висок около два метра, голям като къща и определено ужасяващ. Тя погледна към Даниъл Грентъм, който седеше със скръстени ръце. Даниъл не беше искал да идват с шерифа. И въобще не искаше да идват в ранчото Уилямс. Кръвната вражда между лейди Джейн и Бет Уилямс, спомни си Марша.

Когато Бет се обади за помощ, с Даниъл бяха в офиса на шерифа. Даниъл бе едва преполовил плана си да проследят убиеца по заснежените дюни, но Марша вече чувстваше, че са загубили. Още от самото начало лицето на Гонзалес не вещаеше нищо добро, а разказът на Даниъл само го ядоса още повече. Заинтересува се само когато Даниъл обясни, че според МУФОН убиецът е бил човешко същество.

Малко след това телефонът извънтя и в момента Марша се намираше в колата на шерифа и гледаше през прозореца как Гонзалес разговаря с човек, който трябваше да е Сам Уилямс.

— Елате в къщата — каза Сам — и ще ви разкажем какво се случи. Честно да си кажа, в момента предпочитам да не държа входната си врата отворена.

Гонзалес погледна назад към колата си, после се наведе и ожесточено каза нещо на фермера. Уилямс се почеса по брадата и си намести шапката, после сви рамене. Гонзалес си проправи път обратно към колата и изключи полицейските светлини. Едва сега Марша осъзна колко тъмна е нощта, досега осветена от тяхната кола, пикапа на Сам Уилямс и самотните фарове на приближаваща се по магистралата кола.

Гонзалес включи на първа и през ограничителите вкара колата в ранчото. Сам, който беше излязъл, за да затвори вратата, се изпъна

като струна, когато фаровете по магистралата наближиха и го обляха в светлина.

— По дяволите — каза Гонзалес и изскочи от шофьорското място. Направи го толкова бързо и тихо, че Марша усети, че зяпва от изненада. Как мъж с неговото тегло успяваше да се движи толкова бързо?

После всичко стана много бързо. Сам Уилямс затръшна вратата и намести катинара на мястото му, отдръпна се назад и когато Гонзалес вече беше до него, като магьосник измъкна отнякъде пистолет.

— Това пистолет ли е? — попита с глупаво тъничък глас Марша и веднага прехапа устни. Разбира се, че беше пистолет. А собственият ѝ 38-и калибър си лежеше в раницата ѝ в дома на Даниъл напълно безполезен. Тя се опита да се свие на задната седалка и се зачуди дали ако нещата наистина се объркат, ще може да излезе достатъчно бързо и да се скрие в безбрежната тъмнина, която ги обграждаше.

Непознатите намалиха и спряха пред вратата. Фаровете я заслепяваха и ѝ пречеха да види каква точно е колата. От мястото на шофьора изскочи някакъв мъж.

— Здравейте. Това ли е ранчото Уилямс?

— Да — отговори Сам Уилямс, като продължаваше спокойно да държи оръжието си в ръка. Мъжът се очертаваше като сянка, висока сянка. От другата седалка излезе още един човек и Гонзалес и Уилямс настръхнаха с още милиметър, като спринтьори, очакващи изстрела преди старта на състезанието.

— О, Господи, надявам се, че наблизко има тоалетна — каза новият. — Няма да повярвате колко ми се пикае.

— Аз съм Дейв Роузън от Бюрото за специални разследвания на полицията в Колорадо Спрингс — каза сянката на шофьора. — А това е Джо Танър. Вие сигурно сте шериф Гонзалес? Говорихте ли с капитан Харбън?

Раменете на Сам Уилямс облекчено се отпуснаха и пистолетът му изчезна също толкова бързо, колкото се беше и появил.

— Айлийн мислеше, че може да я последвате — каза той. — А и Алън ни е разказвал за вас двамата. Вие сте партньорът ѝ, нали? А вие, компютърджията? Гаджето ѝ?

— Аз съм гаджето и трябва да свърша нещо наистина неотложно — каза сянката на Джо. — Нали няма жени? Може ли да използвам

оградата?

— По-добре си намокри колата, по оградата ми тече ток — развеселен каза Сам. — Слаб е, но ще те погъделичка на неудобно място.

— Искам да видя някакви документи, преди да ви пуснем — авторитетно каза Гонзалес. — Аз съм по-недоверчив от Сам.

— Естествено — каза Роузън и пристъпи към вратата, превръщайки се във висок индианец с къса коса и прилежно закопчана риза и вратовръзка. Носеше огромно, пухкаво зимно палто, което изглеждаше топло. Протегна значката си, като внимаваше да не докосва оградата. — Неприятности ли сте имали?

Големите пясъчни дюни, долината Сан Луис, Колорадо

Алън Бакстър изкачи дюната и се огледа. Докъдето стигаше погледът му, се простираше само пясък. Дори планините, прекрасните Сангре де Кристо, бяха изчезнали, затрупани от нескончаемите пясъчни дюни. Нямаше вятър, но нямаше и облаци. От снега нощта му се струваше по-студена, отколкото беше всъщност. Луната бе тънък полумесец, достатъчно, за да виждат, а и Алън се надяваше, че изтънялата луна ще е лоша поличба за другите, не за тях.

— Студено ли ти е? — попита Айлийн. — Ако искаш, да починем?

Гласът ѝ беше студен като снега, през който газеха вече от два часа. Вятърът го беше отвял от западната страна на дюните, но източните склонове бяха потънали в пухкав сняг. Айлийн беше в страхотна форма. Не показваше, че може да върви повече от него, и без това и двамата знаеха, че може да го направи. Обаче не искаше да разговарят, а от това го болеше. Беше паркирал бронкото доста навътре по един малко използван черен път, прикрит от няколко хълма. Лесно можеха да го забележат от хеликоптер, но се надяваше, че няма да се стигне чак дотам.

— Не ми е студено — каза той. — Но мисля, че се налага да спрем и да си устроим лагер. Трябва да похапнем и да скрием палатката, а това ще отнеме време. А и погледни следите ни — той махна към оставената след тях диря. Айлийн покорно се обърна и

погледна надолу по билото на дюната. Следите им се простираха до хоризонта, ясни като нарисувани с молив.

— Сутрин със сигурност ли има вятър? — попита Айлийн, след като мълчаливо беше огледала дюните.

— Така каза Сам. Излизал някъде към три сутринта и ако няма буря и не духа цял ден, затихвал докъм пет или шест. Така ще можем да скрием следите си.

— Тогава да почакаме да ги затрупа. Спомена, че имаш идея как да скрием палатката?

— Чел съм го някъде — каза Алън, внимателно извади ръка от едната презрамка и пусна раницата на пясъка. Дори при този студ из дюните се усещаше странна миризма, като от готвено с непозната подправка.

Той развърза раницата си и измъкна палатката. Беше направо вълшебна. Просто я извади от малкия ѝ, хитро скроен калъф, разви я внимателно и я подхвърли във въздуха. Ребрата се разпънаха и палатката леко тупна, напълно сглобена, на пясъка.

— Страхотно — каза Айлийн за пръв път истинска усмивка. — Сигурно ти е струвала куп пари.

— Заслужава си ги — отговори Алън. — Когато съм за риба, винаги стоя до късно и ми омръзна да се занимавам непрекъснато с разните части по тъмно.

— И как ще скрием това чудо на техниката?

— С един трик от войната в Афганистан, за който четох някъде — излъга Алън. Беше го чел в научнофантастична книга, която поне имаше подходящо заглавие, „Дюн“^[1]. Обясни ѝ, Айлийн кимна и веднага се зае да копае дупка в равния наклон по наветрената страна на дюната. Натъпкаха палатката в назъбената по краищата яма и насипаха върху ѝ пясък. Металният скелет издържа. След десет минути трупане на леденостудения пясък от палатката се виждаше единствено отвор с големина колкото да мине човек.

— Сега остава само да се пазим от червеите — каза Айлийн и повдигна раницата си. Алън се изправи и погледна беззникавото петно, където трябва да бе лицето ѝ. И тя беше чела „Дюн“.

— Хвана ме — разсмя се той. — Да видим какво ни е приготвила за вечеря Бет.

Беше им приготвила достатъчно, всичко превъзходно. Сандвичи с печено телешко и пуйка, подправени с чедър и горчица. По една кесия с черни и зелени маслини, опаковка чипс, кутия картофена салата и домашни шоколадови курабийки. С пълна със сандвич уста Айлийн доволно възкликна, когато извади от раницата си термос горещо кафе. Палатката беше клекнала под тежестта на пясъка, така че едва имаше място за спалните им чували и не им оставаше друго, освен да вечерят седнали по турски при отвора.

— От върха на следващите дюни ще можем да видим планините — изкоментира Айлийн, след като отпи от кафето. — Те са най-високите. После ще слезем надолу към центъра. Надявам се уредите да не откажат.

— Досега работеха нормално — каза Алън и потупа джоба на ризата си. Всъщност бяха работили безотказно. На всяка почивка Айлийн сверяваше джипиеса си с неговия и резултатите съвпадаха напълно. Бяха ги сверили и с планините, които виждаха от върха на всяка дюна, а Алън бе проверил и Полярната звезда, въпреки че не беше особено уверен в способността си да се ориентира по звездите. Засега всичко явно беше наред. Ако нещата продължаваха да вървят по план, трябваше да бъдат в центъра на дюните утре към три следобед.

— Мислех си, че ако там няма никой, можем пак да скрием палатката — каза Айлийн. — После, когато пристигнат, само ще седим безшумно и ще ги наблюдаваме. Сигурно ще е по-добре, отколкото просто да се появим, без да знаем какво да очакваме.

— Добра идея — каза Алън. Вече се бе сетил за това, но не искаше да го казва. Приключиха с вечерята, поделиха си курабийките и кафето и се приготвиха за сън. Айлийн се справи бързо, като с всичко останало. Свали канадката и панталоните си, под които се показаха дебел пуловер и достатъчно топъл клин, пъхна се в чувала си, после грижливо уви панталоните си в парката и ги пъхна като възглавница под главата си.

Алън отпусна глава върху якето си. Все още не можеше да свикне с мисълта, че до него лежи дъщеря му. Чуваше спокойното ѝ дишане и усещането беше чудесно. Той намести глава и затвори очи.

Ранчото Уилямс, долината Сан Луис, Колорадо

— Трябва да тръгнем след тях. — Джо бе почти на границата на търпението си. Щяха да са го направили отдавна, ако шерифът, този Гонзалес, не ги задържаше. Роузън нямаше как да не му се подчини, защото Гонзалес беше законът тук. А досега може би щяха дори да са настигнали Айлийн и Алън. Искаше да е с нея, не да стои в тази кухня и да си бърбори с разни селяндури.

— Не мога да си позволя да изгубя още четирима или шестима души — повтори Гонзалес, като гледаше заплашително най-вече към Джо. Понякога погледът му се отклоняваше към Даниъл и Марша, понякога към Бет, която според Гонзалес очевидно бе виновна Айлийн и Алън да са на дюните. Тук Джо беше напълно съгласен с него.

— Да отидем заедно — предложи Роузън. — Само аз и ти. Това предизвика единодушен протест от останалите, който Гонзалес потисна, като повдигна огромната си, дебела лапа.

— Аз не мога да тръгна — каза неохотно той. — Очаквам ФБР утре сутринта и трябва да се грижа и за долината. Тази вечер вече арестувах двама за пиянство. Не мога да тръгна да се разхождам по дюните.

— Мисля, че трябва да погледнем симулацията на Джо — обади се досега мълчалата Марша. Гласът ѝ беше топъл и ясен, глас на дългогодишен учител, в който все още се усещаше старият навик да командва. Всички се обърнаха към нея, дори и Бет. — Мисля, че симулацията на Джо може и да се окаже ключът.

— Ключът към какво? — попита Сюзън.

— Към убийствата, естествено — отговори Марша и тъмните ѝ, интелигентни очи обиколиха всички подред. — Има някаква логика, почти мога да я откроя.

— Да! — каза Джо. Лаптопът му чакаше като вярно куче на стола до стопанина си. Джо го потупа. — Ако вдругиден задействат това земетресение Ню Мадрид, за което говорихме, може и да става дума за...

— Милиони хора — прекъсна го Гонзалес. — Знам. — Изглеждаше пообъркан, както и когато Джо обясни симулацията си за пръв път. — Още не мога да го разбера.

— Да погледнем логично — каза Марша с ясения си, властен глас. — Първо трябва да си отговорим на въпроса смятаме ли, че тези хора ще задействат Ню Мадрид утре. Ако отговорът е да, то тогава този

проблем заема първо по значение място. Трябва да ги спрем, защото те или не знаят какво правят, или...

— Или защото знаят — тежко каза Сам Уилямс.

— Ако обаче са наясно, че предизвикват такова бедствие, те ще убият Алън и Айлийн — сухо вметна Роузън.

— Но защо? — Веждите на Бет бяха склучени недоумяващо. — Защо някой ще иска да го направи?

Марша сви рамене, странно цинично движение.

— Мога веднага да ви изброя поне половин дузина причини. Ето ви няколко. Земетресение от типа на Ню Мадрид ще раздели страната на две. Инсценирайте няколко земетресения във Вашингтон или просто взривете няколко кутии антракс и докато бъркотията се поуталожи, вече ще си имате нова столица, да речем, в Калифорния. Две държави, точно както Югът го е замислил през Гражданската война.

— Втора Гражданска война? — замислено попита Роузън.

— И скоро ще говорим японски или китайски, или немски — каза Даниъл. — Веднага щом решат как точно да ни завладеят. Ами какво ще кажете за революция? Съвсем пресничка Америка, без данъци, без правителство, без раздута бюрокрация? Само конституция, нов Конгрес и нито следа от старите глупости.

— Или теокрация, при която хомосексуалистите се екзекутират публично, а ходенето на църква е задължително — обади се Джо. — Само за да балансираме идеите.

— Или си спомнете за най-големия обир, във Форт Нокс, Кентъки^[2] — сякаш извинявайки се, продължи Марша. — Задействате опустошително земетресение, колкото да отклони вниманието. После взимате хеликоптер, убивате който е останал на пост, взимате златото и изчезвате.

— Дори само да ограбят няколко банки — каза Сам Уилямс.

— Колко суха пара мислите, че можете да съберете само за един ден при дадените условия?

— Мога да измисля много причини да избиеш милиони хора, ако наистина го искате — каза Марша. — Мисля, че всички познаваме злото. — Тя ги изгледа подред и Джо се усети, че свежда очи като ученик, страхуващ се да не го изпитат. — Имаме възможността да ги спрем. Въпросът е как?

— Тъй като ние сме от добрите, не можем просто да отидем там и да ги разпердушиним, нали? — попита Сюзън. Звучеше, сякаш се надява да я убедят в обратното.

Гонзалес ѝ хвърли бърз, изпълнен с обич поглед.

— Въпросът не е как. Трябва да им дадем шанс да ни убедят, че няма да задействат машината. По дяволите, дори не знаем как изглежда това нещо.

— Прилича на машина — каза Джо. — Насред дюните. Мисля, че ще я познаем, когато я видим.

— И когато я пуснат, ще се чуе жужене. Колкото по-близо сме, толкова по-силно. Предполагам, че две минути след като започне звукът, вече ще е прекалено късно — каза Марша.

— Мога да арестувам всички там като заподозрени в убийството на Криста Люис — замислено каза Гонзалес. — Може би трябва да дойда.

— Аз също мога да ги арестувам като твой пълномощник — обади се Роузън. — Капитан Харбън няма да има нищо против.

— Давайте ли си сметка, че най-вероятно ще арестувате истинския убиец на Криста Люис — попита с невесела усмивка Даниъл Грентъм. — И на Джим Лийтсдейл. Съмнявам се, че тези хора просто ще се оставят да им наденете белезниците и да ги отведете.

— Не давам на Алън и Айлийн кой знае какви шансове, ако ги срещнат преди нас — загрижено се обади Бет.

— Шансовете зависят от това кой ще види другия пръв — каза Джо. — Но все пак искам да съм там. Тя едва се отърва при предния опит да я убият.

— Нека се обадя на Парис — каза Гонзалес. В първия момент Джо помисли, че не е чул добре^[3], после видя озадаченото изражение на лицето на Марша. Даниъл Грентъм обаче клатеше глава.

— О, не — каза той. — Да си спестим поне това.

— Париж? — попита Роузън.

— Трябва да стигнете там възможно най-бързо. Имате нужда от Парис.

— Парис Линели е човек от долината — каза Даниъл и завъртя очи. — Просто един човек. Ясно? Той е инженер и е изобретил някакво устройство за задържане на изгорели газове, което всяка фабрика в страната трябва да поставя на комина си. Наскоро се оттегли от

активна дейност и се занимава с изобретенията си, повечето от които са пълен боклук, но от време на време някое го прави още по-богат.

— И е само на двадесет и девет — каза Сюзън и изкриви уста. Джо беше виждал подобна гримаса у жена и преди. Парис Линели очевидно се беше пробвал при Сюзън и е бил жестоко отхвърлен. Тя явно си харесваше Франк, независимо от носа и револверите му.

— За какво ни е този човек? — попита Джо. Роузън мълчеше, но веждите му бяха склучени.

— Защото си има Бейб — каза Гонзалес. — Това е джип „Хъмви“, струва двеста хиляди долара и е с пригоден за каране по пясък. Боядисан е в такава разцветка на пурпурното, каквато не си виждал.

— За да го забелязват отдалеч, когато помага при спасителните операции — обясни със същото кисело изражение Сюзън. — Той обича да помага.

— Отивам да му се обадя — каза Гонзалес и въздъхна тежко. — Ще изпратя инспектор Роузън, който след около половин час вече ще е положил клетва и ще бъде напълно легален мой представител, Джо Танър, Марша Фаулър и Даниъл Грентъм. Не, Сюзън, не можеш да отидеш.

— Защо Марша? — почти проплака Сюзън. — Или Даниъл?

— Защото нещата може да се обърнат в посока, която не сме разисквали открито — неохотно обясни Гонзалес.

— Какво, по дяволите, означава това? — попита Джо.

— Означава извънземни — каза напълно спокойно Марша.

[1] На английски дюна. — Б.пр. ↑

[2] Където се намира златният резерв на САЩ. — Б.пр. ↑

[3] На английски по същия начин се произнася и Париж. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 22

Големите пясъчни дюни, долината Сан Луис, Колорадо

Айлийн не можа да заспи. Беше напрегната като струна. Раменете я боляха, но не от носенето на раницата, а от напрежението да лежи само на метър от баща си. Той не помръдваше и сигурно спеше, но нямаше как да види лицето му. Остроумно замислената му палатка бе с отвор като на иглу, който бяха оставили отворен. Навън небето беше обсипано със звезди. Пясъкът бе застинал неподвижно, така че явно имаше още няколко часа до сутринта. Трябваше да заспи. Поне да се опита. И определено нямаше тя да започне разговора.

— Имам ли братя или сестри?

— Не — веднага отговори Алън с глас, от който ставаше ясно, че и той е лежал напълно буден и е чакал тя да започне. — Не се ожених повторно.

— А преди мен?

— Не — учудено отговори той. — Майка ти забременя с теб по време на сватбеното ни пътешествие. Не ти ли е разказвала? Линда — майка ти — страдаше от тези циклични пристъпи.

„Линда — помисли си Айлийн през болезненото думкане в гърдите си. — Майка ми се е казвала Линда.“

— Тогава не успях да я накарам да отиде на доктор — каза Алън дрезгаво. — Съжалявам, и за мен е трудно... — Можеш ли... да ми разкажеш за майка си? За осиновителите си? Как се озова при тях? Толкова се мъчих да те открия и така и не успях.

— Родителите ми се обадиха във всеки щат да питат дали някой не е подал молба за изчезнали тригодишно момиченце и майка му. Това беше, след като мама умря. Никой не ни беше потърсил — отговори Айлийн. Излезе по-троснато, отколкото ѝ се искаше.

— Значи е мъртва — каза след дълго мълчание Алън.

— Мъртва е. — Айлийн отпи от бутилката си. Усецаше гърлото си болезнено сухо.

— Съжалявам — тихо каза Алън.

— Беше преди доста време — сви рамене Айлийн. Не че той можеше да го види.

— Обадох се, че сте изчезнали, в минутата, когато се върнах от командировката си. Полицията така и не откри нищо. А и... Линда знаеше къде съм. Можеше да ме открие, ако поискаше. Тя не го направи, сега знам защо.

— Може полицейското запитване просто да не е стигнало до Южна Дакота — отбеляза Айлийн. Тя самата беше полицай и знаеше колко бумащина се губи по трасето всеки ден.

Отново настъпи тишина, вече не толкова напрегната, колкото преди малко. Айлийн усещаше как по косата и гърба ѝ се стичат капчици пот. В палатката беше топло, независимо че на по-малко от половин метър от тях вън имаше сняг.

— Не знаех, че е мъртва. Не разбирах защо така и не ми поиска издръжка или развод. Аз... Наистина ми липсвахте ужасно.

— Наистина?

— Да — каза Алън. Гласът му беше станал още по-дрезгав и Айлийн отново го чу как отпива вода в тъмното. — Майка ти не беше съвсем здрава, когато се оженихме, Айлийн. Ти знаеш какво ѝ е имало. Аз не знаех доста дълго. Беше толкова мъничка и сладка, когато те доведохме от болницата. Очите ти бяха като сини мъниста, като на някакво животинче, и сякаш никога не спеше. Тя ти даваше да сучеш, но когато те нахранеше, просто се отпускате на леглото и се обръщаше встрани. Аз трябваше да те потупам, за да се оригнеш, да ти сменям пеленките и да те разхождам.

— Трябва да е била в тежкия период на цикъла — изкоментира Айлийн. Бегло си спомни как майка ѝ лежи свита на някакво легло в мотелска стая, а тя рови из чантата ѝ и лакомо поглъща увити в шумящ целофан кракери. Бяха божествено вкусни. Сигурна беше, че стига да ги потърси, ще нахлуят и други подобни спомени. Не искаше да го прави.

— Сега знам това. Но тогава бях отчаян. Имах си работа, млада жена и невръстно дете, а нищо не беше такова, каквото си го бях представял. Говорих със съседите, Господ да ги поживи. Мария Ескобар идваше всеки ден и се грижеше за вас двете.

Приготвяше вечерята и я оставяше в печката. Плащах ѝ в брой, защото беше в страната нелегално, беше избягала от Никарагуа. Когато

се върнех, нахранвах майка ти, сменях ти памперса и те люлеех с часове. С тебе си говорехме — от гърлото му излезе призрачен задавен звук. — Аз ти гуках и казвах „ола“ и „здрасти“, и „гутен таг“, и здравей на всички други езици за които можех да се сетя, а ти ме поглеждаше с онези блестящи очи и повръщаше на рамото ми. Обичах малкото си момиченце. Бях сигурен, че Линда ще се оправи. Раждането беше тежко, особено за нея.

— Но нещата не са се оправили — промълви Айлийн.

— Не, не се оправиха. И когато се опитах да я заведа на психиатър, тя помисли, че искам да я вкарам в лудница или да я убия. Трябваше да изчакам маниакалната фаза на цикъла, грешката беше моя.

Навън пясъкът леко се завихри, сякаш някой въздъхна, и в палатката нахлу изгорелият мирис на дюните.

— Мисля, че ще е по-добре да затворим платнището — каза Айлийн и остави Алън да се пресегне и да нагласи брезента. По него веднага започнаха да ваят песъчинки, вятърът набра скорост и звукът се усили до жалостиво бучене. В палатката сега бе тъмно като в рог и малко задушно. Айлийн усещаше миризмата на Алън, някакъв сапун и малко старческа пот. Миризмата на баща. Беше ѝ чужда и за момент се почувства ужасно самотна. Какво правеше из пясъците с този непознат?

— Отдавна реших да спра да я мразя — пресипнало каза Алън. — Ще ми кажеш ли как умря. Знам, че нямам никакво право, но искам да знам какво се случи, къде отиде ти, как умря Линда. Искам да знам защо не можах... — гласът му секна.

— Не можа какво? — жестоко попита Айлийн. Знаеше какво изпитва той, но не ѝ пукаше. Дължеше ѝ го.

— Не можах да дойда на абитуриентския ти бал — каза той и се засмя като човек, който наистина се мъчи да не заплаче.

Айлийн примигна в задушавания я мрак. Чувстваше се невероятно странно. Абитуриентският ѝ бал беше просто едно от нещата, които в крайна сметка бяха довели до университета. Последни изпити, тога, бал. Оуен Сатър все още се чудеше нея ли да избере или Моли, въпреки че и на двете момичета беше ясно, че двамата с Моли са родени един за друг. В училището им имаше повече момичета, отколкото момчета, така че в крайна сметка той кавалерства и на двете.

Бяха се усмихнали надменно на наетия за случая фотограф и се бяха престорили на обиграна, декадентска тройка. Айлийн бе с бледозелена рокля, майка ѝ и баща ѝ я бяха снимали много пъти и като цяло балът май беше забавен.

— Искам да разбера за майка ти — простичко каза Алън. И Айлийн му разказа. Разказа му за малкия очукан седан, за моста и Джон Рийд, брат ѝ — ангел, умрял, за да живее тя.

Беше ѝ по-лесно да разказва в почти пълния мрак. От невидимата тежест на пясъка върху палатката и топлината на проснатите им един до друг спални чували се чувстваше сама и едновременно близка с него. Лежаха като близнаци в утробата на майка си, свързани единствено от топлината и гласовете си. Той не беше непознат, който да преценява недостатъците ѝ, а баща ѝ, единственият друг човек, който знаеше какво е да си живял с чудовището, вселило се в тялото на Линда Дорън.

Когато свърши с разказа си, настъпи тишина. Пясъкът дращеше по входа на палатката като миниатюрни пръстчета, а вятърът духаше в отвора.

— Съжалявам — каза накрая Алън толкова тихо, че тя едва го чу. — Нямах как да те предпазя от това. Аз съм ти баща, а не можах да те предпазя.

— Е, аз оцелях — сви рамене в мрака Айлийн. — И извадих късмет. Какво... какво прави ти?

— И аз оцелях — тъжно каза Алън. — След половин година се отказах от продажбите. Не можех да си върша работата както трябва. Преди бях направо факир, но после нещата просто не вървяха. Напуснах, преди да ме уволнят. За известно време бях сервитьор, докато реша какво да правя по-нататък. Накрая се записах да уча и взех магистърска степен по английски. Знаем, че звучи глупаво, но не виждах с какво друго да се захвана. Просто се лутах. Намерих си работа в Уайоминг, в един колеж в Шайен. Бях доволен. Преподавах. Започнах да ходя на риболов. Научих се да живея наново.

— Но не се ожени повторно — отбеляза Айлийн.

— Не. Имал съм доста приятелки, ако това те интересува — каза Алън и в гласа му се промъкна старото чувство за хумор. — Но женитба... никога. Бях изгубил жена си и малката си дъщеричка. Не можех пак да поема подобен риск.

— Бракът наистина е риск — промълви тежко Айлийн. Усещаше, че ѝ се приспива, и то точно сега, когато беше време да му зададе внимателно въпроса дали наскоро убитата Криста Люис е била една от многото му приятелки, за които не е могъл да рискува да се ожени, дали Криста Люис всъщност е дошла на дюните с него и така и не се е върнала. Но ѝ изглеждаше глупаво да си представи, че този човек е убиец. Не можеше да е убиец.

— Какво каза? — попита някак отдалеч Алън.

— Аз вярвах на Джо — каза след цяла вечност Айлийн. Струваше ѝ се, че му е обяснила всичко за Джо, как бе заподозрян при предишното ѝ разследване и как дълбоко в сърцето си не повярва, че той е убиец. И как излезе права, което беше добре, защото ако беше сгрешила, той можеше и щеше да я убие. Преди да заспи, съвсем осъзна, че не го беше обяснила на Алън както трябва, и се остави на съня.

Ранчото Уилямс, долината Сан Луис, Колорадо

Джо седна в чувала си, съблече се и вече само по боксерки, отвори друга снимка, Йоланда. Намери земетресението, 4,5 по скалата на Рихтер в Кобе, Япония, и въздъхна, когато завъртулките се появиха и замряха на екрана. Със сигурност му беше убягнало нещо. Нещо, което беше убягнало на всички.

— Няма ли да махнеш това нещо? — попита Роузън. Чувалът му — старият чувал на Джо — беше на около половин метър и краката им едва се сместваха. Даниъл Грентъм тихо промърмори в знак на съгласие и се извъртя в чувала, който явно беше на Сам Уилямс. Бяха се натръшкали по пода на всекидневната като момчета след купон и беше ясно, че ситуацията не се нрави особено на никого. И тримата си бяха абсолютно чужди. А имаше и още нещо. Предстоящата битка ги правеше раздражителни.

— Обикновено не спя кой знае колко — каза Джо. — Аз съм компютърен маниак, ако сте забравили.

— Тази нощ всички трябва да се наспим — отбеляза Роузън.

— Парижанинът ще бъде тук в шест.

— Страхотно — каза Джо, без да откъсва очи от екрана, където вървеше земетресението Дорийн в Коста Рика. — Разчитаме на

някакъв побъркан милионер да ни заведе до дюните, преди Мичъл да направи Колорадо Сити на кайма.

— На него може да се разчита, трябва да го призная — каза Даниъл, изправи се на лакът и погледна Джо. — Защо на кайма?

— Там, където е построен Колорадо Сити, преди са били наносите на Мисисипи — каза Джо и пусна отново Дорийн. — Когато се случи земетресение от шеста степен — а се очаква Ню Мадрид да бъде от осма, — от вибрациите земята ще се превърне в нещо като кайма. Всъщност ще се втечни. Всичко ще пропадне — къщи, хора, коли, небостъргачи. И когато трусовете спрат, почвата ще се втвърди отново. Доста гаден начин да умреш, ако питаш мен. Все едно да те погребат в цимент. Но това ще стане само в Канзас Сити.

— Може би машината на Тесла не може да произведе толкова силно земетресение? — предположи Даниъл.

— Мисля, че може — каза Джо. — Четох доста за Никола Тесла. Оказа се, че когато Тесла умрял, хотелската му стая е била запечатана от ФБР. Всичко вътре е било конфискувано от правителството.

— И никой не е протестира?

— Тесла не се е женил. Не е имал семейство. Отглеждал е гълъби и особено е обичал един бял, който си е гледал в стаята, когато наистина остарял. А има и нещо друго — каза Джо, изключи програмата и затвори капака на лаптопа. Погледна Роузън, той се беше надигнал и го слушаше.

— Поканили са го да се присъедини към проекта „Манхатън“. Отказал е. Всички известни учени се съгласили, само той не. Не мислел, че убийството на милиони хора е добро оръжие. Проектирал е нещо, което самият той нарекъл смъртоносни лъчи и което е можело да сваля атомни ракети. Плановите му са също в ръцете на ФБР.

— Не мисля, че ако знаеше, щеше да го одобри — неочаквано се намеси Роузън.

— Точно така — съгласи се Джо. — Абсолютно си прав. Не е одобрявал убийството, а точно това ще направят хората, които предизвикват земетресения без предупреждение. За някои неща тайната е задължителна, но не и затова. А и убийствата на Криста и Джим Лийтсдейл само доказват, че за тях няма значение кой ще пострада.

— Трябва да ги спрем — каза Даниъл.

— Ще ги спрем — поправи го Роузън. — Така че млъкни, по дяволите, Джо. Трябва да поспя.

— Добре де, капитан Блай^[1] — саркастично отговори Джо, но все пак остави лаптопа си. Загадките, които оставаха, щяха да бъдат разрешени на дюните, не в компютъра му. Той потупа с обич франкенкомпютъра, легна в спалния си чувал и се опита да не мисли за Айлийн, която беше някъде на дюните, в тъмния сняг. Беше с Алън Бакстър, за когото Джо беше сигурен, че ще я защити, ако трябва, и с живота си. Алън не беше убиец, не можеше да е убиец. В това Джо беше сигурен. Трябваше да е сигурен, иначе нямаше да успее да мигне.

Ранчото Уилямс, долината Сан Луис, Колорадо

Парис Линели напълно отговаряше на очакванията на Джо. Дори ги надхвърляше. Млад и висок, с гъста тъмноруса къдрава коса и широка усмивка, разкриваща бели зъби. Беше облечен с елегантна бяла риза и меки панталони с ръб, сякаш му предстоеше разходка с камила до някоя фараонска гробница. Джо веднага разбра защо Съюзън Уилямс не го харесва и защо Даниъл Грентъм бе завъртял очи при мисълта да прекара няколко дни в компанията му. Просто беше прекалено съвършен.

Неговият джип, Бейб, беше боядисан в невъзможно ярък оттенък на пурпурното. Джо никога не беше виждал джип „Хъмви“ и остана леко стреснат от размера и височината му.

Парис изскочи от Бейб и застана намахано до предните колела, колкото да даде възможност на всички да се възхитят на колата и тоалета му. При появата на изтриващата ръце в престилката си Бет той застина в поза мирно.

— Госпожо Уилямс! — възкликна Парис. — Кажете ми, че има кифлички!

— Има — усмихна се тя. — Влизай, Парис.

Като се вземе предвид цветът на колата му и дрехите, Джо очакваше Парис да говори надутно. Но гласът му се оказа дълбок и провинциален като кънтри китара, глас на човек, който цял живот е карал кален пикап и е стрелял по плъхове.

— Този е побъркан — меко прошепна Даниъл на Джо, докато следваха Бет към кухнята, и здраво го стресна. — Прави каквото си

поиска. На бас се хващам, че коефициентът му на интелигентност изобщо не влиза в графите.

— Ти четеш мисли или какво? — попита го Джо и забеляза усмивката, с която Марша им отвори вратата.

— Не обикновено — каза Даниъл. — Но в случая разбрах какво си мислиш. Когато му свикнеш, ще ти хареса. Много по-свестен е, отколкото изглежда.

С уста, натъпкана с кифлички, и чаша кафе в ръка Парис изобщо не приличаше на надут гений.

— Добре, казвайте — каза между две хапки и махна неопределено към всички и никой.

— Ще ти разкажем подробно всичко по пътя — каза Роузън. Звездата, която Гонзалес му даде предната вечер, бе прозаично закачена на джоба на ризата му. — Накратко, двама от нашите са на дюните, а има вероятност там да се навъртат и убийци.

— Утре призори на мястото, означено с X — прошепна Марша толкова тихо, та Джо реши, че е единственият, който я е чул, но Парис я погледна безизразно над полепналите по устата му захарчета от глазурата и очите му светнаха.

— Като че ли е работа като за Парис — каза той, избърса уста и ги дари с холивудската си усмивка. Роузън го изгледа изпитателно, но не каза нищо. Парис се усмихна още по-широко и посочи към значката му. — Но естествено главният тук си ти, нали така?

— Само ако се наложи — каза Роузън. Парис го погледна и Джо забеляза нещо интересно. Очите на Парис бяха тъмнокафяви, но за момент странно изсветляха, сякаш някой дръпна невидими щори, иззад които погледна нещо мъдро и могъщо, нещо „извън графите“. После щорите се спуснаха обратно, Парис отпи от кафето на Бет и се ухили.

— Ти командващ, шефе. Бейб и аз сме на твое разположение.

— Само ти ли можеш да караш колата си?

— Е, тя се кара лесно. Но по-добре да карам аз, особено на дюните. Защо?

— Защото искам да ти покажа симулацията си — каза Джо. — Докато ти разказваме цялата история.

— Аз ще карам Бейб — предложи услугите си Даниъл.

— Добре — меко се съгласи Парис.

— Тогава да тръгваме — каза Роузън. — Имаме по-малко от двадесет и четири часа.

— Двадесет и четири?

— Преди да задействат Ню Мадрид оттук, ще ти го обясним по пътя — бързо каза Марша.

Джо забрави да погледна назад на тръгване. Беше прекалено зает да показва — по-скоро да се изфука с франкенкомпютъра си и да разкаже на Парис цялата невероятна история така, че да я направи поне малко вероятна. Когато се сети да се обърне и да помахна на Бет, която го беше приютила, нахранила и изпратила с благословия, нея вече я нямаше. Изведнъж му се стори страшно важно, че е забравил да помахна, сякаш бе пропуснал да се сбогува с последната частица светлина, любов и топлина, които щеше да срещне.

Пред тях лежаха дюните и отразяваха съвсем друга светлина — светлина, която сякаш идеше от друго слънце. Когато Бейб излезе на магистралата, до Джо достигна и леката им миризма на изгорено.

[1] Известен с жестокото си отношение към екипажа полулегендарен моряк. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

Големите пясъчни дюни, ширина 37,47,50, дължина 105,33,20, долината Сан Луис, Колорадо

Айлийн, която беше участвала в много полицейски акции, умееше да чака. Алън Бакстър, риболовецът, също беше търпелив. Само дето не проявяваха търпение един към друг. Айлийн не можеше да понесе да го докосва с рамото или крака си, но ограниченото пространство около отвора на палатката означаваше, че няма как да избегнат допира един в друг.

Не знаеха колко точно време отнема сглобяването и пускането на машината на Тесла и бяха бързали да се скрият добре колкото е възможно по-скоро и сега и двамата бяха потни и покрити с пясък. Слънцето беше застинало високо в небето, а от пясъка се излъчваше на вълни топлина. В палатката беше задушно, но хладно. Мястото с координати 37,47,50 и 105,33,20 беше на дъното на дълга пясъчна долина вляво и малко надолу от тях.

Беше странно да видиш устройството за сателитно позициониране да сочи точния център на дюните. Оттук бе започнало колорадското земетресение, или поне така мислеха. Оттук беше започнало и земетресението в Бърбанк, Калифорния, срутило стената върху Лори Лийтсдейл, задействало цяла верига събития и прекъснало човешки животи, които безмилостно променяха настоящето. Утре призори щеше да се състои нещо като показна битка между хората, които вярваха, че имат право да променят хода на събитията, и хората като нея, които вярваха, че не трябва да го правят. Поне така се опитваше да си обясни какво точно става и да си отговори на въпроса, по който, заобиколена от призрачната бяла светлина на дюните, беше мислила вчера — защо изобщо е тук и какво точно възнамерява да прави.

В края на краищата беше решила, че Джейкъб Мичъл и хората му са престъпили границата в момента, в който са започнали да инсценират земетресения. Смъртта на Криста Люис беше само

продължение, не началото на злото. Джейкъб Мичъл — а не баща ѝ, нашепваше сърцето ѝ, не Алън Бакстър — вярваше, че е нещо повече от останалите хора, че е по-добър от тях. И поради тази причина смяташе, че може да променя живота на останалите без тяхното разрешение. Убийците от типа на Теди Шоу не бяха много по-различни.

Тогава не променяше ли и тя човешки съдби? Със сигурност беше изиграла ролята на съдбата в живота на Теди Шоу. Но тя служеше на закона и се бе клела да пази реда и спокойствието. Убийството на Теди Шоу бе самозащита, не екзекуция. Ако беше хвърлил пистолета си, щеше да го арестува жив. Айлийн не се смяташе за нещо повече от другите. Дълбоко в себе си вярваше, че хората знаят кое е най-доброто за самите тях. Дори и Мичъл да предизвикваше малки земетресения, така че да предотврати едно по-голямо, действията му щяха да бъдат правилни само ако всички знаеха за това и сами вземеха решение как да постъпят. Целта не оправдаваше средствата.

Айлийн със закъснение забеляза, че Алън ѝ маха, знак да се върне при палатката. Беше застанала точно върху невидимия Х, а всеки момент зад хоризонта можеше да се появи хеликоптер. Тя се запрепва по дюната, като пътем несръчно заличаваше следите си. Когато стигна до заровената в пясъка палатка, сърцето ѝ бясно тупаше и бе потна и задъхана.

Големите пясъчни дюни, долината Сан Луис, Колорадо

Бейб прекоси първата дюна без особен ентузиазъм. Газеше, разпръскваше пясък и шумно се бунтуваше.

— Какво прасе — подсмръкна Джо.

— Нищо друго не би могло да изкачи първия хребет — високо каза Даниъл. За кола с тези размери двигателят на Бейб беше учудващо тих. Бяха при втората дюна. Парис се направи, че не е чул забележката, и го форсира до ниско ръмжене.

Отне им прекалено много време, за да стигнат до дюните. Яркото сияние на пясъка се показваше сякаш иззад всеки хълм, но когато Бейб изкатереше някой от тях, зад него ги чакаше още един, а дюните оставаха все така далеч. И когато най-после стигнаха до тях, трябваше

да преодолеят с ръмжене, но с костенурска скорост някакво плитко песъчливо поточе.

Наближаваше обяд, жегата се засилваше, а още не бяха изгубили от поглед потока и края на дюните. Потното тяло на Роузън залиташе към Джо при всяко поклащане на Бейб, което се случваше през няколко секунди. Роузън използваше „Олд Спайс“ и едва сега Джо, който никога не беше обичал този афършейв, започваше наистина да го мрази. Миризмата влизаше в гърлото и носа му, а особеният мирис на дюните се промъкваше покрай нея и сякаш го душеше.

А най-лошото беше, че още нямаше никакви следи от Айлийн и Алън Бакстър. Нито пък от хората на Мичъл.

— Кога ще стигнем до центъра? — попита той точно когато Парис изкачи билото на дюната.

— По някое време довчера, по мръкнало — отговори Парис. — Ако не се натъкнем на някой прекалено висок хребет. Тази нощ няма да има кой знае каква луна, така че не можем да пътуваме по тъмно. Може да се преобърнем и тогава наистина ще загазим.

— Защо, защото ще трябва да походим малко пеша ли? — попита любезно Джо. Роузън го изгледа и Джо осъзна, че гласът му може и да не беше излязъл чак толкова любезен.

— Защото може и да не успеем да го направим — каза Парис, задържа Бейб и огледа преценяващо дюните пред себе си. На Джо му приличаха на застинали като нарисувани океански вълни, вълни в буря. За момент си ги представи да се втурват към него. Примигна, от мисълта му се зави свят и леко му се пригади. — Ще останем погребани под Бейб, а тя ще потъне в това нещо като в кал. Няма да успеем да я избутаме. — Парис отново млъкна и внимателно спусна Бейб надолу по дюната, пръстите му на кормилото бяха като на хирург.

Джо примигна и се опита да накара вълните пясък да стоят неподвижни, такива, каквито трябваше да си бъдат. Опитваше се да открие проточилата се следа, която да означава, че Алън Бакстър е минал оттам с дъщеря си, жената, която Джо Танър обичаше и искаше да направи своя жена. Алън не можеше да бъде убиец. Не трябваше да е убиец.

Не осъзна, че е говорил на глас, преди Роузън да го побутне. Отвори очи. Роузън му предлагаше бутилката с вода. Джо примигна

насреща му и забеляза дълбоко в черните очи същия страх, същото нетърпение.

— Не се оставяй да се обезводниш — каза Роузън. — Трябва да сме готови.

— Благодаря — каза Джо. Казаното от Роузън го поуспокои. Бяха думи като пред битка. Джо беше готов. Наистина.

Големите пясъчни дюни, ширина 37,47,50, дължина 105,33,20, долината Сан Луис, Колорадо

— Разбрах защо ще го задействат утре — каза Айлийн. Стъмваше се и ужасният дълъг следобед беше вече зад гърба им. Айлийн се беше измила с влажна кърпа, със съвсем малко вода, защото трябваше да пестят останалите си запаси.

— Защо? — попита Алън. Да чакаш беше трудно дори когато си свикнал.

— Защото утре е събота — обясни Айлийн. — В събота сутрин всички са си вкъщи и се излежават в леглата си. Събота в шест тук е седем часът в Средния запад. Големите офиси ще са празни, магистралите ще са напълно безлюдни, баровете няма да работят. Събота сутрин е най-подходящото време. Мога да се хвана на бас, че най-малките щети са при съботни земетресения.

— Затова и колорадското земетресение беше толкова рано — отбеляза Алън.

— Поне знаем, че целта не е да се избиват хора. Но не могат да ги правят винаги в събота или неделя, ще излезе прекалено подозрително.

— Тогава може и да не знаят, че това ще е толкова силно — предположи Алън. — Може да си мислят, че и то е като предишните. Че няма да убие никого, като колорадското земетресение.

— Затова трябва да ги убедим да не го задействат. Не можем просто да изскочим и да започнем да стреляме като по филмите. Първо, не знаем колко ще са. И, второ, може и да са добри хора.

— Те убиха Джим Лийтсдейл — упорито каза Алън. — И Криста Люис.

Айлийн се сепна и настръхна. Бе чула шум като от нещо голямо.

— Какво беше това? — попита в тъмното до нея Алън.

— Не знам — прошепна в отговор тя. За момент се почувства леко замаяна. Осъзна, че е изплашена до смърт.

Звукът се приближаваше.

— Дали са... — започна Алън, после млъкна с предпазливостта на елен, внезапно застинал с високо изправена глава и разширени срещу вятъра ноздри. Айлийн стисна ръката му. Не смееше да отговори или да помръдне. Зачуди се дали са достатъчно дълбоко под пясъка, или можеха да ги засекат с инфрачервени детектори.

Звукът стана непоносимо висок. Не беше равномерното въртене на перките на хеликоптер, нито тътенът на танк или мъркането на камион. Не беше и шумът от изтребител. Звучеше като моторна лодка, само че това беше невъзможно.

Бълбукацията звук започна да отслабва точно когато ѝ се стори, че е засякла откъде иде. Каквото и да беше, намираше се точно зад хребета вляво от тях и беше огромно.

После звукът изчезна също толкова внезапно, колкото се беше появил. Тишината се усили и разтегна. На вратата на палатката се чу тихо подраскване и сърцето на Айлийн подскочи, преди да разбере, че е просто пясъкът. Бе излязъл ранният вятър.

— Хората на Тесла ли бяха? — прошепна Алън.

— Не мисля — неуверено каза Айлийн, като се опитваше да успокои дишането си. — Те трябва да носят апаратура, тоест машината на Тесла. Може би просто проучваха терена.

Тя чу как дишането на Алън се успокоява. Без да се замисли, тя пригоди дишането си към неговото и усети как отново се унася.

ГЛАВА 24

Големите пясъчни дюни, ширина 37,47,50, дължина 105,33,20, долината Сан Луис, Колорадо

Айлийн се събуди от някакъв шум. Беше подобният на туптене на сърце звук от хеликоптер. По ритъма на роторите и двигателя предположи, че е „Блекхоук“, и се оказа права. Черният, прегърбен силует се показва иззад хоризонта. Приличаше на изплуващ от вълните кит. Тя се пресегна и събуди Алън. Плячката идеше направо в капана.

Гръдният кош на някой в този хеликоптер трябваше да бъде натъртен. ДНК-то на някого трябваше да съвпада с това на къдравия пубически косъм, намерен върху мъртвото тяло на Криста Люис. Някой в този хеликоптер беше оставил тялото на Джим Лийтсдейл до оръдието.

Някой в този хеликоптер, а не човекът, стискащ сега ръката ѝ, беше убиец.

Слънцето огря блекхоука, който се приземи в сянката, точно на мястото, където беше стояла вчера. Перките му вдигнаха ураган от пясък, после бавно се укротиха. Беше боядисан в пустинни цветове, тъмнокафяво с пръски бяло и светлосиво. Виждаше пилота и за една ужасяваща секунда ѝ се стори, че той гледа право в нея.

После мъжът сведе поглед и надигна някаква бутилка към устните си. Просто отваряше термоса си зазяпан навън, това беше всичко.

Някой излезе от хеликоптера. С почти болезнено удоволствие Айлийн разпозна Джейкъб Мичъл. Носеше панталони с леко военна кройка. След него на земята скочиха още двама, и двамата цивилни. Излязоха и трима войници, които внимателно оставиха на пясъка някаква кутия, обвита в брезент, достатъчно голяма, за да им създава трудности.

— Машината на Тесла — прошепна Алън. — Няма какво друго да е.

Айлийн кимна и стисна ръката му, за да го накара да я пусне. Пръстите ѝ бяха изтръпнали. Беше пет часът.

Войниците изкараха от хеликоптера няколко пакета, неща, които изглеждаха напълно нормално, може би палатка, храна и вода, после се метнаха обратно и помахаха. Държаха се точно като разносвачи по домовете. Когато перките се завъртяха, единият от цивилните се метна в хеликоптера. Джейкъб Мичъл и вторият мъж прикриха лица с лакти, за да се предпазят от вихрушката пясък, която се надигна пред тях.

В следващия миг хеликоптерът се изгуби над хребета, като остави зад себе си само изтъняващ звук сякаш от замиращо сърце.

— Само двама са — прошепна Айлийн. — Мисля, че можем да отидем при тях без проблеми.

— Колко е часът? — попита Алън, също шепнейки. — Колко време имаме?

— Пет и петнайсет. По-малко от четиридесет и пет минути.

— Ако изляза от палатката, докато са с гръб към нас, няма да разберат откъде съм дошъл — каза Алън.

Айлийн надигна вежди.

— Аз? — изсъска тя. — Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че ти трябва да останеш тук — прошепна Алън. — Може да стрелят веднага. Някой трябва да остане тук и да изчака.

— Този някой ще си ти. Аз съм ченгето. С това си изкарвам хляба, господин Бакстър. — Тя го изгледа през полумрака на палатката и видя упорито свитата му уста. „Абитуриентският ми бал“, помисли си отчаяно.

— Ще ти кажа какво ще стане — гневно прошепна Алън. — Сега ще се скараме, ще се сбием, ще преобърнем палатката и ще се изпързалияме долу. Страхотен цирк ще стане.

Айлийн затисна уста с двете си ръце, за да приглуши напушилия я смях, и зарови лице в спалния си чувал. Най-накрая изправи глава и погледна към Алън.

— Не прав човече така. — Беше се ухилила като идиот, във всеки случай като някой, който изобщо не е на метри от серийни убийци. — Отиваме заедно. Нека приключим с това, господин Бакстър.

Големите пясъчни дюни, долината Сан Луис, Колорадо

Джип „Хъмви“ срещу „Блекхоук“, показно състезание в корала на техниката. Джо беше сигурен, че блекхоукът ще победи. Все пак можеше да лети и отвратителният пясък не го засягаше. Хеликоптерът беше над билото на една дюна и перките му бавно се въртяха. На половината път надолу по билото с ръце на кръста стояха трима военни. Гледаха към приближаващата ги група абсолютно безизразно.

Застаналият с ръце в джобовете Парис ясно се открояваше на пурпурния фон на Бейб. Джо нямаше и най-малка представа как го е постигнал, но ризата му изглеждаше перфектно изгладена, също както преди да тръгнат. Той погледна към Роузън, чието лице беше безизразно почти колкото на войниците, и към Марша и Даниъл. Марша изглеждаше също толкова отчаяна, колкото и самият Джо. Даниъл беше бесен.

— Това не са вашите дюни — тихо каза Даниъл.

— Аз съм пълномощник на шерифа в Аламоса — прекъсна го Роузън. — В момента се намираме в спасителна акция и имаме нужните пълномощия, както ви е добре известно.

— Не е разрешено да се навлиза в тази част на дюните — каза командирът на военните.

Джо различи нашивки на капитан, но през разделящото ги разстояние не можеше да прочете името на джоба на ризата. Приличаше на мускулест робот, рус, с ледени сини очи. Ако под всичко това се криеше човек, то Джо не можеше да го види.

Отегченият пилот ги наблюдаваше от хеликоптера и бърникаше в зъбите си с клечка.

— Не сме на военна територия — обади се Роузън.

— Това е моя територия, като на гражданин — каза Даниъл. — И формално погледнато, вие работите за мен.

Хеликоптерът беше изникнал иззад една дюна и ги бе засякъл точно когато джипиесите им за втори път ги отведоха при джипа. Джо беше готов да закрепци от нерви. Бяха станали в три. И петимата успяха да се събудят без кафе и на нещастната светлина от фенерчето на Парис примигаха като кукумявки. Нарамиха нещата си и тръгнаха в три и половина. След петата дюна излязоха при джипа и видяха собствените си следи да водят към противоположния хребет. Парис се консултира с джипиеса си, Марша също. Тя и Даниъл си размениха притеснени погледи. И двамата пренастроиха уредите си.

В пет и петнайсет отново излязоха при Бейб. Небето просветляваше. От малката падинка излизаха три комплекта следи; два навън и един навътре. Беше невъзможно, но пък джипът беше там. Пак бяха направили огромен кръг. Вече нямаше как да успеят да стигнат до центъра преди шест, а Джо започваше да мисли, че дюните изобщо няма да им позволят да стигнат дотам.

— Трябва да отидем с Бейб — каза той.

— Е, изненадата пропадна — сви рамене Парис.

— Ако изобщо стигнем — добави Марша. На лъжливата зора лицето ѝ беше просто бледо петно, по което тъмнееха черните дупки на очите ѝ. Звучеше разтревожена и изплашена.

После в ушите им запищя звукът на хеликоптера и блекхоукът изникна от дюните...

Сега вече беше изплашен. Не от тримата войници пред себе си, Джо си имаше работа с войници всеки ден, въоръжени мъже, видели битка, или както Киплинг би казал, хора, убивали слонове и способни да убият и човек. Знаеше, че тези тримата не биха направили нищо на малката им групичка. Просто бяха войници, получили заповед. Джо се страхуваше от машината на Тесла, от Ню Мадрид. Страхуваше се за Айлийн, която бе оставил съвсем сама и на която не можеше да помогне.

— Стига толкова — внезапно каза с учителския си глас Марша. Тя пристъпи напред и сложи юмруци на кръста си. — Вижте. Знаем за проекта ви. Дошли сме, за да го осуетим, ако можем. Онова, което сте донесли с хеликоптера, е машината на Тесла и ако не я спрем, ще избие милиони хора. Ще я задействат в 6,45. Трябва да се върнете преди обяд, нали?

Войниците не помръднаха. Неумолимото слънце запълзя към тях по билото на дюната.

— Това е машина за предизвикване на земетресения — каза Джо. — Имам симулация на действието ѝ. Мога да ви покажа. Не можете да позволите това да се случи.

— Достъпът в тази част на дюните е забранен — повтори капитанът. Воднистите му очи не се промениха и Джо си спомни за побърканите, които се опитваха да се промъкнат в Зона 51. И те бяха отчаяни, не смели. Или луди, но Джо знаеше, че самите те изглеждат

такива. Глупости. Нямахте да успеят да стигнат до човека под униформата на капитана. За него те не бяха хора.

— Помислете — неочаквано се обади Марша. — За Бога, помислете малко. Защо само няколко души са пристигнали днес? Само колко, четири-пет човека експериментират с нещо. Защо? Не трябва ли наоколо да се мотаят петдесетина души и всички да се пречкат и да си водят бележки? Така се правят правителствените проекти. Трима зад всеки, който в действителност върши нещо. Качествен контрол, за да е сигурно, че всичко се документира в три екземпляра. Плюс радиостанции, камери, записваща апаратура. Но днес не сте докарали нищо такова, нали? Защо? Ще ви кажа. Защото ония там вършат нещо нередно. Нещо секретно, което избива хора. Можем да ви покажем... — Гласът ѝ замря. Дишаше тежко и юмруците ѝ бяха свити.

Капитанът се понамръщи и се премести на другия си крак.

— Няма значение за какво сме дошли, капитане — каза Роузън. — Това, което има значение, е законът, а аз го представлявам. Не можете да ни спрете, защото не сме на територията на федерална база. Ако не се отдръпнете от пътя ни, ще ви арестувам.

Единият от войниците изсумтя, но синеокият капитан му заповяда да млъкне с рязко, отсечено движение. После, без да помръдва, се втренчи в Роузън така, сякаш беше някаква особена порода насекомо.

— Достъпът в тази част на дюните е забранен — каза накрая той.

Марша и Даниъл изпъшкаха едновременно. Парис се намести на капака на колата си, а Джо с мъка преглътна много лоша дума. Роузън стоеше като шахматист, който премисля следващия си ход.

Джо погледна часовника си. Шест и двадесет.

Големите пясъчни дюни, ширина 37,47,50, дължина 105,33,20, долината Сан Луис, Колорадо

— Здравейте, господин Мичъл — любезно каза Айлийн.

Джейкъб Мичъл рязко се извъртя на пети. Беше удоволствие да види как челюстта му увисва и очите му се разширяват.

Спътникът му изтърва рулото брезент и се пресегна към мишницата си.

Айлийн внимателно се прицели.

— Оставете пистолета. Да вдигнем ръце, окей?

— Давай, Скот — каза Мичъл. Той сложи ръце на тила си така, сякаш това беше последен писък на модата. Изненадата беше изчезнала от очите му и той се усмихна на Айлийн и на застаналия зад нея Алън.

— Вие сте Алън Бакстър, нали? Какво правите тук... О! — Мичъл млъкна и заразглежда двамата. — Не знаех, че сте баща й. Колко интересно.

Най-после извадената на показ машина на Тесла лежеше на пясъка зад Мичъл. Беше красива. Две дървени платформи държаха нещо, което приличаше на метални бобини, от всяка от които като многоцветни кичури коса излизаха жици и се увиваха една в друга като дебела плитка, водеща към дъното на голям стъклен глобус.

Айлийн се обърна към Мичъл и се помъчи да не обръща внимание на глобуса. Беше кръгъл, блестящ, оцветен в зелено, синьо и кафяво и изглеждаше съвсем не на място сред жиците и металните части. Като безценно произведение на изкуството, натикано между обикновена машинария.

В пясъка до машината на дървен сандък беше поставен черен акумулатор за кола, чиито жици водеха към металната структура, захващаща искрящия кристал на глобуса.

— Захранвате машината на Тесла с акумулатор за кола? — попита Алън.

Мичъл присви очи, но гласът му си остана весел и приятелски.

— Джим Лийтсдейл, нали? Оставил е нещо в компютъра си или във файловете? Изненадах се, че толкова бързо взехте компютъра. Но не вярвах да успеете да декодирате системата му. Е, случва се. — Мичъл понечи да свали ръцете си, но отново ги повдигна, след като Айлийн леко помръдна пистолета си.

— Искаме да спрем експеримента ви, господин Мичъл — каза тя с колкото е възможно по-спокоен и приятелски глас. — Ще ви отведем до Аламоса и ще вземем проба от ДНК-то ви или от ДНК-то на вашия приятел Скот, за да проверим дали някое от тях не съвпада с генетичния материал, намерен върху тялото на Криста Люис. Ако не, ще ви пуснем да си вървите.

— Защо не ме арестувахте в Колорадо Спрингс? — попита с усмивка Мичъл. Въобще не изглеждаше притеснен.

Айлийн усети как я обхваща вледеняващо съмнение, но бързо го потисна.

— Мисля, че и сам може да си отговорите — каза тя. — Знам за Ню Мадрид. Не знам защо го правите, но ще се радвам да го откроя. Официално, господин Мичъл, аз съм тук, защото това е мястото, където Криста Люис е била изнасилена и убита. Намирайки се в близост до мястото на престъплението, вие ми давате повод да ви арестувам като заподозрян. Ще вземем и съдебно разрешение за тест на генетичния ви материал.

— Арестувате ли ме, инспектор Рийд? — попита Мичъл.

— Само ако не дойдете за теста доброволно.

— Разбира се, с удоволствие. Но тествахте ли господин Бакстър? Баща ви?

— Моля? — студено попита Айлийн.

— Нали знаете, че и той е бил на дюните през тази нощ. Скот и... аз можем взаимно да потвърдим алибито си. Ние бяхме тук и провеждахме сеизмични експерименти. Какво е правил обаче баща ви тук?

— Пристигах от дома си в Уайоминг — сковано каза Алън. — Не знам какво се опитвате да намекнете. Никога не съм се срещал с Криста Люис.

— Или поне така казвате — каза Мичъл. — Нека и двамата отидем и се тестваме.

Айлийн направи грешката да погледне към баща си. В момента, в който очите ѝ се отклониха от тези на Мичъл, отзад изскочи още един човек. Третият цивилен от хеликоптера. Държеше насочен право към нея пистолет.

— Не мърдайте, мадам — каза любезно той и се придвижи бавно, без да ѝ даде възможност да го вземе на мушка. Беше със сива коса, тъмни очи и изглеждаше опасен като гърмяща змия.

Айлийн не помръдна. Беше отклонила пистолета си от Мичъл и нямаше време да го насочи към новия човек. Хванала се бе на най-простия номер и сега се опита да прогони изумлението от лицето си. Трябваше да се сети за третия, който беше скочил обратно в хеликоптера. Като в тестовите, кой е излишният предмет в картинката? Мястото на третия цивилен беше при Мичъл, не в хеликоптера. Бяха го

оставили някъде в околността, за да я претърси. Беше се провалила на теста и сега двамата с Алън щяха да умрат.

— Не мърдам — каза тя и застана напълно неподвижно. Гласът ѝ не потрепери, което наистина я зарадва. — Но все още съм полицай и вие сте арестувани.

— Свалете пистолета си, госпожо — каза сивокосият.

Айлийн остави предпазителя на спусъка да се плъзне през показалеца ѝ. Пистолетът увисна до китката ѝ абсолютно неизползваем. Но поне не беше на пясъка.

— Гърдите на един от вас, смешници, трябва да са много натъртени — каза тя. — На кого?

— Най-вероятно моите — отговори Скот и на лицето му се изписа жадно задоволство. — Счупени ребра. — Той излезе напред и като гледаше да не застава пред партньора си, пое пистолета от ръката на Айлийн. Изглежда я отблизо и се ухили в лицето ѝ. Алън понечи да помръдне, първото движение, което беше направил.

— Не, не — каза сивокосият. — Да не оплескваме всичко. Тук сме събрани професионалисти.

— Ти не си — каза Алън. — На път си да станеш най-големия масов убиец на Америка. В това няма нищо професионално.

Скот отстъпи от Айлийн и подаде на Мичъл пистолета ѝ, любимия ѝ зигзауер, с изчистения предпазител и прилягащата към ръката ѝ елегантна дръжка. Беше най-хубавият пистолет, който някога бе притежавала, но съвсем не единственият. Лейдисмитът ѝ, смазан и зареден, се криеше в кобура на глезена ѝ. Можеше и да успее да промени всичко, стига да отклонеше вниманието на сивокосия. Беше напълно готова да рискува да я изнасилват заради това. Изнасилването бе по-добро от смъртта.

Мичъл пое зигзауера ѝ от Скот, пусна предпазителя и го прибра спокойно в джоба си. Айлийн осъзна, че не си бе направил труда да не оставя отпечатъци по пистолета ѝ. Нямахше намерение да ѝ го връща. Почувства как кожата по гърба ѝ настръхва.

— Ние не сме масови убийци, Алън — обидено се обади Мичъл. — Никога не бих направил подобно нещо. Ню Мадрид така или иначе ще се случи по някое време през този век. По-добре сега, отколкото по-късно.

— Това са глупости — каза Алън. — Играете си на Господ и подлагате на опасност човешки животи...

— Защо, господин Мичъл — прекъсна го Айлийн. — Не можах да разбера защо го правите. Това земетресение не е като досегашните. Голямо е. Защо?

Слънцето блесна в очите ѝ и продължи по пътя си. Вече беше съвсем светло и след студеното зазоряване топлината беше приятна. За момент Айлийн се зачуди дали последното нещо, което ще помирише, ще бъдат дюните, после бързо прогони мисълта.

Мичъл погледна часовника си. Айлийн можеше да си го представи да гледа часовника си по същия начин — наистина пресмятайки времето — и в Овалния кабинет. „Да, разполагаме с достатъчно време. Днес ще поговорим с бойскаутите от Рапид Сити, Южна Дакота, и ще се срещнем с женския клуб в Акрон, Охайо.“

— Да, разполагаме с достатъчно време — каза той. — Ню Мадрид ще причини доста поразии, Айлийн. Също както и ако беше станало по напълно естествен път. Като директор на ФЕМА се подготвям за това земетресение от две години. Имаме напълно готова храна, вода и палатки. Частите на Националната гвардия на Колорадо, Уайоминг, двете Дакоти, Айдахо, Монтана и Ню Мексико са заредени с гориво и са готови за мобилизация. Вместо да създавам паника и хаос, аз ще ръководя спасителни акции, които ще снижат до минимум загубите на живот и имущество. Всъщност ще спасявам хората.

— Нацията ще ви е благодарна за това, нали? — каза Айлийн. — Ще ви дадат повече ефирно време, отколкото на президента. Ще станете големият национален герой.

— Не съм герой — скромно отбеляза Мичъл. — Аз съм просто служител на обществото, който си върши работата.

— Но искате да станете президент, нали?

— Да, искам — каза Мичъл. Гласът му бе все така културен и спокоен, но под лустрото Айлийн усети изяждащата го амбиция, жаждата. Непреодолимото желание да бъде пръв, Президентът.

— Ти не струваш абсолютно нищо — каза Алън. — Ще убиеш стотици или хиляди хора само за да покажат по телевизията как раздаваш на оцелелите дрехи втора употреба? Ще убиеш жени и деца, за да можеш да се кандидатираш за президент! Какъв човек...

— Алън — прекъсна го Айлийн, без да извърща глава. — Млъкни.

— О, няма нужда — каза Мичъл. — И без това времето ви почти изтече.

— Глупости — каза Алън. — Рискът е прекалено голям само за да получиш добра реклама. И преди си се кандидатира за президент, нали? Не успя да спечелиш. Дори не успя да задържиш поста си в Конгреса...

— Затваряй си устата — каза злобно Бенет и пристъпи към Алън.

— По-спокойно, Бенет — успокои го Мичъл и без да обръща внимание на Алън, се усмихна на Айлийн. — Кой е казал, че ще се кандидатирам за президент?

— О — каза Айлийн.

— О, Господи — прошепна Алън.

— Точно така — каза Мичъл. — Скот, би ли поел поста от Бенет. Бенет, готови сме да започваме.

Скот извади пистолета си и го насочи към Алън и Айлийн. Бенет въздъхна, свали своето оръжие и разкърши рамене, преди да затъкне пистолета в кобура си и да извади от джоба си бяла пластмасова бъркалка. Пъхна я в устата си и дъвчейки, се насочи към машината на Тесла.

— И кой уби Криста все пак? — попита Айлийн. — Питам от любопитство.

— Не знам — разсеяно каза Мичъл и на свой ред пристъпи към машината. Следеше напрегнато конзолата. Бенет натисна някакви копчета, записа номерата от конзолата и ги сравни с нещо, написано на прикрепена към акумулатора папка. Дъвка бъркалката си, докато тя не се пречупи тихо на две, после я изплю и веднага извади друга от джоба си. Айлийн го наблюдаваше с интерес. Бъркалките ѝ напомняха за нещо, за което знаеше, че рано или късно ще се сети.

— Трябва да ги спрем — отчаяно ѝ прошепна Алън.

— Все още можем да изчакаме — каза Айлийн. — Просто не мърдай. — Чувстваше тялото и краката си изтръпнали. Страхуваше се, че ако погледне надолу, ще открие, че трепери. Никога не се бе чувствала толкова изплашена, а трябваше да запази спокойствие. В противен случай баща ѝ щеше да умре, за да я спаси. Всяка нейна

клетка бе убедена в това. Той нямаше да остави да я наранят. И следователно трябваше да запази контрол, за да го спаси жив. И за да опази и своя живот.

— Почти сме готови — каза Бенет.

Мичъл погледна часовника си и весело се усмихна на Айлийн:

— Шест и четиридесет.

Големите пясъчни дюни, долината Сан Луис, Колорадо

Шах и мат. Освен ако някой не измислеше нещо, Канзас Сити щеше да изчезне като линчуван в буре катран негър. Джо едва се удържаше на мястото си.

— Е! — Роузън сви рамене. — Не знам какво друго да му кажа.

Войниците не бяха помръднали от местата си, професионално глухи към доводите на Роузън.

— И какво ще правим сега? — попита Марша.

— Ще продължим нататък — спокойно каза Роузън.

Капитанът робот най-после реагира на думите му и премигна.

— Какво? — попита Даниъл.

— Ще продължим нататък — повтори Роузън, като гледаше към капитана. — Ще продължим с колата, капитане. Ако застреляте представител на шерифа на Аламаса на държавна територия, ще ви преследват с всичката сила на закона. Мислите ли, че вашият командир ще ви защити?

— Представителят на шерифа и четирима цивилни — допълни Джо, подскочи лекичко в пясъка и се обърна към джипа: — Да тръгваме, момчета.

— Не можете да го направите — каза капитанът. Спокойствието му беше изчезнало, но изражението на лицето му си оставаше същото. — Упълномощен съм при нужда да стрелям.

— Твоето пълномощно ще се стопи като лански сняг, ако убиеш ченге — каза Даниъл. — Той е ченге. Май трябва добре да си помислиш.

Марша не каза нищо, но препъвайки се, влезе в Бейб. Лицето ѝ беше бледо и изплашено. Даниъл седна до нея. Парис красноречиво сви рамене и се вмъкна на мястото на шофьора.

— В какво се набърках — промърмори той и включи двигателя. Роузън влезе в колата и затвори вратата.

— Мислиш да, че ще ни застрелят? — все едно се уведомяваше за времето, попита Парис.

— Не знам — отговори Роузън.

— Е, добре — каза Парис и форсира двигателя. — Да се пробваме.

Войниците не помръднаха от мястото си, но по лицата на всички, освен на капитана се бяха изписали яд и учудване. Лицето на капитана, спокойно и съсредоточено, забележително приличаше на това на Роузън. Той вдигна ръка. Джо преглътна и сви ръце в юмруци.

Над дюната, почти подскачайки във въздуха, изникна и се спусна надолу по склона още един джип. Беше покрит с пясък и боядисан в защитно зелено. Спря на средата между Бейб и хеликоптера и тънка ръка размаха през прозореца значка. Лицето зад волана, върху което се бе разляла широка усмивка, принадлежеше на Гонзалес.

— Задръжте така — извика някой. Гласът беше на изскочилия от колата азиатец. Размахваше значката си, сякаш се мъчеше да я покаже на всички наведнъж. Джо веднага позна новодошлия и сърцето му подскочи от радост.

— Значи Люси все пак се е свързала! — изкрещя той и отвори вратата. Фред Нгуен, агентът на ФБР, го забеляза и го дари с лъчезарна усмивка.

— Здравсти, Джо. Дойдох колкото се може по-бързо. Имаме заповед да арестуваме всички на дюните, независимо дали са военни или цивилни. Плюс това трябва да конфискувам откраднатото от архивите на Отбраната, ако го намеря. Как се справих?

— Като проклетата кавалерия по филмите — възторжено се обади иззад рамото на Джо Даниъл.

— Карал си дотук? — попита Парис шерифа, когато Гонзалес свали прозореца си.

Гонзалес провеси дебелото си рамо през прозореца и лениво му се ухили:

— Карал съм тук пясъчните бързата на „Фолксваген“ още преди да се родиш, синко. Просто вече не ми остава време.

— Имаме по-малко от десет минути — прекъсна ги Роузън. — А може да ни се наложи и да освобождаваме заложници. Идвате ли?

— Ще дойдем, разбира се — каза Фред Нгуен. — Може да ни потрябвате и вие, господа — обърна се той към капитана, който учтиво кимна.

— Щом видя заповедта, и съм на ваше разположение — каза той. Останалите двама войници непрофесионално си отдъхнаха.

— Вие тръгвайте — каза Гонзалес на Роузън и Джо. — Ще ви настигнем.

Нгуен се наведе над джипа и се зае да търси заповедта, която Люси, техният ангел хранител, им беше издействала. Джо така и не видя дали Фред я намери, защото изведнъж залитна назад към седалката си. Парис беше натиснал газта. Бейб изплю пясък и се заизкачва по дюната.

— Колко време имаме? — попита Парис.

— Три минути — отговори Роузън.

— Значи три минути, за да измислим някакъв план — съобщи Парис. — Едната възможност е да се опитам да пренастроя машината на Тесла. Някакви други идеи?

А часовникът неумолимо тиктакаше. Шест и четиридесет и две.

Големите пясъчни дюни, ширина 37,47,50, дължина 105,33,20, долината Сан Луис, Колорадо

— И кой уби Джим Лийтсдейл? Вие ли, господин Мичъл?

— Все още ли се опитваш да разкриеш убийствата? Доста безсмислено точно в този момент, не мислиш ли? — развеселено попита Мичъл, отстъпи от машината и извади от джоба си нещо, което приличаше на опаковка на сандвич. От кутията се показаха слушалки, малки и жълти, каквито използват по полигоните. — Аз го убих. Поне заповедта беше моя. Бенет и Скот я изпълниха. Доста незадоволително, мога да добавя. Предполагаше се да изглежда като самоубийство.

— Да, глупаво го бяхте подправили — каза Айлийн, все още обмисляйки възможностите да стигне до пистолета си. — Виждали ли сте Криста? Тя била ли е тук?

— Беше — каза Мичъл и нагласи слушалките на ушите си.

Времето им изтичаше.

— Готови сме, сър — каза Бенет. Без да помръдне, Скот продължаваше да държи пистолета насочен към Айлийн.

— Тогава да започваме! — Мичъл погледна Айлийн. Очите му блестяха. — После ще празнуваме.

Айлийн знаеше какво има предвид. Липсата на реакция от страна на Алън означаваше, че не е разбрал. Тя се замоли, ако наистина се стигне до изнасилване, да успее да запази самообладание. Беше срещала жертви на изнасилване, успели да го сторят, и те обикновено бяха тези, които оцеляваха. Не и без да бъдат изнасилени, разбира се, спомни си тя и се вледени. Не и без да бъдат изнасилени. Е, ако се стигне дотам... Щеше да мисли за това после.

Мичъл театрално натисна някакво копче на конзолата на машината на Тесла отстъпи назад.

За няколко секунди не последва нищо. После машината сякаш потрепери. Айлийн се втренчи в нея, едновременно омагьосана и ужасена. Прекрасният кристален глобус започна да се върти бавно, после набра скорост. Цветовете му се сляха в синьо-зелена цапаница. В зъбите, главата и пръстите на Айлийн се зароди нисък звук, който постепенно обхвана цялото ѝ тяло. Едновременно звук и вибрация, толкова висока, че усещането беше като от полазили те мравки. До нея Алън отрони звук на отвращение и страх.

— Няма да ви стане нищо — каза Бенет, пристъпи зад Скот и му постави слушалки. После отстъпи назад и когато звукът се усили, си сложи своите. — Но без слушалките докарва много шибано главоболие — извика им той.

Айлийн усети как чувството, че я лаят буболечки, се усилва и преминава към кожата и във вътрешността на тялото ѝ. После започна атонално пулсиращо жужене, което изпълни небето, пясъка и костите ѝ. Беше отвратително.

Мичъл вдигна лице към небето, замахна с юмруци, ухили се и изкрещя нещо.

— Ще се пробвам — спокойно и меко каза Алън. — Трябва да ги спрем.

— Не — изсъска Айлийн. — Ще убият и двама ни. — Беше трудно да надвика звуковите вълни. Усещаше пронизваща болка в главата си и разбра, че е загубена. Ако Алън се опиташе да повали Скот, можеше и да успее да извади пистолета си. С цената на живота

му. Живота на баща ѝ. Не можеше да го направи, не можеше да го остави да умре пред очите ѝ. Не и когато току-що го беше намерила. Но ако Алън ѝ предоставеше възможност да спре тези хора, щяха да спасят милиони човешки живота. Може би самата Америка. Изведнъж най-после осъзна, че обича Алън, независимо че не той я бе отгледал. Все едно някой я стисна за гърлото. Обичаше го. А нямаше да има възможност да му го каже, защото щеше да го остави да се принесе в жертва. Пое си дълбоко въздух.

Алън понечи да помръдне. Скот поклати отегчено глава и готов да стреля, надигна пистолета си.

Мичъл, Бенет и Скот едновременно се извърнаха, когато отдясно с пронизително ръмжене над дюните изникна огромен джип. Това беше всичко, което Айлийн успя да види, защото в този момент се наведе, измъкна малкия револвер от кобура на глезена си и стреля в Скот.

Пистолетът му се завъртя във въздуха като фризби. Скот падна назад в пясъка. Отнесено забеляза някакви хора да излизат от колата. Ред на Бенет. Очите му все още се разширяваха и ръката му продължаваше да се надига към мишницата, когато с втория си изстрел тя го простреля право в гърдите. Дотук се бе справила добре. Сега вече си пое дъх — за пръв път — и се затича към падналия назад Бенет.

Приземи се с два крака върху гърдите му и усети предпазната жилетка. Пое си дъх за втори път. Под нея Бенет дишаше тежко. Лицето му беше посивяло, но още бе жив. Тя бръкна под якето му, измъкна пистолета и се извъртя на колене към Мичъл, в чийто джоб беше собственият ѝ пистолет. Сега вече си пое дъх за трети път.

Хората се изсипваха от джипа сякаш безкрайно, като клоуни от картонена кола в цирка. Двама от тях се втурнаха към машината на Тесла. Единият приличаше на Джо Танър. Още някой бягаше към Джейкъб Мичъл и тя облекчено разпозна Дейв Роузън.

— Има пистолет! — изкрещя Айлийн с всички сили над стенещите вълни на машината на Тесла. Главата ѝ всеки момент щеше да се разцепи на две. Роузън увеличи темпото до спринт и с ужасяваща, трошаща кости скорост повали с тялото си Мичъл в пясъка. Някой приклепна до нея и седна върху дясното рамо на Бенет. Айлийн успя да забележи сива коса и възрастно, изплашено, мило

женско лице. Погледна към Скот, който лежеше в пясъка под Алън Бакстър и още някой, висок мъж с тъмноруса коса.

— Елате тук! — изкрещя тъмнорусият и Айлийн осъзна, че вика на Джо Танър и на другия мъж. Те стояха пред машината на Тесла и очевидно се мъчеха да разгадаят как действа конзолата.

Алън Бакстър стана от гърдите на Скот и се затича към машината със скоростта на шестнайсетгодишен лекоатлет. Наведе рамо с достатъчно сила да откачи кабелите и да изпрати малкия сандък в пясъка, преди да се претърколи до него.

Жуженето секна. Въздухът блестеше като тенджера с вряща вода. В клетката си от жици и метал кристалният глобус забави скоростта си.

— Нямахте да ми дойде наум — каза в отново настъпилата тишина Джо.

— Навреме ли дойдохме? — попита посивялата жена до Айлийн. — Навреме ли?

— Няма да разберем, преди да се доберем до телевизор — каза Джо. — Не знам.

— Не работи много дълго — отпусна се на пясъка Алън. Косата му стърчеше на всички страни, а лицето му бе много бледо.

— Това няма значение — озъби се Джейкъб Мичъл. Лицето му беше плътно покрито с пясък и трябваше да се изплюе няколко пъти, за да прочисти гърлото си. Роузън беше извил ръката му зад гърба и Мичъл изкриви лице от болка. — Всички ще отидете в затвора заради намеса в строго секретен проект. Нямате право да вършите това!

— Правото — доволно каза Роузън — ще пристигне всеки момент.

— А и скоро няма да можете да използвате тази машина — обади се Джо. — Парис?

Тъмнорусият подхвърли на Джо крик. Джо го подхвана с две ръце и използва инерцията, за да го забие в прекрасния кристален глобус, захванат в жиците на машината. Всяка частица от тялото му се включи в усилието и за момент вече не бе човек, а ангел, от тия, които пронизват с копието си дяволи и ги пращат в ада.

— Не! — изкрещя Мичъл, когато крикът се впи в глобуса и го разби. Във въздуха се разхвърча стъкло. Джо удари отново и жиците и

металните гайки се разлетяха като строшен порцелан. Още два удара, и из пясъка се разхвърчаха трески от дървената платформа.

— Мой ред е — каза високият мъж, който беше отишъл при машината заедно с Джо.

Джо му подаде крика и непознатият замахна два пъти. Лицето му се бе изкривило от усилието. Във вътрешността на големите бобини имаше две крехки метални устройства с форма на луковица, монтирани върху лабиринт от шини, които сега се разхвърчаха сред отломки от метал. Нещо тъмно и мазно потече в пясъка. Тънък топ хартия изхвърча от главната конзола и няколко листа паднаха в мазната течност.

Джо пое обратно крика, но почти нямаше какво да прави с него, освен да нанесе още няколко удара на вече изкривената метална рамка. Машината беше унищожена. На сутрешното слънце блещукаха стъклени части и метал. Джо остави крика на пясъка и се облегна на него като англичанин на бастуна си.

— Здравсти, бейби — намигна той на Айлийн.

— Здравсти — разсмя се тя. — Ти трябва да си от кавалерията.

— Не, това си е Люси — каза Джо. — Да ти представя останалите. Парис Линели, Марша Фаулър, Даниъл Грентъм и последния естествено го познаваш.

— Пълномощник за Аламаса Роузън — каза с известна доза задоволство в гласа Роузън. — Вие сте арестуван, господин Мичъл. Всичко, което кажете, може и ще бъде използвано срещу вас в съда.

— Не ми пробутвайте тези глупости — гневно изкрещя Мичъл. — Нямате право да унищожавате машината ми. Не можете да ме арестувате.

— О, да, можем — каза Айлийн. Бенет слабо се изкашля под нея. Тя със закъснение си спомни за Скот. — Той добре ли е?

— Диша — каза Парис. — Малко е поизбелил очи, но по устата му няма кръв. Няма засегнати бели дробове или нещо такова. Откъде знаеше, че е с предпазна жилетка?

— Беше с жилетка предния път, когато се опита да ме убие — разсеяно отговори Айлийн. Тя погледна към жената, седнала върху рамото на Бенет, която Джо беше нарекъл Марша Фаулър.

— Можеш ли да задържиш рамото му така за минута?

— Стига да остане в безсъзнание, да — нервно отговори Марша.

Айлийн стана на крака и се протегна. Искаше ѝ се да бяга в кръг, да се смее, да се търкаля в пясъка. Беше жива.

— Добре ли си? Не са те наранили, нали? — попита Роузън.

— И двамата сме добре — каза тя. — Знам кой е убил Лийтсдейл.

— И Криста? — спокойно попита Роузън.

Алън, седнал на пясъка до Джо и другия човек, Даниъл Грентъм, погледнаха към нея.

За момент за Айлийн не съществуваше нищо друго, освен лицето на Алън Бакстър. Измореното му лице. Той я гледаше с тъга, любов и признание. Нямахте да ѝ се противопостави, ако го арестувахте за убийството на Криста Люис. Щеше да отиде в затвора на Гонзалес и търпеливо да изчака резултатите от ДНК теста, а когато той се окажеше отрицателен, щеше да изчезне завинаги от живота ѝ. Знаеше, че никога няма да спре да я обича. Но предателството ѝ щеше да му нанесе рана, която нямаше да зарасне.

Слава Богу, че не го беше направил той. Айлийн усети, че се е ухилила.

— Да — каза тя. — Знам със сигурност.

ГЛАВА 25

Големите пясъчни дюни, ширина 37,47,50, дължина 105,33,20, долината Сан Луис, Колорадо

— Ей, страхотно — извика Джо. Още не можеше да привикне с тишината след шумотевицата от машината на Тесла. — Като в Агата Кристи! — Продължи с фалшив английски акцент. — Сигурно се чудите защо ви събрах тук днес — след което вече нормално добави: — Някой от присъстващите го е направил, нали?

— Точно така. — Красивото лице на Айлийн сияеше.

Когато Парис беше изстрелял Бейб над дюната, Джо не видя нищо друго, освен Айлийн. Тя стоеше там, мъртвешки бледа, с ръце във въздуха. За малко да провали целия план, като се хвърли срещу гадняра, който я държеше на мушка. Но Парис с мъка го възпря и Джо най-после забеляза машината на Тесла и си спомни какво се очакваше от него. Естествено, Роузън беше прав. Айлийн можеше да се грижи сама за себе си.

Даниъл Грентъм нервно се размърда. Джо го погледна, после видя, че и Алън Бакстър, Марша и дори Парис Линели изглеждат напрегнати. Едва сега си спомни, че всеки един от тях е бил в долината Сан Луис през нощта, в която е била убита Криста.

— Е? — попита Роузън, все едно че беше седнал удобно на бюрото си, а не клечеше, извил ръката на Джейкъб Мичъл наред Големите пясъчни дюни. Късата черна коса на Роузън беше в изряден ред както обикновено, но по гърба и мишниците на ризата му бяха избили големи тъмни петна. Слънцето вече превръщаше дюните в пещ.

— Криста е намерила това място, когато Мичъл и копоите му се подготвяли за колорадското земетресение. Намерила ги е, защото разследвала замърсяването на водата на Медано Крийк. Нали, господин Мичъл?

— Да — каза отново спокойно той. — Изведохме я от територията на експеримента. И това беше всичко...

— Същата нощ някой я е проследил, изнасилал я и я убил. После убиецът изрязал две ивици от кожата по рамото и ръката ѝ. Защо?

— За да го направи да изглежда като отвличане от извънземни — предположи Марша.

— Това беше предполагаемото обяснение, нали? — Очите на Айлийн заблестяха.

Джо здраво стисна устни, за да не се разсмее. Тя се забавляваше почти колкото него.

— Какво искаш да кажеш? — попита Парис.

— Не знаех, преди да видя Бенет. Той извади бъркалките си точно преди да задействат машината. Гледах те, като ги дъвчеше. Обичаш да хапеш, нали, Бенет?

В малката пясъчна долинка настана мъртва тишина. Веселието на Джо угасна.

— Той я е хапал — прошепна накъсано Алън Бакстър.

— Да — каза Айлийн. — После изрязал изпохапаната кожа, за да не могат да сравнят белезите със зъбите му.

— Измислици — свъси вежди Мичъл. — Направо смехотворно.

— На тялото ѝ намерихме пубически косъм — каза Айлийн. Джо наблюдаваше нея, не Мичъл. Не беше ядосана или тъжна. Бе невъзмутима, като издяланата от камък сляпа статуя с везните на правосъдието. — Бенет е използвал презерватив и после е изрязал следите от ухапаното. Съблякъл я е и я е изтърколил по дюната. Но на тялото ѝ останало едно малко косъмче. Просто миниатюрно. И това е всичко, което ни е необходимо. Бенет е арестуван за изнасилването и убийството на Криста Люис.

За момент всички останаха безмълвни. Заобикаляха ги небето, пясъкът и блестящите на слънцето останки от машината на Тесла. До Джо достигаше миризмата на масло, пот и под всичко това миризмата на дюните, на които не им пукаше какво точно правят тези дребни същества по огромната им обгорена повърхност. Марша продължаваше да клечи върху рамото на Бенет, а Парис беше седнал върху изпънатото тяло на Скот. Айлийн, Роузън и Мичъл бяха на около половин метър от тях. Между тях беше Бейб, огромните предни колела на джипа бяха напълно заровени в пясъка.

— Не — каза Мичъл и въпреки хватката на Роузън се изви напред. Очите му бяха присвити и приличаха на вратички към ада. —

Не може да бъде. Не може да го е направил той. Не би го направил!

Изведнъж Джо видя Алън да се изправя на крака и да се втурва напред. Марша отхвъркна от тялото на Бенет, който допреди малко изглеждаше в безсъзнание. Явно се беше преструвал. Не трябваше да я оставя сама с него.

Бенет имаше още един пистолет. Носеше по два, също както Айлийн, и сега вторият бе насочен към нея. Джо видя как Роузън с вик блъска Мичъл в пясъка и понечва да извади пистолета си без никакви шансове да успее навреме.

Алън Бакстър се връза странично в Бенет. Държеше ръцете си ниско и се пресягаше към пистолета му. Във въздуха се разнесе изстрел, просто леко пропукване, което можеше да означава абсолютно всичко. После Бенет падна и Джо ясно чу звука от строшени кости. Айлийн отскочи назад и се олюля.

Бенет си пое шумно дъх, прозвуча като пронизително високо изсвирване. Марша беше обхванала с ръце ритащите му крака и пицеше. Парис продължаваше да държи ръцете на Скот и също викаше нещо. Много умно, да не го пусне. Джо избута Айлийн и се метна върху Бенет, преди Марша да изтърве ритащите му крака. Роузън беше заровил главата на Мичъл в пясъка и без да обръща внимание на приглушените му писъци, светкавично бързо му слагаше белезници.

Още някой крещеше. Беше Айлийн и гласът ѝ бе висок, тънък и обезумял. Тя спусна предпазителя на пистолета на Бенет, хвърли го към Роузън и се отпусна на колене до Алън Бакстър.

Под тялото му растеше влажно червено петно. Жадният пясък попиваше кръвта веднага.

— Татко — на пресекулки каза Айлийн.

— Не мога да дишам — прошепна Алън с очи, насочени към празното синьо небе.

Джо обхвана Бенет и с адско усилие го повдигна. Счупеното му рамо изпука ужасно, докато го влачеше по-далеч от Айлийн и Алън. Чу как дъхът излиза от другия като насила измъкнато изсвирване. Не му пукаше дали го е убил. В момента единственото, което усещаше, беше гняв.

Покрай него профуча Парис Линели, рязко отвори вратата на джипа и след кратко търсене изскочи обратно с хладилната чанта.

Лицето му беше потно, а косата — залепнала към челото. Отвори капака, изхвърли храната отвътре и във въздуха се разхвърчаха пиле и картофена салата. После притича обратно с двете пластмасови кутии и коленичи до Алън.

Джо се извъртя върху тялото на Бенет така, че да може да вижда какво ще стане. Парис грубо изблъска Айлийн встрани. Тя се остави да я отстранят, коленичи и силно стисна ръце. Лицето ѝ бе подпухнало и обляно в сълзи. Алън бавно извъртя глава и погледна към Парис. По устните му имаше пенеста червена кръв, а лицето му бе мъртвешки бледо. Цялата му дясна половина беше покрита с яркочервени мехурчета. Парис постави едната пластмасова кутия върху гърдите му и внимателно го извъртя, за да закрепим другата на гърба му. Алън изстена.

— Куршумът е минал право през теб — каза високо Парис. — Бил е от кевлар, а той не се разпръсква, преди да излезе от тялото, ясно? Простреляли са те през дробовете, обаче ще оживееш! Губиш кръв, но аз ще се погрижа за това. Не ми умирай в ръцете, няма да умреш, освен ако не го искаш.

— Не искам — успя да промълви Алън и Парис го дари със слънчева усмивка.

— Точно така, приятел. Госпожо, подръжете тези кутии към рамото му, докато отида да донеса чантичката за първа помощ. Куршумът е излязъл откъм гърба му и раната там е по-голяма. Не са засегнати артерии, но трябва да предпазим дроба му от колапс. Това се казва пневмоторакс и ще да се справим с него. Натискайте.

Някой тупна на пясъка до Джо и когато се обърна, той видя Роузън с ролка тиксо. Бенет, който все още лекичко помръдваше, изпищя и рязко се отдръпна, когато залепиха ръцете към тялото му. Джо оцени безпристрастието, с което Роузън се справи с Бенет, рамото на когото бе зле натрошено и явно обездвижено. На самия Джо нямаше да му пука дори и ръката на Бенет да се откъсне от ставата. Роузън се запъти към Скот и в този момент джипът на шерифа се показа иззад хоризонта, последван за щастие от хеликоптера.

— Трябва да откараме този човек в болница — провикна се Парис, когато Фред и Гонзалес се измъкнаха от колата. Фред невярващо изгледа Алън Бакстър и пышкащия, облепен с тиксо Бенет.

— И този също. В безсъзнание е и диша тежко — неохотно се обади Даниъл Грентъм.

— Аз трябва да се кача в хеликоптера с арестуваните, Парис — бързо каза Роузън. — А Айлийн сигурно ще иска да придружи Алън. Ще можеш ли...

— Естествено — каза Парис. — Двамата с шерифа сме единствените, които могат да ви изведат оттук. Айлийн, поддържай налягането върху превръзката и гледай да се справиш с шока. Увийте го с няколко топли одеяла. Само това можеш да направиш, преди да стигнете до болницата. — Той се изправи, когато екипажът на хеликоптера се запуска надолу по дюната. Капитанът очевидно се беше препрограмирал да бъде на тяхна страна. Хората му носеха носилки за Алън и Бенет и Джо си отдъхна, когато те обиграно пренесоха ранените върху тях. Беше приятно пак да си на страната на добрите.

Айлийн се качи в хеликоптера заедно с носилката на Алън, без да престава да натиска превръзката. Не погледна към Джо. След секунди перките започнаха да изстрелват пясък и хеликоптерът се вдигна. Голямата машина се завъртя точно над тях и за момент Джо зърна през страничния прозорец лицето на Айлийн.

Беше пребледняло и напрегнато и гледаше право в него. После хеликоптерът изчезна.

Настъпилата тишина беше потискаща. Марша рязко издаде тъничък звук. Плачеше.

— Той ще оцелее — каза й Парис. — А и вината не е твоя.

Все още коленичила в пясъка, Марша закри лице с ръце.

Джо се отпусна до нея и я прегърна през раменете.

— Добре ли сте, госпожо — попита Фред Нгуен.

— Добре съм — каза изпод дланите си Марша. — Просто съм малко разстроена.

— Къде ще ги отведат? — попита Джо шерифа Гонзалес.

— В Пуебло, там е най-близкият център.

— Какво се случи с машината на Тесла? — попита Фред.

— Някой трябва да е налетял на нея в суматохата — отговори Джо.

Фред Нгуен го изгледа мълчаливо.

— Разбирам — каза накрая той. — Ще трябва да опаковаме каквото е останало и тръгваме. — Той изгледа остатъците от машината и поклати бавно глава. — Трябваше да ни изчакате.

— Ако го бяхме направили, сега щеше да има около милион жертви — каза Джо. — Или поне се надявам, че в момента няма.

— В Бейб има радио на къси и дълги вълни — обади се Парис. — Ако искате да ходим в Пуебло, ще е по-добре да тръгваме.

Марша остана още няколко секунди загледана в яркочервеното петно, където беше лежал Алън Бакстър. После пристъпи напред и гневно нарича пясък върху мястото. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Да тръгваме — каза тя.

Северно от Големите пясъчни дюни, Колорадо

Лицето на Алън беше посивяло и потно. Беше в безсъзнание. Големите марлени тампони над пластмасовите кутии бавно подгизваха в кръв. Сигурно щеше да умре, ако скоро не стигнеха до болницата. Айлийн погледна към кабинката на пилота. Нямахше смисъл да го моли да побърза, сама чуваше двигателите и можеше да прецени, че се движат с най-високата възможна скорост.

Хеликоптерът беше претъпкан. Роузън седеше до Мичъл и Скот, също увит с тиксо. Мичъл продължаваше да креци заповедно, но Айлийн не разбираше какво казва. Скоро след като излетяха, Роузън бе залепил устата му с тиксо.

Тя се обърна пак към Алън. Ръцете ѝ започваха да се изморяват от непрекъснатото притискане на тампоните, но тя приветстваше болката. Трябваше да прострелят нея. Беше по-млада. Щеше да понесе травмата по-добре от шейсетгодишен мъж.

Толкова се беше зарадвала, че е открила убиеца, че съвсем забрави, че той сигурно ще се опита да се отбранява. Беше една глупачка. Мислеше се за детектив, но всъщност единственото, което правеше, беше да се размотава и да рита камъните, докато изпод някой от тях не изпълзи нещо. Не беше добра. Дори не беше особено умна. Глупачка!

— Опитвах се да застрелям Мичъл — каза проснатият вдясно от нея Бенет. Тя го погледна и изненадана видя, че и той я гледа. Ръцете му бяха привързани към тялото, а лицето му — потно и пожълтяло.

— Наистина ли? — попита безразлично.

— Наистина. Никога не бих убил ченге. Скот, на него не му пука. Той уби Лийтсдейл и стреля по теб пред апартамента ти. Искях да застрелям Мичъл, мръсното копеле.

— Защо? — попита Роузън.

— Защото се включих към екипа му, за да стигна до Белия дом — отговори Бенет. В гласа му имаше същата жажда за власт като у Мичъл преди малко. Изведнъж ѝ се прииска да не е толкова близо до него. — Но той се провали. Провали и мен. Наложих му се да започне да избива хора и ето докъде ни докара това.

— Криста Люис? — попита Роузън.

— Криста Люис беше просто едно маце. Стана случайно. — Бенет се опита да свие рамене, от което по лицето му изби пот. — Не съм убивал никой друг, а и нейната смърт не беше нарочна. Не можах да я накарам да спре да се дърпа. За това мога да получа десет години, но не искам да ме пратите в затвора, задето съм се опитал да убия ченге. Това ще е доживотна присъда. Не искам.

Отвратена, Айлийн се обърна отново към Алън. Положението му не се бе променило. Искаше ѝ се в хеликоптера да не мирише толкова силно на гориво и масло. Искаше ѝ се носилката да не е толкова твърда. Искаше ѝ се вече да са пристигнали. Колко оставаше още, по дяволите?

— Трябваше да ме изчакаш — внезапно се обади Роузън.

— Изпълних дълга си — каза Айлийн. Не искаше да извърща глава, но накрая все пак погледна към него. — Трябваше да тръгна.

— Ако ми нямаш доверие, може би ще трябва да спрем да работим заедно — каза през зъби Роузън. Беше ѝ сериозно сърдит.

— Ти решаваеш — прегракнало отговори Айлийн. — Трябваше да тръгна с него, Роузън. — Гърлото ѝ се сви, усещаше напирещите в очите и носа ѝ сълзи. Щеше ли да изгуби и Роузън? Заслужаваше да стане така. Беше толкова глупава. Тя сведе глава и от очите ѝ скришом се отрониха две големи сълзи. С изненада проследи как падат върху мръсния под на хеликоптера. Кога за последен път беше плакала?

Големите пясъчни дюни, долината Сан Луис, Колорадо

Парис помахна на Гонзалес, Бейб преваля дюната и се спусна надолу по склона. Джо се залови за радиото. На всички станции предаваха само музика и реклами.

— Това е добър признак — каза Даниъл.

Джо не отговори. Сърцето му глухо тупаше в гърдите. Айлийн бе погледнала през прозореца, беше го потърсила секунди преди хеликоптерът да излети. Това трябваше да означава нещо. Трябваше.

— Прекъсваме програмата си, за да предадем специална новинарска емисия — каза префиненият глас на говорителката.

Настъпи тягостна тишина.

— Господи, не — прошепна Марша.

— Усили — изсъска Даниъл.

Джо завъртя копчето и увеличи звука прекалено много. Гласът на говорителката изпълни колата.

— Имаме сведения за земетресение в Средния запад. Нали така, Бен? Защо не провериш пак дългите вълни. Сигурни ли сме, че не е в Калифорния?

Парис спря на върха на дюната и отпусна чело на ръцете си. Джо се свлече назад в седалката.

— Закъсняхме — каза глухо Джо. — След всичко, което се случи, се оказва, че сме закъснели.

— Не, няма грешка, долината на Мисисипи — каза говорителката. — Може би нашето колорадско земетресение е било предшественик, или както там се нарича това. Окей, ето и доклада от дългите вълни.

Неочаквано земетресение разтърси Средния запад тази сутрин в 8,23. Земетресението поразклати сградите в Канзас Сити, от Мисури до Чикаго, Илинойс и дори Денвър, Колорадо, и разруши някои по-стари сгради в Мемфис, Тенеси. Земетресението е било със сила 3,7 по скалата на Рихтер. Не е докладвано за жертви. Земетресението е било по малко известната разломна зона, наречена Ню Мадрид. Засега разполагаме само с това. Сигурно доста западняци са подмокрили гащите също като нас миналата седмица. Останете на нашите честоти за

допълнителна информация, а междувременно една стара песен, подходяща за случая, „Земетръсен рок“.

— Тя наистина ли каза 3,7? — попита Джо.

— Направихме го — провикна се Даниъл. — Наистина успяхме! Джо се отпусна на седалката си и затвори очи.

— Какъв странен екип бяхме — сякаш прочете мислите му Марша.

— И аз за това си мислех — каза Даниъл. — Двама детективи от полицията, двама експерти по извънземните, програмист, изобретател и пенсиониран учител по английски. Какво съчетание.

— Двама програмисти — поправи го Джо.

— Двама?

— Да — отговори той тихо. — Забравяш Джим Лийтсдейл. Той се прости с живота си, за да ми предаде информацията.

ГЛАВА 26

Рио Гранде, долината Сан Луис, Колорадо

Айлийн присви очи, стисна зъби и заметна с въдицата си така, сякаш се опитваше да пребие шарана. Джо се разсмя толкова силно, че залитна надолу и едва не падна във водата. Тя го изгледа разгневено, после устата ѝ се отпусна и тя се усмихна.

— Правя каквото мога.

— Знам, знам — засмя се Джо. — Но не мога да се сдържа. Изглеждаш толкова сладка!

Айлийн прецапа до него и той я прегърна. Тя беше с вълнено яке и неопренови ботуши, които ѝ стигаха до над кръста. Джо за пръв път виждаше някой, който да изглежда добре в рибарски ботуши. Зимното слънце беше напекло лъскавата ѝ коса и когато зарови лице в нея, Джо усети ухание на цветя.

— Кажу ми го — каза прегракнало.

— Обичам те — веднага отговори тя. — Да го повтори ли?

— Да.

— Обичам те, обичам те, обичам те! — Тя го прегърна със свободната си ръка. — Не се опитвай да правиш нещо тук, Алън ще дойде да провери как се справям всеки момент.

— Добре — въздъхна Джо. — Алън още не си е възвърнал формата и е доста бавен, така че може и да успеем, ако побързаеме.

Айлийн се отдръпна от него и го изгледа, което му даде страхотна възможност да покрие с целувки цялото ѝ лице.

Алън се появи иззад завоя на реката в момента, в който Айлийн зареждаше въдицата си за още един опит. Джо беше на почти метър и половина по-надолу и невинно развързваше възелче по кордата си.

Алън наистина още не се е съвзел, помисли си той. Движеше се бавно и предпазливо, но се справяше с въдицата. Добре, че не го бяха улучили откъм ръката, с която хвърляше въдицата. Беше направо удоволствие да зърнеш лицето му в момента, в който видя Айлийн и ѝ помахна.

— Как върви? — попита ги, когато вече беше при тях.

— Не чак толкова добре — отговори Айлийн. — Никак не ме бива в хвърлянето.

— Да опитаме заедно — каза Алън, застана зад дъщеря си, хвана ръката, която държеше кордата, с дясната си ръка, а с другата си ръка хвана рамото ѝ и го раздвижи назад, после напред. Кордата прелетя над водата, описа перфектен кръг и се върна обратно.

— Ето така — каза Алън. — Сега я пусни. — Кордата се отпусна върху водата, в която цопна и бялата муха. — Добре се справи. Знам, че тук има риба, затова и ви сложих точно на този участък.

На зимното слънце реката блестеше, студена и чиста като разтопен лед. Мухата отплава надолу по течението. Джо наблюдаваше Алън и Айлийн. Очите им не изпусаха бялото вихърче. Отвъд реката тревата беше златистожълта и тук-там покрита със сняг. От ледената йода краката му изтръпваха. Пръстите на краката му запротестираха срещу дългото стоене на едно място и той се раздвижи.

Мухата изведнъж изчезна.

— Давай!

Алън дръпна ръката на Айлийн. Кордата и върхът на въдицата рязко се изпънаха надолу.

— Хвана я! — извика Джо.

— Ами сега — задъха се Айлийн с порозовели от възбуда страни.

— Дръж въдицата нагоре — каза Алън, без да откъсва поглед от кордата. Усмиваше се. — Остави я да се отдалечи, докато усетиш, че наистина се е хванала. После бавно навий макарата. Не дърпай прекалено силно.

Сякаш отне цяла вечност, но само след няколко секунди Алън вече вдигаше рибата в сака си. Беше сребристочервена, на петна и дълга около десетина сантиметра.

— Толкова е малка — пое си дъх Айлийн.

— Дива канадска пъстърва — каза с преклонение Алън, извади от жилетката си пинсети и обиграно извади кукичката от устата на рибата. — Не е каква да е риба. Дивата пъстърва има перфектни хриле и се бие като дявол. Не е ли забавно да ги ловиш?

— О, да, беше невероятно — каза Айлийн.

Без да я докосва, Алън изсипа рибата обратно в реката. Тя запрати в тяхна посока няколко пръски сякаш от яд, че са я надхитрили.

И тримата се отпуснаха на брега. Беше студено, но нямаше сняг. Светеше слънце и като цяло денят беше чудесен.

— Марша наистина ли ще се пренесе тук? — попита Айлийн.

— Така казва — отговори Алън и понамести ръката с превръзката. — Казва, че някои хора просто заживяват с това място. Във всеки случай може да се вижда с приятелите си във Форт Колинс, когато пожелае.

— Да, така казва — повтори меко Джо.

Алън го изгледа изпитателно, но Джо само вътрешно се усмихна и се запита кога самият Алън ще напусне долината Сан Луис. Не се очертаваше да е скоро.

— Почти е време да тръгваме — погледна часовника си Джо.

— Искам да изпробвам още един вир. — Алън предпазливо се изправи на крака. — Ще се срещнем при колата след петнайсет минути.

— Окей — каза Айлийн. Тя подозрително погледна екипировката си и Джо разбра, че за днес ѝ стига. И без това нищо не можеше да се сравни с хващането на красивата малка пъстърва.

— Да поседим малко — каза Джо, когато Алън изчезна нагоре по течението. Щеше да стигне при колата преди тях, което се връзваше с плановете на Джо. Искаше да поговори за нещо с Айлийн.

Алън нагази в реката, за да заметне към другия бряг. Водата беше леденостудена, чувстваше се изморен, а и рамото започваше да го боли ужасно. Беше време да тръгва, но рибата кълвеше страхотно.

В момента, в който мухата отплава надолу по течението, пред очите му се мярнаха фигурите на досега скритите зад завоя на реката Джо и Айлийн. Алън озадачено се загледа в тях. Бяха прави и, изглежда, се караха за нещо. Не го виждаха, но той пък не ги чуваше и не можеше да различи израженията на лицата им. Усети лекото подръпване на кордата и разбра, че изтърва поредната риба.

Изведнъж Джо приклекна, като да вземе нещо или да завърже обувката си. На Алън му трябваша няколко секунди да разбере какво става и след това веднага се извърна с гръб към тях. Нещо се беше събрало в гърлото му, нещо средно между щастие и тъга, толкова

омесени, че едва дишаше. Това ли чувстваха бащите, когато дъщерите им се омъжваха? Пред очите му реката се удвои, после утрои. Чувстваше се абсурдно, но чувството беше истинско и сладко.

Беше баща ѝ. Усмихна се на реката, на рибата, на тъмносиньото зимно небе и на още бледите звезди над главата му. Как беше този припев, който Джо непрекъснато си тананикаше?

„Всичко ще бъде наред, и ще бъде наред“ — затананика си той.

Колорадо Спрингс, Колорадо

— Е, ето ни пак заедно — каза Гери Матюс и се облегна на стола си.

Айлийн обгърна с длани чашата и ѝ се усмихна, сякаш двете бяха малки момиченца, събрали се на чай с куклите си. Викторианската къща бе все така пълна с работещи по семейни проблеми, злоупотреби и побои психолози и социални работници, но на Айлийн вече не ѝ пукаше. Всъщност дори ѝ се струваше, че всичко това ще ѝ липсва.

— Последен сеанс, нали? — Както се оказа, не беше убила нито Бенет, нито Скот. Само беше счупила две от ребрата на Скот, за втори път.

— Последен сеанс — отговори Гери. — Измина дълъг път. Наистина ли ще заведеш баща си в Уайоминг и ще го запознаеш с родителите си?

— Веднага след Нова година — каза Айлийн. — Мисля, че ще го обикнат толкова, колкото го обичам и аз.

— А ти обичаш и Джо Танър — вметна Гери.

— Обичам го, обичам, обичам — спокойно каза Айлийн. — Да, вече мога да го кажа. Дори мисля, че вече мога да обичам.

— Прекалено умна за обикновените уловки, както винаги — засмя се Гери. — Имам само още един въпрос. Мой, не за протокола.

— Давай.

— Какво точно се случи в нощта, когато застреля Теди Шоу? Защо ме излъга за това?

Наблюдаваше я сериозно и Айлийн остана неподвижна прекалено дълго. Все пак се беше хванала, и то когато най-малко го очакваше. Сведе поглед към ръцете си. Мислите за Теди Шоу бяха

отстъпили толкова назад, че вече бе забравила какво точно е направила и казала.

— Ще ти кажа — изрече накрая бавно. — Но със сигурност ще си промениш мнението за мен.

— Мнението ми за теб е високо, Айлийн — каза спокойно Гери. — И нищо не би го променило.

Айлийн направи гримаса и завъртя чашата между дланите си. Беше празна, но още леко ухаеше на билки.

— Трябва да се върна малко назад, ако искаш да разбереш защо го направих. Всъщност доста назад.

— Към катастрофата, когато са те намерили родителите ти?

— Да, и тогава не ти разказах цялата история. Татко, тоест вторият ми баща, не Алън, се изкачи при мен и закрепил главата ми неподвижно. После превърза рамото ми с ризата си. Но аз вече започвах да се затварям в себе си. Беше ми се събрало прекалено много. Просто се... отдръпвах в себе си. Той забеляза това и се опита да ме заговори, да ме накара да му кажа името си, откъде съм. Обаче аз продължавах да се затварям в себе си. Спомням си чувството, беше толкова лесно просто да не обръщаш внимание какво става около теб... Татко разбрал, че ме изтърва. Може би изпадах в кататония или в шок, след който щях да умра. Не мисля, че той е знаел какво точно става. Никога не сме говорили за това, което направи тогава. Пресегна се към майка ми и повдигна главата ѝ така, че да мога да я видя. Беше мъртва, с широко отворени очи — Айлийн преглътна с мъка.

— „Тя е мъртва — изкрещя в лицето ми татко. — Мъртва е, а ти си жива и няма да се предадеш точно сега.“

— И това те върна обратно? — попита Гери.

— Все едно ме цапнаха през лицето. Не мисля, че някога съзнателно съм мислела за това. Той ми показва най-ужасното нещо в живота ми и то беше мъртво. Не можех просто да се затворя в себе си и да умра. Знаем, че е била болна, а не чудовище, но тогава я мислех за такава. Въпреки че я обичах, се страхувах от нея повече от всичко на света. Ако умрях, можеше отново да се озовем заедно.

— И направи същото с Джийни Берновски?

— Да, дори нещо повече — каза с тъжна усмивка Айлийн. — Тя беше почти напълно изгубена. Каквато бих била и аз в нейната ситуация. Но в очите ѝ имаше нещо, нещо все още живо. Така че я

издърпах до вратата на микробуса и ѝ показах Теди Шоу. Също както татко беше направил с мен. — Айлийн погледна чашата си и после към лицето на Гери. — Знам, че не съм професионален терапевт. Затова и не го включих в доклада си. Наруших правилата.

— Разбирам — каза Гери, разсеяно отпи от изстиналия си чай и с кисела физиономия побутна чашата встрани. — И после?

— Сложих пистолета в ръцете на Джийни, насочих го към тялото на Теди Шоу и ѝ казах да го направи, да натисне спусъка. Да стреля в него, докато се увери, че вече го няма и че никога няма да се върне и да я нарани отново.

Гери затвори очи и се отпусна назад.

— Наистина се надявам, че няма да запишеш всичко това — каза Айлийн.

— Само ако обещаеш никога да не го повториш.

— Но то завърши успешно. Тя се върна. Издърпа се обратно и лампичките в главата ѝ светнаха, също като при мен. Не натисна спусъка. Самото знание, че може да го направи, ѝ даде достатъчно сили да пожелае да остане жива.

— Нека занапред оставим шоковата терапия за специалистите, става ли?

— Е, все пак завърши успешно — повтори Айлийн и се опита да се усмихне на Гери. Тя я изгледа за момент, после въздъхна и лицето ѝ се отпусна в усмивка.

— Добре — каза тя. — Няма да го включа в доклада си.

— Благодаря.

— Но при едно условие — каза Гери и фиксира Айлийн с твърд поглед.

— Какво?

— Веднъж в месеца чаят от мен, времето от теб. Да намериш баща си и да се омъжиш, е доста рязка промяна. Ще имаш нужда от помощта ми. Ще ти помогна, но никога повече не ме лъжи. Разбрахме ли се?

Айлийн се замисли за няколко секунди. Харесваше Гери. Нещо повече, харесваше тази Айлийн, която Гери сякаш виждаше в нея. Тази Айлийн си имаше своите недостатъци и не беше съвсем пораснала, но все пак сваятна. И добра.

— Става — каза Айлийн. — Ще продължа да пия от гадния ти чай.

ЕПИЛОГ

Грейт Фоле, Вирджиния

Люси затвори телефона и скочи от стола си.

Ханк, който изследваше някаква играчка с вгълбеността на учен, я изгледа от кошарката си, а Фанси се пробуди от дрямката си и наостри уши.

Люси затананика и се разтанцува из офиса, като пътем грабна Ханк, както си беше с камиончето в ръце, и го завъртя около себе си.

— Ще ставам кума — обясни му тя. — Никога не съм била такава, знаеш ли? Често съм била шаферка, но никога кума. О, само почакай, ще бъде толкова весело. Сватбата е другото лято, така че татко, ти и аз можем да си вземем цяла седмица ваканция.

Тя се върна до компютъра и съхрани доклада си. За пореден път беше ядосала шефа си, Стивън Милс. Да се намесва дори неофициално в нещо, което определено бе работа на ФБР, беше строго нарушение на дисциплината. Фред Нгуен беше написал страхотен доклад, в който ѝ отдаваше значимото за навременната намеса, и точно това предизвика конското по-късно. За известно време дори се притесняваше, че ще загуби работата си.

После се появиха новите ѝ приятели. Тейт и Ранди не бяха чак такива клоуни, на каквито се правеха в подземията си. Бяха се преборили с бюрокрацията на Пентагона, за да ѝ признаят заслугата за възстановяването на архивите на Тесла. Разкриването на оглавявания от Джейкъб Мичъл проект „Земен резонанс“ издъно разтърси управлението на черните проекти на Пентагона и можеше да доведе и до разследвания от страна на Конгреса.

Люси не се интересуваше кой знае колко от всичко това, но се зарадва, че Милс пак остава с вързани ръце. Даже можеше да повишат заплатата ѝ. Което щеше да бъде чудесно.

Тейт и Ранди бяха наминали да отпразнуват връщането на архивите на Тесла и Тед им беше спретнал незабравима италианска вечеря. След няколко бутилки наистина хубаво червено вино всички,

включително и Тед, се бяха съгласили, че е по-добре чертежите на машината на Тесла да са унищожени. Съхранявали ги в самата машина и когато Джо Танър я бе разбил, машинното масло зацапало някои от най-важните части на чертежа. Тейт и Ранди все пак внимателно бяха прибрали вече неизползваемия документ в оригиналната му папка, надписана от самия Тесла.

— И все пак как изобщо се е добрал до чертежите Мичъл? — попита Тед, хванал с една ръка заспалия Ханк, а с другата — чаша вино.

— ФБР прехвърлили една част от архивите си към нашите. Тази част съдържала и целия фонд на Тесла — обясни Тейт. Лицето му още притъмняваше от яд, когато станеше дума за кражбата. — Мичъл трябва да е чул за машината от някой във ФБР и да се е добрал до чертежите, преди да стигнат до нас.

После Тейт деликатно се изкашля в шепа, остави чашата си и след като погледна към Ранди, предложи на Люси работа. Често се сблъсквали със загадки и мистерии и им трябвало анализатор със свободно време, който да им помага да ги разрешат. Ако бяха разполагали с такъв, Джейкъб Мичъл нямаше да успее да отмъкне архива на Тесла например. Вече успели да ѝ издействат щедра заплата и искрено обещаха да бъдат добри шефове. Наистина я харесваха.

Люси, поласкана и учудена, им беше казала, че ще си помисли. Все още не можеше да реши, въпреки че мисълта за огърлицата от дървени мъниста продължаваше да я измъчва. Какво се криеше в онези кутии?

Ханк помръдна в прегръдките ѝ и тя се вгледа в разкошните му тъмни очи.

— Не знам за тази работа, Ханк, но знам, че ще трябва да отслабна. Отбит си, така че вече нямам извинение. Искам да изглеждам добре на сватбата на Айлийн. Ще бъде толкова весело! — Тя отново се разтанцува с Ханк, а скочилата на крака Фанси, скимтейки, се присъедини към тях.

Отстрани и тримата със сигурност приличаме на идиоти, помисли Люси. Не ѝ пукаше. Ханк се разсмя в ръцете ѝ, а Фанси залая, завъртя се в кръг и се озъби в кучешка усмивка, размахвайки опашка така, сякаш веселието никога нямаше да свърши.

Издание:

Автор: Бони Рамтън

Заглавие: Земетръсни игри

Преводач: Елисавета Маринкева

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Атика

Град на издателя: София

Година на издаване: 2000

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Атика“

Художник: "Атика"

ISBN: 954-729-099-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6844>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.